

www.burmeseclassic.com

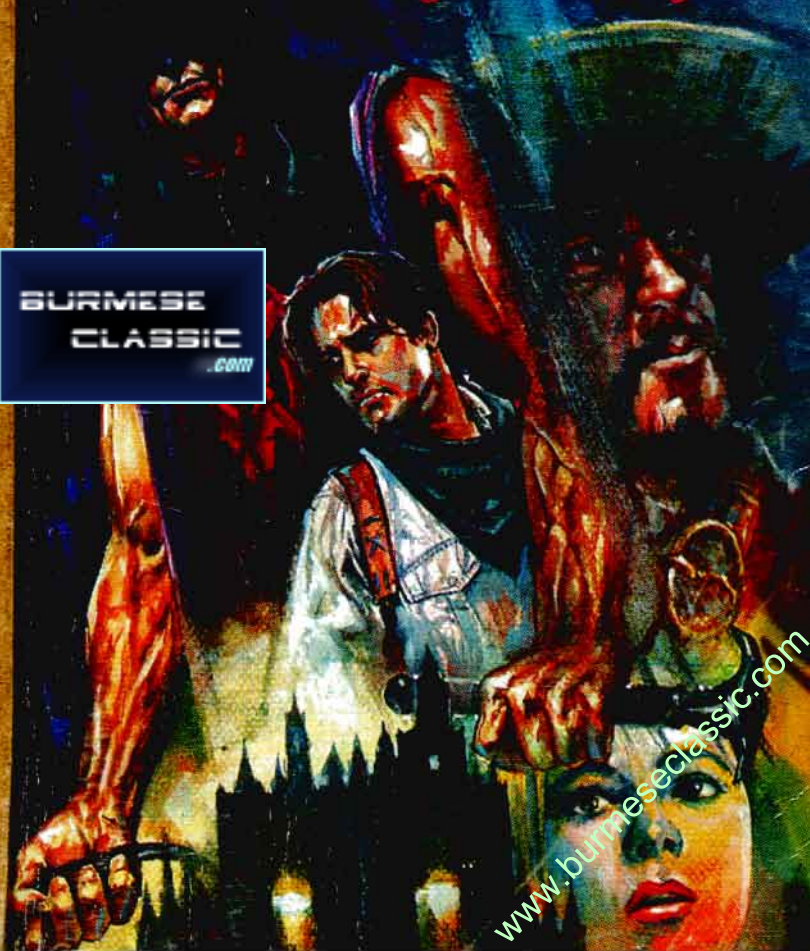

မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲကေရီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျို့ကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျို့ကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြစ်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံပေါက်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်ပျက်စီးရေးကို တင်ရေးကွက်ဖက်နောင်ယုက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ လုပ်ငန်းအေးချမ်းသာယာရေး
- ၂။ သမ္မတသမ္မတနိုင်ငံတော်အဖြစ် တည်တံ့ရေး။
- ၃။ နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ဆင်ရေး
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

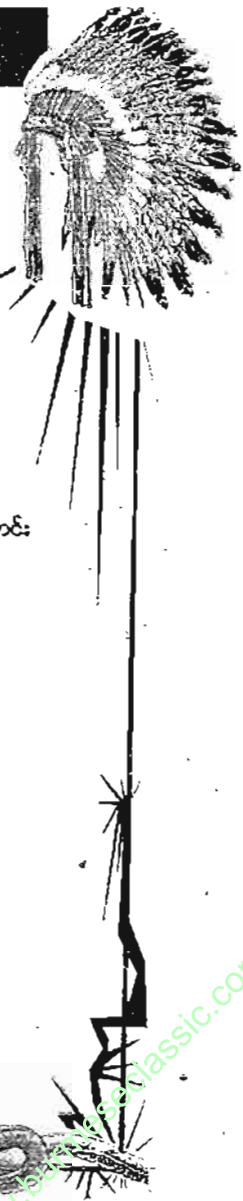
- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂။ ရေပျက်ပျက်စီးမှုများနှင့် ဝန်ဆောင်မှုပေးရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားမည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်ကိုင်ခံ့ရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

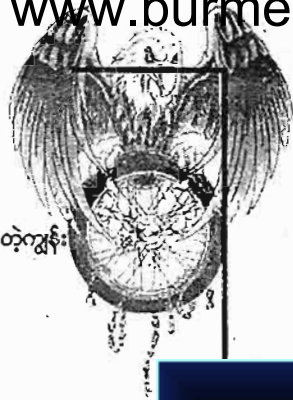
- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- ၂။ အမျိုးဂုဏ်၊ စာတိဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး။

မင်းမြတ်သူရ၏ ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌစောင့်မလေးပြန်ဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစန္ဒာကိုယ်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေဒိုင်း
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆင်းရွှေလင်ပန်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်တေး
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးခေတ်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေပိုးငွေပိုး ရွာစေတီ
- ၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၃။ ရွှေချမ်းသာငွေချမ်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြွေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးရွှင်
- ၁၆။ တစ်ကျွန်းပြန်တိုးမှုန်
- ၁၇။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၈။ ကြာပန်သံဆိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား ဂိုးကောင်း
- ၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဖော်မဲ့နှင့်ဆီ
- ၂၂။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းငွေတဝေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတ်စရစ်
- ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ မိုးမရတနာသိုက်
- ၂၉။ မြေဝါရောင်နတ်မင်း

၃၀။ မဉ္ဇူမဉ္ဇူက မိုးနတ်မယ်
 ၃၁။ မာယာကျွန်းဆကရီ
 ၃၂။ ကုဗ္ဗထိတစ်တောင်
 ၃၃။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
 ၃၄။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
 ၃၅။ ရေလယ်ခေါင်သောင်လွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
 ၃၆။ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
 ၃၇။ မဟာလူသားမောင်ဒေါ်
 ၃၈။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
 ၃၉။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့်တာနောယကွ
 ၄၀။ နတ်သမီးနဲ့ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၄၁။ လင်းနီထောင်ကျိန်စာ
 ၄၂။ ဆင်မြူရှင်
 ၄၃။ ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့
 ၄၄။ ဆာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးယုံတိမ်တိုက်
 ၄၅။ စကြာရှင်
 ၄၆။ မိုးကြိုးဆာခွန်
 ၄၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်အာသမဲ့
 ၄၈။ အတုမရှိစည်တော်
 ၄၉။ ဖိတ်ခိုးရွှေလိုက်လူ
 ၅၀။ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် မမိန့်ချစ်
 ၅၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစတမန်
 ၅၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိန့်ပန်းနီနီ
 ၅၃။ ရေပြာအိုင်နှင့်နတ်ဆေးဂမုန်း
 ၅၄။ ဘာမထီဘွား
 ၅၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သင်္ဃေမြိုင်
 ၅၆။ မိုးမြေသစ္စာ
 ၅၇။ လနတ်သမီး

BURMESE
CLASSIC
.COM

၅၈။ တစ်ကျွန်းဆ
 ၅၉။ မီးအိမ်ရှင်
 ၆၀။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့်သေမင်းနာရီစင်
 ၆၁။ ဒေါင်အင်းရာဇာ
 ၆၂။ မောင်နံ့ခနစ်ဖော်
 ၆၃။ ရွှေနတ်တောင်
 ၆၄။ နေနဲ့လနစ်ပါးဆိုင်
 ၆၅။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သစ္စာတော်ခံ
 ၆၆။ ပြည်လုံးကျော်
 ၆၇။ ယက္ခဉာဏ်
 ၆၈။ တိမ်ကြာမင်းခေါင်
 ၆၉။ နဝရတ်ကိုးသွယ်
 ၇၀။ လျှို့ဝှက်ကော်စာ
 ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၇၃။ မနောစကြာ
 ၇၄။ ရလေလိုလေဆိုတရွှေ
 ၇၅။ ဂျီတိုင်းကြိုက်တဲ့နတ်ဆီခိုင်
 ၇၆။ မြေဖြူရှင်မ
 ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်
 ၇၈။ လင်းနီဘုရင်
 ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၈၀။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်
 ၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရဲတော်
 ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
 ၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
 ၈၄။ အသူတစ်ရာ
 ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
 ၈၆။ မိုးဆုံးပြည်လှိုင်
 ၈၇။ ကောင်အောင်နှင့် မြေကြီး
 ၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ

၈၉။ ဆုနိုးဝက်ပါ
၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
၉၁။ သောဂ ဝလ မငွေရ

၉၂။ ကြာပန်းမာလာ

၉၃။ ကိန္နရီမောင်နိုး

၉၄။ ပြည်ကြီးဘွဲ့နိုး

၉၅။ ရဲမက်တော်

၉၆။ ရွှေဇာဏ်ရှင်

၉၇။ ဝတ္ထုပတာ

၉၈။ ရွှေဘုံမငွေရဲ

၉၉။ မြင့်မိုရ်တောင်ဟက်သမား

၁၀၀။ ရှင်မမယ်မြူ

၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော်မောင်သာ

၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်

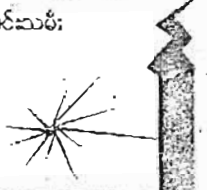
၁၀၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြွေမင်္ဂသမီး

၁၀၄။ စေတမန်လင်းယုန်

၁၀၅။ နှင်းငွေတပ်ထောင်

ယခုလထုတ်

၁၀၆။ ပုလဲကေရီ

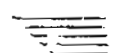
မြို့မဟ်လပ်မာ

ကလေးသူး မိက်ဝင်အေးပျက် မိကပတ်ကိုး မေမေပေ

ကျွန်ုပ်တို့မိတ်သေ့မြို့ မိမိပျက်အေး

မေမေပေမေမေမေမေမေ

မင်းမြတ်သူ

ရှင်ရှင်၊ ဒီဒီ၊ ဒီဒီ၊ ရှိက်ကုသောမ

၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်

၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနပ်စင်ကြယ်တာ

၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းထိသမီးအောင်

၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွှေစေ့မြို့

၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး

၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတံရွာပုံတော်

၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အပျိုးကောင်သားမောင်ပွင့်ကောင်း

၈။ ပွဲကျောင်းသားမိုးကောင်း

၉။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်

၁၀။ မိုးမခရတနာသိုက်

၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း

၁၂။ ကမ္ဘာဏ်တစ်ထောင်

၁၃။ ရေလယ်ခေါင်စသောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း

၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ

၁၅။ လှင်းမိုးတောင်ကျိန်စာ

၁၆။ ဂီတမိုးရွေလိုဏ်ဂူ

၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သင်္ဃေမြိုင်

၁၈။ လာနတ်သမီး

၁၉။ အင်းမင်းရာဇာ

၂၀။ နေနဲ့လနပ်ပါဆိုင်

၂၁။ မောင်နံ့ခနပ်မော်

၂၂။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့

၂၃။ မိုးကြိုးတံခွန်

၂၄။ ပဉ္စလက်မောင်နပ်

- ၂၅။ ရွှေမြစ်ငွေမြစ်မစိန်ချစ်
- ၂၆။ ပဉ္စမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေဆင်းလောင်း
- ၂၈။ လိုတာရ ကံကြီးရှင်
- ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြနင်းဆီ
- ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
- ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်
- ၃၂။ ယက္ခညီနောင်
- ၃၃။ ပန်းကုံးပွင့်ဒေဝီ
- ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
- ၃၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၃၆။ နေမင်းစေတမန်
- ၃၇။ ရလေ လိုလေ အိုတရွှေ
- ၃၈။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
- ၃၉။ ညိုရိယစန္ဒာရီဏ်း
- ၄၀။ မြေဖြူရှင်မ
- ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၂။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အမိုးပြည်တန်
- ၄၃။ ရွှေကြာရှင်
- ၄၄။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၄၅။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၆။ အမှန်းဝက်ပါ
- ၄၇။ မိုးလုံးပြည်လှံ
- ၄၈။ ရွှေတစ်ရစ်မြတ်ရစ်
- ၄၉။ တောင်တော်ရှင်မ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြနင်းဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကုံးပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုဝေရွှေဆိုး
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းဆီသမီးဆတ်
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာစေတမိုး
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လှမရွှေဆူး
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်
- ၁၁။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၂။ ကြာပန်းသုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၁၄။ နဝမမြောက်ကျွန်းစာ
- ၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၁၆။ မာယာကျွန်းစံကရီ
- ၁၇။ ကမ္ဘာ့ထိတ်တစ်ထောင်
- ၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
- ၁၉။ ခွေခွာသားကောင်
- ၂၀။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၂၁။ မဟာလူသားမောင်ဒဂါး
- ၂၂။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ
- ၂၄။ ဆင်ဖြူရှင်

- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျံတိမ်တိုက်
၂၆။ စကြာရင်
၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့
၂၉။ အတုမရှိစည်တော်
၃၀။ ဒီဝန်းရွှေလိုထိဂူ
၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်
၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ဝန်းနီနီ
၃၃။ ဘာမထီဘွား
၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သာဇင်မြိုင်
၃၅။ မိုးမြေသစ္စာ
၃၆။ လနတ်သမီး
၃၇။ တစ်ကျွန်းစံ
၃၈။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းစာရီစင်
၃၉။ ရွှေနတ်တောင်
၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
၄၁။ ယက္ခဿီနောင်
၄၂။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
၄၃။ နဝရဝင်ကိုးသွယ်
၄၄။ လျှို့ဝှက်ကော်အေ
၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
၄၆။ မနောစကြာ
၄၇။ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်
၄၈။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်

BURMESE
CLASSIC
.COM

အက်ဒမန်ကျွန်းတောင်ဘက်ရှိ ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ရှိသော
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါ်သို့ ဝက်စလီအမျိုးအစား အနက်ရောင်
ကားကြီးတစ်စီး ဓောင်းနှင့်တက်သွားလေ၏။

ဝက်စလီကားကြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနံဘေးသို့ ရောက်သော
အခါ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ မျက်နှာဖြူ လူကြီးတစ်ဦး
ဆင်းလာလေ၏။

မျက်နှာဖြူလူကြီးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနောက်ဘက်
မြေကွက်လပ်သို့ ဝေ့ဝိုက်သောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်း
သွားလေ၏။

ကျောင်း အနောက်ဘက်၌ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းရှိပြီး ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခုံတန်းလျား တစ်ခုလည်း ရှိ၏။

ထိုခုံတန်းလျား၏အရှေ့တွင် ဥရောပဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူတစ်ဦးသည် ကျောခိုင်းရပ်နေပြီး အက်ဒမန်ကျွန်း၏ လှပသော ရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်မှကြည့်လျှင် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ ရှုခင်းများ ကိုသာမက အဆုံးအစမဲ့သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုပင် မြင်နိုင်၏။

ဥရောပဝတ်စုံဝတ်ထားသောလူသည် ကျောခိုင်းရပ်နေရာမှ အနောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ကျွန်းမင်းကြီး ရောက်လာပြီကိုး၊ ပင်လယ်ဓားပြကြီး ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ရတနာ ပုလဲဧကရီကို ယုံကြည်သွားပြီပေါ့”

ထိုအခါ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကျောက်သားခုံတန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ယုံကြည်သွားပြီ၊ အစတုန်းကတော့ ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ပုလဲဧကရီကို ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ပုလဲဧကရီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အိပ်မက်တွေကို ကျုပ် နေ့စဉ် ဆက်တိုက် မက်နေခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဥရောပဝတ်စုံဝတ်ထားသောသူသည် ကျွန်းမင်းကြီးဘက်သို့ ‘ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ကျုပ်လည်း ပုလဲဧကရီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အိပ်မက်တွေကို မက်နေတာ ကြာပါပြီ၊ တကယ်တော့ ပုလဲဧကရီကို ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတက် အားမတန် မာန်လျှော့ပြီး ကျွန်းမင်းကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းရတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် မိမိကို ငဲ့စောင်းပြောဆိုနေသော ဥရောပ ဝတ်စုံဝတ် လူကိုကြည့်၍ ထိုသူသည် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သော မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ထိုသူ၏အမည်ကို ကိုမင်းခေါင်ဟုသိရပြီး ကိုမင်းခေါင်သည် မိမိ၏ ကျွန်းမင်းကြီးရုံးသို့ အလွန်ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော ဖိုင်တစ်ခု ပေးပို့လိုက်၏။

ထိုဖိုင်မှာ ပင်လယ်ဓားပြကြီး ယိုးဒယားဂိုက်၏ ရတနာသိုက် နှင့်ပတ်သက်သောဖိုင်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုဖိုင်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြ သွားမိ၏။ ဖိုင်ထဲတွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာများကို

၁၄ မင်းမြတ်သူရ

ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ဟု ယူဆကာ မေ့ထားဖို့ ကြိုးစား၏။

သို့သော် ဖိုင်ကို ဖတ်သည့်နေ့ကစ၍ ပုလဲဇကရီနှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်များကို နေ့စဉ်ဆက်တိုက် မက်၏။

သူသည် ယိုးဒယားဂိုက်၏ ရတနာဖြစ်သော ပုလဲဇကရီကို မေ့လျော့ထားလို့ မရတော့။ နောက်ဆုံးတွင် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

ယခု ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တွေ့ဆုံခြင်းမှာ ပုလဲဇကရီ နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူကိုကြည့်၍

“ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ပုလဲဇကရီဟာ အစစ်အမှန်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ကျွန်းမင်းကြီး၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့် က

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မင်းကြီး၊ တကယ်တော့ ကာလ ကတ္တားတက္ကသိုလ်က စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ မွေနှောက်ရှာဖွေရင်း ပုလဲဇကရီကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာပါ။ ပုလဲဇကရီ အကြောင်းကို သိရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဟာ ပြုလက်စကျမ်းကို

တောနာမာပေ

မပြုတော့ဘဲ တက္ကသိုလ်က တစ်ခါတည်းထွက်ပြီး သဲလွန်စနောက် ကို လိုက်ခဲ့တာ (၁၂)နှစ်တိတိ ကြာခဲ့တယ်။ အစပိုင်းကတော့ ပုလဲဇကရီဟာ မြိတ်ကျွန်းစုထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ရှိနေမယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်းပေါင်း (၈၀၀) ကျော်ရှိတဲ့ မြိတ်ကျွန်းစုထဲက ကျွန်းတွေမှာပဲ ကျုပ် လှည့်ပတ်ပြီး ရှာဖွေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတယ်။ အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ အများကြီး ထုန်ခဲ့တယ်။ လူ့အသက်တွေလည်း စတေးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲဇကရီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရဘူး။ တစ်နေ့ ကျုပ်ကံကောင်းချင်တော့ မြိတ်မြို့က ပေါ်တူကီ အရက် အိုးကြီးတစ်ယောက်ဆီက ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ကြေးပုရပိုက်ကို ရခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ ပုလဲဇကရီဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ အံ့သြဖွယ်သိခဲ့ရတယ်။ ပုလဲဇကရီ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာသိရတော့ ကျုပ်အတွက် အကျပ်ရိုက်သွား ခဲ့တယ်။ အက်ဒမန်ကျွန်းလို ဗြိတိသျှတွေ မြို့တည်ထားတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းစွမ်းအားနဲ့ ပုလဲဇကရီကို ဘယ်လိုမှ မရယူ နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မတတ်သဘဲဘဲ ကျွန်းမင်းကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက် ရတာပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။

တောနာမာပေ

ကျွန်းမင်းကြီးက ယိုးဒယားခေါင်ဆိုသူကို မကြည့်ဘဲ ပင်လယ်
ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ

“ ယိုးဒယားပွိုက်က ပုလဲဧကရီကို ဘာကြောင့် အက်ဒမန်
ကျွန်းက လူရိုင်းတွေဆီမှာ လာထားရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ကျွန်းမင်းကြီးနဲ့ဘေးရှိ ကျောက်သားခုံတန်း
လျားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ယိုးဒယားပွိုက်ရဲ့အကြောင်းကို ပြောရရင် မြိတ်မြို့ရဲ့
ရာဇဝင်ကို အရင်ပြောမှပြည့်စုံမယ်၊ (၁၃) ရာစုတန်းက မြိတ်မြို့ဟာ
ယိုးဒယားပိုင်နယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ (၁၆)ရာစုလောက်မှာ မြိတ်ကို
ပေါ်တူဂီတွေ စရောက်လာတယ်၊ (၁၈) ရာစုမှာ မြန်မာမင်းတွေ
က မြိတ်ကို ယိုးဒယားလက်က ပြန်သိမ်းခဲ့တယ်၊ ယိုးဒယားပွိုက်ရဲ့
ဇာတ်လမ်းဟာ (၁၇) ရာစုမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မြိတ်ကို ယိုးဒယားတွေ
သိမ်းထားတဲ့အချိန်မှာပေါ့၊ ယိုးဒယားပွိုက်ဟာ မြိတ်မြို့ရဲ့ ဆိပ်ကမ်း
မင်းကြီးချုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ယိုးဒယားပွိုက်ဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ
ဘရစ်တိန်း ကုန်သည်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသူပီပီ ငယ်စဉ်
ကတည်းက စွန့်စွန့်စားစားသွားလာရတာ ဝါသနာထုံတယ်၊
အာရှတိုက်ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို လေ့လာ

ချင်တယ်၊ ယိုးဒယားပွိုက်ဟာ အာရှတိုက်ကိုရောက်တဲ့အခါ
ယိုးဒယားနန်းတွင်းရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကိုခံရပြီး မြိတ်မြို့ရဲ့ ဆိပ်ကမ်း
မင်းကြီးချုပ် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ယိုးဒယားပွိုက်ဟာ ဆိပ်ကမ်းမင်းကြီးချုပ်
ဖြစ်တဲ့အခါ လောဘကိုသတ်လို့မရတော့ဘူး၊ တနင်္သာရီဒေသ
တစ်ခုလုံးရဲ့ အခွန်အတုပ်တွေကို သူ့အိတ်ထဲထည့်ခဲ့တယ်၊ နောက်
တော့ အခွန်အတုပ်တွေကိုစားရုံနဲ့အားမရတော့ဘူး၊ ပင်လယ်ပြင်
ထွက်ပြီး ဓားပြတိုက်တော့တာပဲ၊ သူဟာ ရဲဝံ့ပြီးသတ္တိကောင်းတဲ့
အတွက် ပင်လယ်ပြင်ခရီးသွားနေတဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်
အောင်ကြောက်ရွံ့ပြီး ဆက်ကြေးတွေပေးဆက်ရတယ်၊ ယိုးဒယားပွိုက်
က ဆက်ကြေးမရတဲ့သင်္ဘောတွေကို ကိစ္စတုံးစီရင်ပြီး မီးရှို့ပစ်ခဲ့
တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ယိုးဒယားပွိုက်ဟာ မြိတ်မြို့ဘုရင်ခံ ထက်တောင်
တန်ခိုးထွားခဲ့တယ်၊ သူဟာ ပင်လယ်ဓားပြတိုက်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ကို စနစ်တကျ စုဆောင်းထားတဲ့အတွက် ယိုးဒယားပွိုက်ရဲ့ ရတနာ
သိုက်ဆိုပြီး လူသိများ ထင်ရှားလာခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ်
အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီက ယိုးဒယားပွိုက်ကို စစ်ဆေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်၊
ယိုးဒယားပွိုက်ဟာ အလွန်လည်ဝယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်
သူ့ရဲ့ရတနာသိုက်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
လည်း ရတနာသိုက်မုဆိုးတွေရဲ့ လောကမှာ ယိုးဒယားပွိုက်ရဲ့

ရတနာသိုက်ဟာ အလွန်လူသိများ ထင်ရှားခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်းမင်းကြီးသည် သူ၏ ဆေးတံကို စီးညှိလိုက်ရင်း

“ ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ရတနာသိုက်ဟာ ဒဏ္ဍာရီဆန်လွန်းပါတယ်။ အချို့သုတေသီတွေဆိုရင် သူ့ရဲ့ ရတနာသိုက်ဟာ အမှန်တကယ်မရှိဘူးလို့တောင် ဆိုကြတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က ကျွန်းမင်းကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်

“ ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ရတနာသိုက်ဟာ အမှန်တကယ် ရှိကိုရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ရတနာသိုက်မရှိဘဲနဲ့ ပုလဲဧကရီဆိုတာ ရှိကိုရှိမလာနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အက်ဒမန်ကျွန်းက လူရိုင်းတွေဆိုမှာ ပုလဲဧကရီရှိနေတာ ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ရတနာသိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပဲ။ ယိုးဒယားဂိုက်ဟာ ပုလဲဧကရီကို မြိတ်မြို့က ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေဆီကတစ်ဆင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိခဲ့တယ်။ ယိုးဒယားဂိုက်ဟာ ပုလဲဧကရီကို မြင်မြင်ချင်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးပုလဲဆိုတာ သိခဲ့တယ်။ သူဟာ ပုလဲဧကရီကို တရိတသေ သိမ်းထားပြီး အင်္ဂလန်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး လေလံပွဲကြီး လုပ်ဖို့စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီက သူ့ရဲ့ဧကဥစ္စာ

တွေကို သိမ်းဖို့ကြံစည်နေကြောင်း မြေမြေချင်း ခြေမြင်တဲ့ ယိုးဒယားဂိုက်က ရိပ်စားမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ သူ့ရဲ့ရတနာသိုက်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး မြှုပ်နှံခဲ့တယ်။ သူဟာ ပုလဲဧကရီကိုလည်း ရတနာသိုက်ထဲမှာထည့်ပြီး မြှုပ်နှံခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကိုမင်းခေါင်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက

“ ပုလဲဧကရီဟာ ရတနာသိုက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ပုလဲဧကရီကိုတွေ့ရင် ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ရတနာသိုက်ကို တွေ့ရမှာပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ယိုးဒယားဂိုက်ဟာ သူ့ရဲ့ရတနာသိုက်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ နေရာမှာ မြှုပ်နှံပြီးတော့ ရတနာသိုက် မြှုပ်နှံရာမှာ ခိုင်းစေခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုရက်စက်တဲ့ကြားက ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်က ပုလဲဧကရီကို အဖိုးတန်မှန်းသိတဲ့အတွက် ရတနာသိုက်ထဲက ခိုးယူထားလိုက်တယ်။ ယိုးဒယားဂိုက်ဟာ

ဒီအကြောင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲသိရတော့ ဒေါသပူပန်ထပြီ ပုလဲကေရီ
ကို ခိုးတဲ့သူကို ချက်ချင်းသတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ပုလဲကေရီကို
ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ပြန်ရခဲ့ပေမဲ့ ရတနာသိုက်ထဲမှာ ပြန်ပြီး
မြှုပ်နှံဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ပုလဲကေရီကို ကိုယ်နဲ့မကွာ
ဆောင်ထားရမှာလည်း အန္တရာယ်များလွန်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ယိုးဒယားဂိုက်ဟာ ပုလဲကေရီကို သိမ်းဆည်းဖို့ အခက်တွေ့နေတုန်း
ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့လူယု လူပုကလေးကတစ်ဆင့် အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ
ပုလဲကေရီကိုထားဖို့ အကြံရသွားတာပဲ။ ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့လူယု
လူပုလေးဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းက လူပုမျိုးနွယ်စုတွေကို ဩစာ
အာဏာရှိတယ်။ သူဟာ လူပုအကြီးအကဲရဲ့ ဆွေမျိုးစုဝင်
တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ပုလဲကေရီဟာ လူပုမျိုးနွယ်စုတွေ
လက်ထဲကို ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒီအကြောင်း
တွေကို ရတနာသိုက်မှဆိုးတွေ မသိကြဘူး။ ဗြိတိသျှက ပေါ်တူဂီ
အရက်အိုးကြီးရဲ့ ကြေးပုရပိုက်ထဲမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးမှတ်ထား
တယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်းမင်းကြီးက ကိုမင်းခေါင်၏ စကားကို
စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍

“ ပုလဲကေရီဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ ဘယ်နေရာမှာရှိ

သလဲ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။

ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏မေးခွန်းကို မဖြေ
သေးဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက ဆေးတံကို ဖွာရှိုက်ရင်း

“ ကျုပ်ကို မယုံကြည်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ကျုပ်မှာ
ပုလဲကေရီနဲ့ပတ္တသက်လို့ လောဘာစိတ်မရှိဘူး။ ပုလဲကေရီကိုရရင်
အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မကြီးကို ဆက်သလိုက်မှာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်သည် ကျွန်းမင်းကြီးကို သဘော
ကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားပြီ။ ကျုပ်လည်း
အရင်တုန်းက ပုလဲကေရီကို လောဘာရမ္မက်ကြီးစွာနဲ့ အစွဲကြီးစွဲခဲ့
တယ်။ ပုလဲကေရီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံ
ချမ်းသာနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ကျုပ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ တိမ်မြုပ်ပျောက်
ကွယ်နေတဲ့ ရတနာသိုက်တွေကို ရှာဖွေတဲ့အလုပ်ကို အရူးအမူးစွဲလမ်း
နေပြီး ပျော်ရွှင်နေပြီ။ ပုလဲကေရီကို မလိုချင်တော့ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက ကိုမင်းခေါင်ကို

ကြည့်၍

“ဘုရင်မကြီးကို ပုလဲဧကရီ ဆက်သလိုက်ရင် ရှေးဟောင်း သုတေသနလုပ်ငန်းနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ရတနာသိုက်ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ အကြီးအမှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျုပ်အလိုချင်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ ကျွန်းမင်းကြီး၊ ဒီအခွင့် အရေးကို လိုချင်လို့ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တာပဲ၊ ပုလဲဧကရီရဲ့ တည်နေရာကို ကျုပ်ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ တကယ်တော့ ပုလဲဧကရီဟာ လူပုလေးတွေကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ရဲ့ ကျောက် ပုလ္လင်ဆောက်မှာရှိနေတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်ပြီ၊ လူပုလေးတွေဟာ ရာစုနှစ်တွေချီပြီး ပုလဲဧကရီကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်းမင်းကြီးသည် စိတ်အား တက်ကြွဟန် ဖြင့်

“လူပုလေးတွေကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ဟာ တောနက်ထဲမှာ ရှိလို့ ဘယ်သူမှ နတ်ဘုရားရုပ်ကို မမြင်ဖူးဘူး၊ နတ်ဘုရားရုပ်ကို ရှာဖွေရင် အခက်အခဲတွေ့နိုင်မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က ကျွန်းမင်းကြီး အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“အက်ဒမန်ကျွန်းက တောနက်ထဲကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ လမ်းပြလူပုလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ် ရှာတွေ့ထားတယ်၊ သူဟာ နတ်ဘုရားရုပ်ရှိတဲ့နေရာကို လမ်းပြပေးနိုင်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက စိတ်အား တက်ကြွသော အမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘာလို့အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေမလဲ၊ ပုလဲဧကရီကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး ရှာဖွေကြမယ်၊ ပုလဲဧကရီကိုတွေ့ဖို့ ကျုပ် သိပ်ပြီးစိတ်စောနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီး၏စကားကြောင့် ကိုမင်းခေါင်က

“ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့သဘောပါပဲ၊ ကျုပ်လည်း ပုလဲဧကရီ အိမ်မက်တွေ မက်နေတာကြာပြီ၊ ပုလဲဧကရီကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေ ချင်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက

“ကျုပ်တို့ နောက်အပတ် တစ်ကြိမ်တွေ့ကြမယ်၊ တွေ့ပြီး

နောက်တစ်နေ့မှပဲ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ တောနက်ထဲကို ဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ။ လူပုလေးတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်း ညိတ်လိုက်ပြီး

“ လူပုလေးတွေဟာ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးတပ်တွေ ချီတက်ပြီး တောထဲကိုဝင်လာရင် ရှောင်တိမ်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ အင်အားများများသုံးဖို့ အဓိက အရေးကြီး ပါတယ်၊ လူပုလေးတွေဟာ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ကို တန်ဖိုးထားပေမဲ့ ပုလဲဇကရီကိုတော့ သူတို့နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့အတွက် အလေးအနက်သိပ်မထားဘူးလို့ သိရတယ် ”

ဟု ပြောကာ ကိုမင်းခေါင်နှင့် ကျွန်းမင်းကြီးသည် ယမ်းခွဲရန် ပြင်ကြလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီးတွင် ရပ်ထား သော သူ၏ကားဆီသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကျောင်းအရှေ့၌ရှိသော မော်တော် ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့သွားပြီး စက်နှိုးလိုက်လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီး၏ကားနှင့် ကိုမင်းခေါင်၏ဆိုင်ကယ်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ မရှေးမနှောင်း ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနောက်ရှိ ပစ္စည်းအဟောင်း များစုပုံထားသော စတိုခန်းလေးအတွင်း လူတစ်ဦးထွက်လာလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်း၌ အပ်ကျတာကအစသိအောင် ကြိုးစား ပြီး သတင်းရောင်းစားနေသော လျှပ်တပြက် ဆိုသူဖြစ်၏။

လျှပ်တပြက်သည် အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုသောအခါ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းအနောက်၌ လာရောက်အိပ်စက်လေ့ရှိ၏။

လျှပ်တပြက်သည် သတင်းရောင်းစားသူပီပီ ၎င်း၌ အသိ အကျွမ်းများ အလွန်ပေါများ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းရောက်လေရာ၌ လိုက်လံနှောင့်ယှက်သူများ ရှိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လူမသိ သူမသိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ လာ ရောက်အိပ်စက်ခြင်းဖြစ်၏။

ယနေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ လာရောက်အိပ်စက်ခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် အလွန်အဖိုးတန်သော အိပ်စက်ခြင်းဖြစ်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ တန်ခိုးအာဏာ အကြီးဆုံး ကျွန်းမင်းကြီးကို အနီးကပ် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခွင့် ရသည့်အပြင် ပင်လယ်ခါးပြကြီး ယိုးဒယားပိုက်၏ ရတနာသိုက် သဲလွန်စကိုလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရလေ၏။

လျှပ်တပြက်သည် ယနေ့ မိမိလောက်ကောင်းသူ

www.burmeseclassic.com

အက်ဒမန်ကျွန်း၌ မရှိဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးနှင့် လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံပြီး ယိုးဒယားဂိုက် ရတနာသိုက်အကြောင်းကို ပြောပြသူမှာ အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်း လွန်းလှ၏။

ထိုသူသည် မည်သူနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ပီရိ သေသပ်စွာ ကျွန်းမင်းကြီးနှင့် ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံနိုင်သနည်း။

ထိုသူ၏ပြောဆိုပုံများသည် အလွန်စနစ်ကျပြီး ပီရိသေသပ်လွန်း လှ၏။ ထိုသူ၏ပြောစကားအရ သူသည် ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်ဟု သိရ၏။

လျှပ်တပြက်၏စိတ်ထဲတွင် ထိုသူကို ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်ဟု ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုသူသည် အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူ တစ်ယောက်ဟု ခံစားနေမိ၏။

လျှပ်တပြက်သည် မိမိ မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်သောသတင်း သည် အဖိုးတန်လွန်းသဖြင့် မည်သူ့ကို ရောင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ လေ၏။ ဤမျှ အဖိုးထိုက်တန်သော သတင်းကို မည်မျှ ဈေး သတ်မှတ်ရမည်နည်း။

မိမိ သတ်မှတ်သော ဈေးကို မည်သူ ဝယ်နိုင်မည်နည်း။

အက်ဒမန်ကျွန်း၌ သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်သူများ ရှိသော်လည်း သူ သတ်မှတ်သော ဈေးကို ပေးနိုင်ပါမည်လော။

ထို့ပြင် ယိုးဒယားဂိုက်၏ ပုလဲဇကရီအကြောင်းသည် ကျွန်းမင်းကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသဖြင့် မိမိ၌ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ထိုသတင်းကို လူရမ်းကားများ လက်သို့ ရောင်းလို့မဖြစ်။ သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး ငွေရေးကြေးရေးလည်း အဆင်ပြေသူ ကို ရောင်းရပေမည်။

ထိုသူသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။ လျှပ်တပြက်သည် မျက်လုံး များ မှေးစင်း၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး သူ၏ အာရုံအတွင်းသို့ လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၏။

မောင်လှိုင်

မောင်လှိုင်သည် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ပျော်ပွဲစားရုံကြီးတစ်ရုံကို ပိုင်ဆိုင်၏။

သူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဟိုနေရာစပ်စပ် သည်နေရာ စပ်စပ် ပါတတ်၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ အပ်ကျတာကအစ သူမသိတာ မရှိ။

“အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ

၂ မင်းပြတ်သူရ

ဘယ်နှစ်ထည်ရှိတယ်ဆိုတာတောင် ကျုပ် သိတယ် "

ဟု ဂုဏ်ယူပြီး ပြောလေ့ရှိ၏။

သူ့မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မည်မျှရှိသနည်းဟု မည်သူမျှ
အတိအကျ မသိ။

အချို့က အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံး သူကြွယ်ကြီး
ငါးယောက်တွင် သူပါသည်ဟု ဆိုကြ၏။

မောင်လှိုင်သည် ဟိတ်ဟန်မရှိ။ သူ့ကို
ကြည့်လိုက်လျှင် တရုတ်ဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီကိုသာ
ဝတ်ဆင်၏။ သူကြွယ်နှင့်မတူ။

သူ၏ မျက်နှာသည် အစဉ်သဖြင့် ပြုံးချိုနေပြီး စကားပြော
အလွန်ကောင်းမွန်၏။

ဟိုနေရာစပ်စပ် သည်နေရာစပ်စပ် လုပ်တတ်၍ ဗဟုသုတ
လည်း အလွန်စုံ၏။ စကားပြောလျှင် ပုံတို ပတ်စများရော၍
တစ်ဖက်သားကျလောက်အောင် ပြောတတ်၏။

သူ့ကို အမြင်မကြည်သူများကမူ မောင်လှိုင်သည် ကြမ်းပိုးကို
လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သူဟု ချီးကျူးထားပုံမှာ ပြု၏။

မောင်လှိုင်သည် အာဝဇ္ဇန်းကောင်းသူ ဖြစ်သဖြင့် အယ်ဒမန်
ကျွန်း၌ နေရာတကာ သူမပါလျှင် မပြီး။ မိတ်ဆွေ အပေါင်း

စေတနာစာပေ

အသင်းများ မိန်းမတောင်းလျှင် မောင်လှိုင် ရွှေဆုံးကပါ၏။

အလှူအတန်း လုပ်လျှင်လည်း သူပါ၏။ အမှုအခင်းဖြစ်
လျှင်လည်း မောင်လှိုင်ကိုသာ အားကိုးကြ၏။ မောင်လှိုင်မှာ
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အလွန်ပေါ၏။

ထိုသို့ လူချစ်လူခင် ပေါများခြင်းက သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ကို အောင်မြင်သည်ထက် အောင်မြင်အောင် အထောက်အကူ ပြု၏။

ဤမျှ လူချစ်လူခင်ပေါများပြီး သူတစ်ပါး ဒုက္ခနှင့် ကြုံလျှင်
ကူညီတတ်သော မောင်လှိုင်အား လူရှုပ်မောင်လှိုင်ဆိုသည် အလွန်
ဆိုးရွားသော အမည်မှာမကြီးကို မည်သူ ကင်ပွန်းတပ်သနည်း။

ထိုဘွဲ့ထူးကြီးအား သူနှင့်အပြိုင် စီးပွားရေးသမားများက
တက်တခေါက်ခေါက် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ပေးအပ်ထားခြင်း
ဖြစ်၏။

မောင်လှိုင်သည် ပိုက်ဆံရမည့်အလုပ်ဆိုလျှင် နယ်မရွေး။
နေရာမရွေး အချိန်တိုင်း ဝင်ရှုပ်တတ်၏။

သူ ဝင်ရှုပ်ပြီး များမကြာမီ ထိုစီးပွားရေးနယ်ပယ်၌
ကသောင်းကနင်းလည်းဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအခါမျိုးရောက်မှ မောင်လှိုင်သည် ကမန်းကတန်း ပြန်
ထွက်သွားလေ၏။

စေတနာစာပေ

သူ ဝင်ရှင်... စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှ လူများသည် သူ့ကြောင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့သွားတတ်၏။

အချို့သော စီးပွားရေးသမားများက

“အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ မောင်လှိုင် ရှိနေသရွေ့ ငါတို့ အလုပ် ကောင်းကောင်း လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကို ရှင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးကြ၏။

မောင်လှိုင်သည် ဤမျှ လူချစ်လူခင် ပေါများ၏။

မောင်လှိုင်၌ ထူးခြားသော အကျင့်တစ်ခုရှိ၏။

ထိုအကျင့်မှာ တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်ခန့် ရုပ်ဖျက်ပြီး ကျွန်းအနံ့ လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သွားလာသည့် အခါတိုင်း သူ၏ လက်ရုံး ပေါက်စပါ ၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ဆင်းရဲသားများအသွင် မျက်နှာ ကို တဘက်ကြီးများအုပ်၍ ကျွန်းအနံ့ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုသို့သွားလာရင်း ကျွန်းပေါ်ရှိ ထူးခြားသော သတင်းများကို စနည်းနာ၏။

မောင်လှိုင်သည် ကျွန်းပေါ်၌ ကြေးရတက် စီးပွားရေး

စေတနာစာပေ

လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဆင်းရဲသားနင်းပြား ပုလဲငှက်သမား၊ သစ်ခုတ်သမား အစရှိသည်များကို သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် မလွယ်ချေ။

ထိုသို့ ရုပ်ဖျက်သွားလာသည့်အခါ ၎င်းတို့သည် ဆင်းရဲသား နင်းပြားများနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျွန်းပေါ်ရှိ ဆင်းရဲသားများ၏ ဘုံဆိုင်များ၊ ဘိန်းခန်းများ၊ ဖိမ်ခန်းများသို့လည်း ဝင်ထွက်သွားလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် ထိုသို့ ရုပ်ဖျက်သွားလာခြင်းကို အလွန် ပျော်ရွှင်၏။

ထိုသို့ သွားလာခြင်းသည် ၎င်း၏ စီးပွားရေး အောင်မြင်ခြင်း ၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ကျွန်းအနံ့သွားလာပြီး မောပန်းသည့်အခါ အစားမက်သူနှစ်ဦးပီပီ ဈေးကြီးသော ဆိုင်ကြီး များသို့ ဝင်ရောက်သွားသောက်တတ်၏။

တစ်နေ့တွင် တရုတ် စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်၊ တောက်တောက်ကြော်၊ ဆယ့်နှစ်မျိုး ဟင်းချို စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာလိုက်၏။

မကြာမီ အငွေတစ်ထောင်ခန့်လောက် စားသောက်

၂၂ စပင်မြတ်သူရ

ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ခေါင်းမဖော်တန်း စားသောက်ကြလေ၏။

စားပွဲထိုးများသည် စုတ်ခြာသော အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော သူတို့နှစ်ယောက်အား အထင်သေးဟန်ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ပေါက်စသည် အရိုးပါမကျန်အောင် ဝါးစားပြီးနောက် စားပွဲထိုးများဘက်သို့ လက်ငှေ့ယမ်း၍...

“ ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်စသည် စားပွဲထိုးထံမှ ကျသင့်ငွေစာရင်းကို ကြည့်၍ ငွေရှင်းရန် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဟန်ပါပါ ပွင့်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်လှိုင်က ကျသင့်ငွေစာရင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟ... မင်းတို့ ဆိုင်က ဈေးကြီးလှချည်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ စားပွဲထိုးများသည် စုတ်ချာသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသူများအား အထင်သေးဟန်ဖြင့်

“ ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်ကြီးဆိုင်ကောင်းတွေမှာ မစားဖူးဘူးလား၊

ဝေတနာစာပေ

ကျွန်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကြီးဆိုင်ကောင်းတွေက ဈေးကြီးတာ မသိဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့အဆင့်နဲ့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ လာစားဖို့ မသင့်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ စောစောကတည်းက သိဓာယ်၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားတို့ မဟားတရားစားပြီး ရှင်းစရာငွေ မရှိတော့ဘူးနဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်းပေါ်၌ အကြီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မောင်လှိုင်သည် စားပွဲထိုး၏စကားကြောင့် ရယ်ချင်သွားလေ၏။

သို့သော် သူ၏ ညာလက်ရုံး ပေါက်စမှာမူ စားပွဲထိုး၏ အထင်သေးသောစကားကြောင့် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲနဲ့ကို လက်သီးဖြင့် ထုကာ

“ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့က ငါတို့ကို အထင်သေးတာလား၊ ငါတို့မှာရှိတဲ့ ငွေနဲ့ဆိုရင် မင်းတို့ဆိုင်မျိုး ဆယ်ဆိုင်လောက် တစ်ပြိုင်တည်း ဝယ်လို့ရတယ် ”

ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်ရာ စားပွဲထိုးများသည် ပေါက်စ၏ အမူအရာကြောင့် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုအခါ ပေါက်စက ပိုမို၍ ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ ဟေ့ကောင်တွေ... ငါတို့ကို လှောင်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာမောင်ပုကို ခေါ်လိုက်စမ်း ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စားပွဲထိုးတစ်ဦးက ရယ်မော၍

“ခင်ဗျားတို့ စားသောက်ထားတာ မရှင်းနိုင်လို့ မန်နေဂျာ ကိုခေါ်ပြီး တောင်းပန်မလို့ မဟုတ်လား၊ ရတယ်၊ ခေါ်ပေးမယ်၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့နဲ့လည်း မပြီးဘူး”

ဟု ပြောကာ ရယ်မောပြီး မန်နေဂျာကို သွားရောက် ခေါ်ယူ လေ၏။

မကြာမီ မန်နေဂျာမောင်ပုဆိုသူ ရောက်ရှိလာသောအခါ ပေါက်စက မန်နေဂျာရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး ခေါင်းပေါင်းကို အသာလှုပ်၍

“ဟေ့ကောင်... ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သေသေ ချာချာ ကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ ဆိုင်က စားပွဲထိုးတွေက စုတ်ချာတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို လှောင် ပြောင်နေတယ်၊ ငါနဲ့ပါလာတဲ့သူက မောင်လှိုင်ဗျ၊ နယ်နယ် ရရ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာ မောင်ပုက ပေါက်စ၏မျက်နှာ ကို သေသေချာချာ ကြည့်၍ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလို ဖြစ်သွားပြီး လေသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ဒီလို...”

ဝေတာနာစာပေ

ဟု ရေရွတ်နေစဉ် ပေါက်စက မောင်ပု၏ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်၍

“မင်း သိရင် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ ငါတို့ကို လှောင်ပြောင် သရော်နေတဲ့ မင်းတပည့်တွေကို ဆုံးမလိုက်၊ ငါတို့က အကြောင်း ရှိလို့ ဒီလိုနေတာကွ”

ဟု ခပ်တည်တည် ဖြိုးလိုက်လေ၏။

မန်နေဂျာ မောင်ပုသည် စားပွဲထိုးများကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်း၍ မောင်လှိုင်ကိုလည်း စိတ်မဆိုးရန် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်လေ၏။

မောင်လှိုင်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် လက်ကာပြု၍

“မင်းတို့ ဆိုင်က ဈေးကြီးလှချည်လား၊ ငါတို့ ဆိုင်တောင် ဒီလောက်ဈေးမကြီးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာ မောင်ပုက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဈေးကြီးတာလည်းမပြောနဲ့ ဆရာ၊ အကုသိုလ်ကောင်ရဲ့ လက်ထက်ရောက်တော့မှ ကျုပ်တို့ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ သူတို့ ပြုသမျှ နုနေရတာပဲ၊ ဒီကောင် အတော်လောဘကြီးတဲ့ကောင်၊ သေရင် ငရဲကျမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်လှိုင်သည် မန်နေဂျာ ပြောသော

ဝေတာနာစာပေ

အကုသိုလ်ကောင်းဆိုသူမှာ အရပ်ကလန်ကလားနှင့် ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါတပေလေရှိသော လန်ဘားမျိုးမြင့်မြတ်မှန်း သိလိုက်၏။

မောင်လှိုင်က တက်ခေါက်၍

“ ဒီကောင်တွေ ကျွန်းပေါ်က သားငါးမျိုးကွက်ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး ခြေရှုပ်နေတာကြာပြီ။ သူတို့ကို ပညာပေးဖို့ သင့်နေပြီ ”

“ ဟု ကြုံးဝါးလေရာ ပေါက်စက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘယ်လို ပညာပေးမှာလဲဗျ။ ကျုပ်လည်း အရပ်ကလန်ကလားနဲ့ လန်ဘားမျိုးမြင့်ကို ကြည့်မရတာ ကြာပြီ။ ရွှေကိုင်မျက်မှန်တလက်လက်နဲ့ ကျွန်းပေါ်က မိန်းမချော မိန်းမလှမှန်ရင် သူ့နောက်မပိုးတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောလိုက်လေ၏။

ပေါက်စသည် ကျွန်းပေါ်၌ မိန်းမနောက်ပိုးရာတွင် ပြိုင်စံရှားဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ပြိုင်ဘက် လန်ဘားမျိုးမြင့်ကို အလိုလိုနေရင်း မျက်မှန်းကျိုးနေသူ ဖြစ်၏။

မောင်လှိုင်က တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ ကျွန်းပေါ်မှာ သားငါးတွေ ဈေးကြီးနေကတည်းက လန်ဘားမျိုးမြင့်ကို ဒေါသဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ ဒီကောင် လောဘ

ကြီးလွန်းတယ်။ ကျုပ်တို့ လန်ဘားမျိုးမြင့်ရဲ့ သားငါးမျိုးကွက်ကို ဝင်လှမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လန်ဘားမျိုးမြင့်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသော ပေါက်စက လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ကျုပ်ရှေ့ဆုံးက ထောက်ခံတယ်ဗျို့။ လန်ဘားကို ခါးချိုးပစ်မယ် ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

လွန်ခဲ့သောလအနည်းငယ်က မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို နောက်ပိုးလူးလုပ်ရင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး လက်သီးထိုးပွဲဖြစ်ကာ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုသတင်းသည် ညနေစောင်းသည်နှင့် လန်ဘားမျိုးမြင့် ကျက်စားလေ့ရှိသော ကြောင်နှစ်ကောင်ကလပ်သို့ သတင်းပေါက် ကြားသွားလေ၏။

လန်ဘားမျိုးမြင့်သည် မိမိကို ခါးချိုးပစ်မည်ဆိုသဖြင့် ရွေ့ရွေ့ နှစ်သွားပြီး

“ လန်ဘားကို ခါးချိုးမယ်ဟုတ်လား၊ မောင်လှိုင်ရော ပေါက်စ နှစ်ယောက်စလုံးကို မင်လယ်ထဲ ပစ်ချပြီး ငါးမန်စာ ကျွေးပစ်မယ်ဟေ့၊ တောက်... ဒီကောင်တွေ ညစ်ပတ်လွန်းလို့

ငါးမန်းတောင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပေါက်စသည် ကော့သောင်းသို့ သွားပြီး လန်ဘားမျိုးမြင့်၏ သားငါး ဈေးကွက်ကို လုရန် ကြိုးစားလေ၏။ သို့သော် လန်ဘားမျိုးမြင့်က သားငါးဈေးကွက်ကို ငွေကြိုပေးပြီး ချုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် ၎င်းတို့တိုးဝင်၍မရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ပေါက်စသည် မတတ်သာသည့်အဆုံး လက်လျှော့ပြီး ကျွန်းသို့ ပြန်လာလေ၏။ ကျွန်းသို့ ရောက်လျှင် မောင်လှိုင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးသောအခါ မောင်လှိုင်က လက်တွေ့ လိုဟန်မရှိဘဲ

“ဟေ့လူ... ကျုပ်တို့ ဈေးကွက်ကို တိုးဝင်လို့မရရင် ရဟနည်း တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။ ဒီနည်းက အန္တရာယ်တော့ များတယ်။ ဒါပေမဲ့ စွန့်စားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက ရင်ကို ကော့၍-

“လန်ဘားကို ခါးချိုးရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် အသက်သေရင် သေပါစေဗျာ”

ဟု ကြုံးငါးလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှိုင်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၍

“ကျုပ်တို့ အနီးအနားက ကျွန်းတွေကို သွားပြီး လူရိုင်းတွေ ဆီက ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်တွေ ဝယ်ရမယ်။ ဒီတာဝန်ကို ခင်ဗျား ယူရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“ဘာ... လူရိုင်းတွေဆီကို သွားပြီး ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်တွေ ဝယ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ကိုလှိုင်... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မြန်မြန်သေစေ ချင်လို့ ချောက်တွန်းတာလား၊ လူရိုင်းတွေက အက်ဒမန်ကျွန်းက လူတွေကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေတာ ခင်ဗျား သိရက်နဲ့ဗျာ”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှိုင်က လက်ကာပြု၍

“လိုချင်တာရှိရင်တော့ စွန့်စားရမှာပဲဗျ။ ခင်ဗျား ခေါင်း မရှိဘူးလား၊ ခေါင်းရှိရင် အန္တရာယ်တွေက ကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်

“အမလေး... ကျုပ်မှာ ခေါင်းရှိရင်လည်း လူရိုင်းတွေ ဖြတ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တော့ မသွားရဲပေါင်၊ လန်ဘားမျိုးမြင့်လို ကောင်နဲ့ ကျုပ်အသက် မလဲနိုင်ဘူး”

ဟု အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှိုင်က

“ဟေ့လူ... ကျုပ်မှာ အကြံရှိတယ်၊ ကျုပ် စကားကို နားထောင်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ဟု ပြောကာ ပေါက်စ၏ နားသို့ကပ်၍ တီးတိုး ပြောပြ လေ၏။

ပေါက်စသည် မောင်လှိုင်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး မျက်နှာဝင်းပသွားကာ

“ဟီး...ဟီး... သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ လူတွေက ခင်ဗျားကို မောင်လှိုင်လို့ခေါ်တာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ချီးကျူးထောပနာ ပြုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပေါက်စသည် လူယုံအချို့ကို ခေါ်ကာ အနီးအနားရှိ ကျွန်းများသို့ မယောင်မလည် ချဉ်းကပ်ကာ ကျွန်းပေါ် သို့ ငါးသေတ္တာဘူးများနှင့် နို့ဆီ၊ သကြားလုံး စသည် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို ချပေးလေ၏။

၎င်းတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကျွန်းစပ်၌ ချပေးပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ ခြေပင်မချရဲဘဲ အလျင်အမြန် လှေပေါ်ပြန်တက်ပြီး လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုကျွန်းများ၌ လူသူ အရောက်အပေါက် အလွန်နည်းပါးပြီး

လူရိုင်းမျိုးနွယ်စုများ နေထိုင်ကြ၏။ လူရိုင်းများသည် ပေါက်စတို့ လူစုချပေးခဲ့သော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စူးစမ်းလိုဟန်ဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းအနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျွန်းစုများ၌ လူရိုင်း မျိုးနွယ်စုများ ရှိနေ၏။

လူရိုင်းများသည် အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်းကျ အကျဉ်း သားများအား အလွန်မုန်းတီးကြ၏။

အကျဉ်းသားများ သစ်ခုတ်၊ တောရှင်းလုပ်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ အမဲလိုက်နယ်မြေများ ကျဉ်းမြောင်းသည်ဟု ယူဆကြ၏။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားများသည် ဗြိတိသျှတို့ အလိုကျ ကပြနေရသော သနားစဖွယ် ရုပ်သေးရုပ်များသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားအချို့သည် ထောင်အာဏာပိုင်များ နှင့် နားလည်မှုယူကာ အနီးအနားရှိ ကျွန်းများသို့လှည့်၍ ပျားရည်၊ ငှက်သိုက်၊ ငါးကြီးအံဖတ် စသည်များကို ရှာဖွေကြ၏။

ထိုသို့ရှာဖွေရင်း ဒေသခံလူရိုင်းများနှင့်တွေ့ကာ အသက် အန္တရာယ်ကိုပင် ရန်ရှာခြင်း ခံရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပေါက်စသည် မောင်လှိုင်၏ ခိုင်းစေချက်အရ လူရိုင်းများရှိရာ ကျွန်းများသို့ အန္တရာယ်ကြားမှ စွန့်စွန့်စားစား

သွားလာခဲ့၏။

လူရိုင်းများကို ရိက္ခာများ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ချပေးပြီး
နောက် လူရိုင်းများသည် ပေါက်စတို့ လူစုကို မိတ်ဆွေဟု သတ်မှတ်
လာ၏။

ပေါက်စသည် လူရိုင်းများနှင့် ရင်းနှီးစပြုသောအခါ လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်းပေါ်ရှိ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်များကို
လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် လဲလှယ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ငွေကြေးသုံးစွဲတတ်သူများ မဟုတ်သဖြင့်
အသားဘူး၊ ငါးဘူးများနှင့် လဲလှယ်ရန် သဘောတူကြ၏။

ထိုအချိန်၌ လူရိုင်းများသည် ပေါက်စတို့လူစု ကျွန်းပေါ်သို့
စွန့်ကြဲထားသော ရိက္ခာများနှင့် ရင်းနှီးနေလေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ပေါက်စ လက်ဆောင်ပေး
ထားသော ဓာတ်ဘူး အစုတ်ကြီးကို အလွန်သဘောကျနေလေ၏။
ဓာတ်ဘူးထဲသို့ ထည့်ထားသော ရေနွေးများ တစ်နေ့ကုန် ပူနွေး
နေခြင်းကို အလွန်အံ့သြနေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ မိန်းမများသည် တစ်ယောက်ကို
မှန်တစ်ချပ်စီရသဖြင့် မှန်ထဲတွင် မြင်ရသော မိမိတို့ရုပ်ကို ကြည့်မဝ
ဖြစ်နေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ အကြီးဆုံးသားမှာ မီးခြစ်တစ်လုံး
ရရှိသဖြင့် မီးခြစ်မှ မီးရရှိခြင်းကို အလွန်အံ့သြနေပြီး မီးခြစ်ကို
နတ်ဘုရားဟူ၍ပင် ထင်မြင်လာ၏။

မောင်လှိုင်သည် လူရိုင်းများထံမှ ရရှိသော ကြက်၊
ဘဲ၊ ဝက်များကို အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်ရှိ အဘာဒင်ဈေး၌ ရောင်းချ
လေ၏။

၎င်းတို့သည် လန်ဘားမျိုးမြင့်၏ ဈေးထက်များစွာ လျော့နည်း
ပြီး ရောင်းနိုင်သဖြင့် မကြာမီ အက်ဒမန်ကျွန်းတစ်ခုလုံး၏ ကြက်၊
ဘဲ၊ ဝက် ဈေးကွက်ကို အုပ်စိုးမိသွားလေ၏။

မောင်လှိုင်၏ အကြံအစည်ကြောင့် လန်ဘားမျိုးမြင့်၏
အဓိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး ပြိုကွဲသွားလေ၏။

မောင်လှိုင်တို့သည် လူရိုင်းများနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို
ဖလှယ်ရာတွင် အမြတ်အစွန်းများစွာ ရရှိလေ၏။

လူရိုင်းများသည် စီးပွားရေးလုပ်ရန် ဝါသနာပါသူများ
မဟုတ်ဘဲ ၎င်းတို့ တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသုံးစွဲဘူး
သော ပစ္စည်းများကိုရရှိသဖြင့် သဘောအကျကြီး ကျနေလေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးသည် ပေါက်စ လက်ဆောင်ပေး
ထားသော မှန်ဘီလူးအစုတ်ကြီးကို အစဉ်ထာဝရ လည်ပင်း၌

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ဆွဲထားလေ၏။

ထိုမှန်ဘီလူးကြီးကို အလွန်သဘောကျပြီး ပေါက်စအား
ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပြန်လည်၍ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။

လူရိုင်းကလေးများမှာလည်း သကြားလုံးများကို အလွန်
နှစ်သက်ပြီး ၎င်းတို့ကောက်ထားသော အဖိုးတန်ပုလဲများနှင့်
သကြားလုံးများကို လဲလှယ်စားသောက်လေ၏။

ပေါက်စသည် မြာအလွန်ပွေ့သွေဖြစ်သဖြင့် လူရိုင်းများထံမှ
ရရှိသော ပုလဲများကို မိန်းမများအား နောက်ပိုးရွေးလုပ်ရာတွင်
အသုံးချရင်း လွန်စွာပျော်ရွှင်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လောဘကြီးသော လန်ဘားမျိုးမြင့်တစ်ယောက်
မှာ ရူးမတတ်ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်နေလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ ရာဇဝင်ထဲတွင် စာတင်
မည့်အလုပ်ကို ပြုလုပ်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူ၏ လက်ရုံး
ပေါက်စကို ခေါ်၍

“ကျုပ်” အကုသိုလ်အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊
လူရိုင်းတွေဆီက ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်တွေ မယူနဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“အပြောင်းအလဲ မြန်လှသည်လားဗျ၊ ကျုပ်တို့ မလုပ်ရင်

လန်ဘားမျိုးမြင့် ပြန်လုပ်ပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ ကုန်ချေးနှုန်း ပြန်တက်နေ
လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“တက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သေရင် ငရဲရောက်
မခံနိုင်ဘူး၊ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ငရဲပြည် ရောက်သွားတယ်လို့
မြင်မက်တယ်”

ဟု ပြောကာ အဓာတ်ချေးသို့ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်များ
သွင်းသည့်အလုပ်ကို တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် ရပ်စဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် လန်ဘားမျိုးမြင့်သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်
အကုသိုလ်အလုပ်များကို ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်လေတော့၏။

လျှပ်တပြက်သည် မောင်လှိုင်၏ လူလည်ကျပုံများကို
စဉ်းစားရင်း အချိန်အတော်လင့် သွားလေ၏။

သူ၏ ထူးခြားလျှို့ဝှက်သော သတင်းကို ကျွန်းပေါ်၌
တစ်ဦးတည်း ဝယ်ယူနိုင်သူမှာ မောင်လှိုင်ပင် ဖြစ်၏။ မောင်လှိုင်လို
ထူးထူးခြားခြား လုပ်တတ်သူနှင့် ဤသတင်းသည် အလိုက်မက်ဆုံး
ဖြစ်၏။

ကျွန်းတစ်နေရာရှိ ဆင်းရဲသားများ ထိုင်လေ့ရှိသော အရက်

ဆိုင်သို့ သွားကာ အရည်တစ်လုံးနှင့် ငါးကင်ကို မှာလိုက်၏။
ထို့နောက် အရက်ကို သောက်ရင်း ငါးကင်ကို တကျွတ်ကျွတ်
ဝါးကာ မောင်လှိုင်နှင့် တွေ့ဆုံလျှင် သုံးစွဲရမည့် စကားကြီး
စကားကျယ်များကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ရွှင်ရယ်ကလပ်၏ သုံးထပ် အဆောက်
အအုံရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်၍ ဝီစကီသောက်ရင်း အလှမွေး
ငါးကန်အတွင်းမှ ငါးများကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ ပုလဲကောရီသည်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း လွန်းလှ၏။

ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူ ပြောသော ပုလဲကောရီသည် စိတ်ဝင်စား
ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှ၏။

ပုလဲကောရီသည် မြန်မာပြည်၏ ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်၏။

ထိုရတနာအား အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဘုံရင်မကြီးအား ဆက်သ
လိုက်လျှင် သူ၏ဘဝ၌ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ကိုင်
ပြီး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲဧကရီအကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်
ချွတ်ချွတ် ပြောပြသော ကိုမင်းခေါင်ဆိုလျှင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော
စွမ်းရည်သတ္တိထူးတစ်ခုရှိမည်ဟု ခံစားရ၏။

ထိုသူ၏မျက်ဝန်းများသည် ကြောက်မက်ဖွယ် စူးရှလွန်း
လှ၏။ သူ၏ ပုလဲဧကရီသည် အမှန်ဖြစ်မည်ဟု မိမိ ယုံကြည်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် မြန်မာလူမျိုး
တစ်ဦးသည် ကျွန်းမင်းကြီးရှိရာ စားပွဲခန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။
ကျွန်းမင်းကြီးက မြန်မာလူမျိုးဘက်သို့ လှည့်၍

“ ထိုင်ပါ မောင်လှမိုး၊ ကျွုပ်ရဲ့ ပုလဲဧကရီဖိုင်ကို သေသေ
ချာချာ ဖတ်ပြီးပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်လှမိုးဆိုသူသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏
ရှေ့တွင် ရိုကျိုးဟန်ဖြင့် ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ပုလဲဧကရီဖိုင်ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ မင်းကြီး၊ ဖိုင်ကို ဖတ်ပြီး
ကျွန်တော်မျိုးဟာ အံ့ဩလွန်းလို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်၊
ပုလဲဧကရီဖိုင်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဖတ်ပြီးပါပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက ဝီစကီကို တစ်ငုံသောက်၍
ဒိန်ခဲတစ်တုံးကို ဝါးစားလိုက်ပြီး...

“ လူကလေးလည်း ပုလဲဧကရီရဲ့ ဖမ်းစားမှုကို ခံလိုက်ရပြီ
ကိုး၊ ပုလဲဧကရီကို လူကလေး ဘယ်လိုမြင်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှမိုးဆိုသူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစား
လိုက်ပြီး...

“ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းသူတေသန ပညာရှင်ကို
ကျွန်တော်မျိုး သံသယရှိနေတယ်၊ သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ပုလဲဧကရီ
အကြောင်းကို ဒီလောက် သိနေတာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှမိုးဆိုသူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်းမင်းကြီးက
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ လူကလေးတွေသလို ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်
တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့လူက ကျုပ်တို့ ဗြိတိသျှ
အစိုးရကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားလို့ သူ့အတွက် ဘာအကျိုးမှမရှိဘူး၊
အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ တောနက်ထဲကိုဝင်ပြီး လူရိုင်းတွေ ကိုးကွယ်တဲ့
နတ်ဘုရားရဲ့ပလ္လင်အောက်က ပုလဲဧကရီကို ဗြိတိသျှတွေရသွားရင်
ကျုပ်တို့အတွက် အမြတ်ထွက်တာပဲ ရှိမယ်၊ တောထဲမှာ သွားရှာလို့
ပုလဲဧကရီကို မတွေ့ရင်လည်း ကျုပ်တို့အတွက် ဆုံးရှုံးမှု ကြီးကြီး

မားမား မရှိနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာရှင်ဟာ ကျုပ်တို့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှမတောင်း ဆိုဘူး၊ ပုလဲဇကရီကို ကျုပ်တို့ရသွားရင် သူ့ကို ဗြိတိသျှ ရှေးဟောင်း သုတေသနလုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင်ခွင့်ပြုရမယ်လို့ပဲ ပြောဆိုခဲ့တယ်၊ ပုလဲဇကရီကို ကျုပ်တို့ လက်ထဲကိုသာရောက်ရင် သူ့ကို ဒီအခွင့် အရေး မပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီး၏ စကားဆုံးလျှင် မောင်လှမိုးက ဝီစကီကို အနည်းငယ် သောက်လိုက်ပြီး

“ကျွန်းမင်းကြီး အမိန့်ရှိသလို ကိုမင်းခေါင်အတွက် ဘာ အကျိုးအမြတ်မှ ထူးထူးခြားခြားရစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ပုလဲဇကရီဟာ လှည့်ဖြားမှုတစ်ခုရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့နောက်ကြောင်းကို သေသေချာချာစုံစမ်းပြီး စောင့်ကြည့်စေချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် မောင်လှမိုး၏ စကားကို သဘောမကျ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“လူကလေးရဲ့အကြံကို ကျုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မလိုအပ်ဘဲ

အချိန်ဆွဲနေတယ်လို့ပဲ ကျုပ် ယူဆတယ်၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ကိုမင်းခေါင်နဲ့တွေ့ပြီးရင် ပုလဲဇကရီကို ရှာဖွေရေး စတင်တော့မယ်၊ တောထဲမှာ ကပ္ပလီလူပုလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ဖြစ်နိုင် တယ်၊ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ထားပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

မောင်လှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် စောဒကတက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

သူသည် ကျွန်းမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ရွှိင်ရယ်ကလပ်မှ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မောင်လှမိုးဆိုသူသည် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ထောင်မှူး လှမိုးဟု နာမည်သတင်း ကျော်ကြားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် မင်းကြီး၏ ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံး လူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ရောက်သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသော်လည်း မင်းကြီးကလွဲလျှင် ဩဇာအာဏာ အရှိဆုံးလူ ဖြစ်လာ၏။

ထောင်မှူးလှမိုး၏ဘဝသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ငယ်စဉ်ကပင် သူ၏ မိဘများအား ဓားပြများက သတ်၍ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးအား ပြည့်တန်ဆာခေါင်းအလုပ် လုပ်ကိုင်သော ဒေါ်ခင်သက်ဆိုသည့် မိန်းမကြီးက မွေးစားခဲ့၏။

၂၂ စင်ပြတ်သုရ

သူ၏ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်တန်ဆာမများကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ ပြည့်တန်ဆာမများသည် မောင်လုမိုးအား အတတ်အမျိုးမျိုး သင်ကြားပေးကြ၏။ မောင်လုမိုး၏ ငယ်စဉ်ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လွန်းလှ၏။

ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကြီးသို့ လာရောက်သော ယောက်ျားများ၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံရ၏။ ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကြီးမှ မိန်းမများကလည်း မောင်လုမိုးကို မထင်လျှင် မထင်သလို နှိပ်စက်၏။

မောင်လုမိုးကို မွေးစားသော ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမကြီးမှာ အချိန်ပြည့်အရက်မူးပြီး ညစ်ညမ်းသော သီချင်းများကို အော်ဟစ်သီဆိုနေလေ၏။

မောင်လုမိုးသည် ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွင် နေထိုင်ရင်း လူအမျိုးမျိုး စရိုက်အထွေထွေဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။ မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများသည် ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် လာရောက် ပျော်ပါးကြ၏။

ထိုလူကြီးများထဲတွင် ဘုရားလူကြီးများလည်း ပါ၏။ အစိုးရအရာရှိကြီးများလည်း ပြည့်တန်ဆာအိမ်နှင့် မကင်း။

မောင်လုမိုး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ပြည့်တန်ဆာမများက မကောင်းသော အကျင့်များကို သင်ကြားပေးပြန်၏။

စေတနာတပေ

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်လုမိုးသည် လူရှုပ်လူပွေလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ မောင်လုမိုးသည် ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် စာတော်ကာနှစ်စဉ် ဆုရ၏။

တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်၍ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ခွင့်ရ၏။ သို့သော် ကောလိပ်ကျောင်းတက်ရင်း ကျောင်းသူတစ်ဦးကို စော်ကားမိသဖြင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကြီးပွားတိုးတက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မိမိ၌ ခြူးတစ်ပြားမျှမရှိသဖြင့် ကုန်သည် ပွဲစားလုပ်၍ ကြီးပွားရန် လမ်းမမြင်ဟု ယူဆ၏။

အစိုးရအလုပ်ကို ဝင်လုပ်၍ မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင် စသော ရာထူးရာခံများကို လိုချင်၏။ သို့သော် သူ၏ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင် အိပ်မက်မက်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးအလုပ်ကို ဝါသနာမပါသော်လည်း မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းလိုက်ရ၏။

အင်းစိန်ထောင်ကြီးတွင် ထောင်မှူးသင်တန်း တက်ကာစက သင်ခန်းစာများကို သင်ယူရန် ငြီးငွေ့လွန်းသဖြင့် ထွက်ပြေးရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ထောင်မှူးဘဝသို့ ရောက်သောအခါ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်သို့

စေတနာတပေ

လှည့်လည်ထမ်းဆောင်ရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ထောင်မှူးဘဝကို ဝါသနာပါလာ၏။

သူသည် ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရော စိတ်ဓာတ် ဖြင့် အကျဉ်းသားများထံမှ လာဘ်ငွေ အမြောက်အမြားရယူ၏။ ကိုလိုနီအစိုးရ အုပ်ချုပ်သော အချိန်ကာလဖြစ်သဖြင့် တရားဥပဒေကို လိုသလို ပြောင်းလဲနိုင်၏။

သူသည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်၍ အမှုထမ်းရင်း နောက်ဆုံးတွင် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ထောင်မှူးအများစုက မသွားလိုသော် လည်း ထောင်မှူးလုမိုးမှာမူ အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ သွားရန် စိတ်အားထက်သန်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကျဉ်းသားများထံမှ အခွင့်အရေး ယူလျှင် ယူတတ်သလို စီးပွားဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ထောင်မှူးလုမိုးသည် ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး များမကြာမီမှာပင် ဥစ္စာ စီးပွားများ တိုးတက်ခဲ့၏။

သူသည် ကျွန်းမင်းကြီးအကြိုက် လုပ်ဆောင်ပေးရင်း အကျဉ်းသားများထံမှ လာဘ်ငွေယူရန်သာမက ကုန်သည်ပွဲစား များထံမှပင် လာဘ်ငွေရအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

ထောင်မှူးလုမိုးသည် လည်ဝယ်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်း ပေါ်၌ အရေးအကြီးဆုံးမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။ သူသည် တစ်ကျွန်းလုံး ဖိနှိပ်နှိပ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ စေရန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြခဲ့၏။

ကုန်သည်ပွဲစားများကို ခြိမ်းခြောက်၍ လာဘ်ငွေများ တောင်းယူ၏။ လာဘ်ငွေပေးရန် ငြင်းဆန်သော ကုန်သည်ပွဲစားများ အား ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့၏ အရှိန်အဝါကိုသုံး၍ ဖမ်းဆီး၏။

မြန်မာပြည်နှင့် ဝေးကွာနေသော အရပ်ဒေသဖြစ်၍ ကျွန်းပေါ် ၌ တရားမျှတမှုရှိ မရှိ မည်သူမျှ လိုက်လံထောက်လှမ်းခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ကြချေ။

ကိုလိုနီအစိုးရသည် ကျွန်းကျတရားခံများ ထွက်မပြေးနိုင်ရန် သာ အဓိကထားပြီး တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို အလေးအနက်ထားခြင်း မရှိ။

ထောင်မှူးလုမိုးသည် ကျွန်းပေါ်၌ ကြိမ်ဒဏ်ဖြင့် အပြစ်ပေး သော စနစ်ကို စတင်တီထွင်၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ ကျွန်းက အကျဉ်းသားများ အပြစ်ရှိလျှင် စီလူလာထောင်ကြီးသို့ ပို့၏။

စီလူလာထောင်သို့ အပို့ခံရသော အကျဉ်းသားများအား

ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ရန် တာဝန်ကို ထောင်မှူးလှမ်း ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် လည်ဝယ်သူဖြစ်သဖြင့် အက်ဒမန်ကျွန်း
၌ တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်သော ကျွန်းမင်းကြီးကို အလိုလိုက်
အကြိုက်ဆောင်၍ ပေါင်းသင်း၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးလှမ်းအား ကာလတိုလေးအတွင်း
ကျွန်းမင်းကြီး၏ လက်ရုံးတစ်ဆူကဲ့သို့ အားကိုးအားထားပြုကာ
အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ထောင်မှူးလှမ်းသည် ကျွန်း၌ မိမိ၏ဩဇာ
အာဏာချဲ့ထွင်နိုင်ရန် အရည်အချင်းရှိသော ထောင်မှူးများကို
ကျွန်းမင်းကြီး မနှစ်သက်အောင် ပြုလုပ်၍ ကျွန်းမှ လွှင့်စင်အောင်
ကြိုးပမ်းခဲ့၏။

ကျွန်း၌ မိမိ တစ်ဩဇာတည်းရှိသောအခါ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်များကို အခွင့်အာဏာ အသုံးပြု၍ ငွေညစ်ခြင်း
အခြားသော အခွင့်အရေးများ ရယူခြင်း စသည့် မသမာမှုများကို
ကျူးလွန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်း၌ စားသောက်ဆိုင်၊ လောင်းကစားဝိုင်း စသည်ဖြင့်
ဖွင့်လှစ်ထားသူများသည် ထောင်မှူးလှမ်း မနှောင့်ယှက်စေရန်
ကြိုတင်၍ ပေးကမ်းထားရလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် ကျွန်း၌ မြာပွေသည့်နေရာတွင်လည်း
ထိပ်ဆုံးက ပြေးသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်းသို့ လာရောက်၍ စီးပွားရှာသော
မိန်းမချော မိန်းမလှမွန်လျှင် လှမ်းနှင့်ကင်းသူမရှိဟု နာမည်
သတင်းပြေးလေ၏။

လှမ်းသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ
ကြံ့ခိုင်ပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လှမ်းကိုကျသော
မိန်းမရွပ်များလည်း ရှိ၏။

ကျွန်း၌ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ကာကွယ်ခြင်းကို ထိန်းသိမ်းသော
မိန်းကလေးများကမူ လှမ်းကို ဝေးဝေးက ရှောင်ကြည်ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထောင်မှူးလှမ်းသည် အက်ဒမန်ကျွန်း၌
ကျွန်းမင်းကြီးပြီးလျှင် တန်ခိုးအထွားဆုံးပင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီးနှင့် ရွှင်ရယ်ကလပ်တွင် တွေ့ဆုံပြီး သံသယစိတ်ဖြင့် ဂျစ်ကားကို မောင်းနှင်လာခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သောရက်က ကျွန်းမင်းကြီးသည် အနီရောင် ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ယူလာပြီး မိမိကို ကောက်ကာငင်ကာ ဖတ်ခိုင်း၏။

ဖိုင်တွဲထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်ရ၏။

ထိုဖိုင်တွဲထဲတွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူက ပုလဲကေရီဆိုသည် အလွန်အမိုးထိုက်တန်သော ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ပုလဲအကြောင်း တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ ရေးဖွဲ့ထား၏။

တောနာတပေ

ပုလဲကေရီသည် အက်ဒမန်ကျွန်း အလယ်ရှိ တောင်တူထပ်သော တောနက်ကြီးအတွင်းရှိ လူပုလေးများ ကိုးကွယ်သော နတ်ဘုရားရုပ်၏ပလ္လင်အောက်၌ရှိသည် ဆို၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ရောက်ပြီး များမကြာမီ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ပြောဆိုနေသည့် ပင်လယ်ဓားပြ ယိုးဒယားဂိုက်၏ ရတနာသိုက်အကြောင်းကို ကြားသိဖူး၏။

သို့သော် ထောင်မှူးလှမိုးသည် ယိုးဒယားဂိုက်၏ ရတနာသိုက်ကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။ မိမိငယ်စဉ်က ပြည့်တန်ဆာများနှင့် နေထိုင်စဉ်ကပင် ပြည့်တန်ဆာမများသည် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဥစ္စာစောင့်သိုက်များ၊ သိုက်ဆရာများ အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့၏။

ထိုဒဏ္ဍာရီများကို ကြားဖူးခဲ့သည်မှာ နားနှင့် မဆန့်အောင် ရှိသဖြင့် ယိုးဒယားဂိုက်၏ ရတနာသိုက်ကိုလည်း ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

ယိုးဒယားဂိုက်၏ ရတနာသိုက်နှင့်အတူ အလွန်တန်ဖိုးထိုက်တန်သော ပုလဲကေရီအကြောင်းကိုလည်း နားစွန့်နားဖျား ကြားဖူး၏။

ယခု ယိုးဒယားဂိုက်၏ပုလဲကေရီသည် ဗြိတိသျှတို့ အကျဉ်းထောင် ပြုလုပ်ထားသော အက်ဒမန်ကျွန်းရှိရာ တောနက်ကြီးထဲတွင် ရှိသည်ဆို၏။ အမိပွါယ် မရှိလှချေ။

တောနာတပေ

ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူသည် ပုလဲဇကရီ၏ လှူငှက်ချက်ကို ဦးဆုံးသိသူ ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏စကားမှန်ကန်ပါက ပုလဲဇကရီကို မိမိအစွမ်းဖြင့် ရအောင်ကြိုးစားယူပေလိမ့်မည်။

ဗြိတိသျှတို့အား အသိပေးပြီး အကူအညီတောင်းစရာ အကြောင်း မရှိဟု ထင်၏။ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူအား ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုသူသည် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် အစစ်မှဟုတ်ပါလေစ။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ၎င်းသီးသန့်နေထိုင်သော အိမ်ကြီးသို့ မပြန်သေးဘဲ ကျွန်းတစ်နေရာရှိ ဆင်းရဲသားများ သွားလေ့ရှိသော ဘုံဆိုင်သို့ သွားလေ၏။

ဘုံဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားကို ရပ်၍ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။ ဘုံဆိုင်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ကျယ်လောင်သော ရယ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မှောင်ရိပ်ခို၍ ရပ်တန့်ကြည့်လိုက်၏။

မီးခိုးများ မွန်နေသော ဘုံဆိုင်ထဲ၌ လူသန်ကြီးတစ်ဦးသည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောနေပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ သူတစ်ပါး၏ အရက်ခွက်များကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မိုက်ကြေး

တောနာစာပေ

ခွဲသောက်နေလေ၏။

လူသန်ကြီးက ရယ်မော၍

“ဟား... ဟား... ဟား... မကျေနပ်ဘူးလား၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းချင်လို့လား၊ သတ္တိရှိရင် ငါ့ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားလေ”

ဟု စိန်ခေါ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော လူများက ပျာပျာသလဲ အမူအရာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြလေ၏။

လူသန်ကြီးသည် စားပွဲတစ်လုံးပြီးတစ်လုံးကူးကာ သူတစ်ပါး၏ အရက်ခွက်များကို မိုက်ကြေးခွဲ၍ သောက်နေလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် အတန်ကြာအောင် ရပ်တန့်၍ လူသန်ကြီးကို ကြည့်နေပြီးမှ

“ဗလအားကိုးနဲ့ လူတကာကို အနိုင်ကျင့်ရတာ မမောသေးဘူးလား ဆင်ပေါက်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆင်ပေါက်ဆိုသော လူသန်ကြီးသည် တံခါးဝသို့လှည့်ကြည့်၍ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်တန့်နေသော ထောင်မှူးလှမိုးကို သံသကွဲကွဲ မမြင်ရဘဲ

“ရာရာစစ... ငါ့ကို ဘယ်ကောင်လာပြီး ဆရာလုပ်နေ

တောနာစာပေ

၆၂ စင်မြတ်သူရ

တာလဲ၊ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ပုန်းမနေနဲ့၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ မင်းပဲ ထွက်လာစမ်းပါ ဆင်ပေါက်ရယ်၊ ဘုံဆိုင်ထဲက ကောင်တွေဆီက အနံ့အသက်ဆိုးလွန်းလို့ ငါ မခံနိုင်ဘူးကွ ”

ဟု ပမာမခန့် အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူသန်ကြီးဆင်ပေါက်သည် စားပွဲဝိုင်းများ လှည့်၍ မိုက်ကြေးခွဲနေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိသော လက်သီးကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်လေ၏။

ဘုံဆိုင်ထဲတွင် သောက်စားနေသူများသည် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရတော့မည်ဟု ထင်မြင်လိုက်ကြလေ၏။ ဆင်ပေါက်ကဲ့သို့ လူသန်ကြီးတစ်ဦးအား ပမာမခန့် ပြောဆိုနေသူသည် မည်သူ ဖြစ်သနည်း။ ဤလူသည် သတ္တိကောင်းလှချည်တကား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်မှူးလှမိုးသည် သူ၏ ရွှေအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်း တွင် ခဲလိုက်ပြီး ငွေအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မီးခြစ်ဖြင့် ထောက်ခနဲခြစ်လိုက်လေ၏။

ဆင်ပေါက်ဆိုသော လူသန်ကြီးသည် ဘုံဆိုင် တံခါးဝ

အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် မြင်ရသောအရာကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရကာ တံခါးဝဆီသို့ ကမန်း ကတန်း ပြေး၍

“ အမလေး... ဘယ်သူများလဲလို့ ဆရာပါလား၊ မသိလို့ ပြောမိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက လက်ကာပြ၍

“ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ခိုင်းစရာရှိလို့ငါ လာခေါ်တာကွ၊

မင်း အခုချက်ချင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုံဆိုင်ထဲရှိလူများသည် ထောင်မှူးလှမိုးကို ကောင်းစွာမှတ်မိသွားပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ အရက်ကိုပင် မိမိခံ၍ မသောက်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက ဘုံဆိုင်ထဲရှိ အရက်သမားများကို လက်ရှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး

“ အားလုံး စိတ်အေးချမ်းသာစွာ သောက်သုံးကြပါ၊

ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောကာ လူသန်ကြီးဆင်ပေါက်ကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍

၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ထွက်သွားလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် လူမိုက်တစ်ဦးနှင့် မတူတော့ဘဲ လိမ္မာ
ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် ထောင်မှူးလှမ်းအနောက်မှ
ကုတ်ကုတ်ကလေး လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

၎င်းတို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါမှပင် ဘုံဆိုင်ထဲရှိ လူများ
သည် အသက်ကို ဝဝရူနိုင်လေတော့၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် လူမိုက်ဆင်ပေါက်အား သူ၏ ဂျစ်ကား
ပေါ်သို့တင်၍ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ကမ်းနားဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး
ထောင်မှူးလှမ်းက

“ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်
အကြောင်းကို ငါ သိချင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချက်ဆိုနားခွက်မီးတောက်သော ဆင်ပေါက်
က

“ အမြန်ဆုံး သိရပါစေမယ် ဆရာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဒီကောင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို တတ်နိုင်သမျှ

စေတနာစာပေ

ပြည့်ပြည့်ဝဝ လိုချင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆင်ပေါက်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်၍

“ စိတ်ချပါ ဆရာ၊ တပည့် အမြန်ဆုံးနဲ့ အတိကျဆုံး
ဖြစ်အောင် စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဆရာ၊ ရှေးဟောင်း
သုတေသနပညာရှင် တစ်ယောက်ကို ဆရာဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စား
ရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် လူမိုက် ဆင်ပေါက်အား ပြောသင့်
မပြောသင့် စဉ်းစားပြီးနောက် မိမိ၏ သစ္စာရှိ လူယုတ်တစ်ဦးဟု
ယူဆကာ

“ ဒီလူဟာ ပင်လယ်စားပြကြီး ယိုးဒယားပိုင်ရဲ့ ရတနာ
သိုက်နဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ငါ သံသယဖြစ်နေတယ် ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်းမင်းကြီးထံမှ သိရသော ယိုးဒယားပိုင်၏
ပုလဲဇကရီအကြောင်းကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြလေ၏။

လူမိုက်ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူးလှမ်း၏စကားကို
တအံ့တဩ နားထောင်၍

စေတနာစာပေ

“တောနက်ထဲမှာ ယိုးဒယားရှိကံကြီးရဲ့ ပုလဲကေရီ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ဆရာ သံသယ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်စရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးက ပင်လယ် ပြင်ဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူရဲ့ စကားကို ကျွန်းမင်းကြီးကတော့ အယုံကြီး ယုံကြည်နေတယ်။ ကိုမင်းခေါင်ဟာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ငါထင်တယ်”

ဟု ပြောကာ လူမိုက်ဆင်ပေါက်အား ငွေအနည်းငယ်ပေး၍ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ပြည့်တန်ဆာရပ်ကွက်၌ ချပေးလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် လူမိုက်ဆင်ပေါက်အား အရေးကြီး သည့်အခါတိုင်း ခေါ်၍ သုံးတတ်၏။ လူမိုက်ဆင်ပေါက်သည် လက်ရုံးအားကိုးသော ပညာမဲ့တစ်ယောက်ဟု အပြင်ပန်းအားဖြင့် သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း အရေးကြုံလာလျှင် အားကိုးရသူ ဖြစ်၏။

ဆင်ပေါက်သည် ကျွန်းပေါ်၌ အပ်ကျတာကအစ မသိမရှိဟု ပြောနိုင်၏။ သူသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ လူဆိုးလူမိုက်များကအစ အချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးလူအထိ အပေါင်းအသင်းဆန့်၏။

ဆင်ပေါက်သည် အောက်တန်းစားများ ကျက်စားတတ်သော

တောနာတပေ

အရပ်ဒေသ၌ လှည့်လည်သွားလာနေတတ်ပြီး ထူးခြားသော သတင်းများကို အရယူတတ်၏။

ထောင်မှူးလှမိုး လာဘ်ငွေရရှိအောင် ကျွန်းပေါ်ရှိ စီးပွားရေး သမားများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှာဖွေလေသူလည်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ဆင်ပေါက်၏ ကျေးဇူးကြောင့် စီးပွားရေးသမားများထံမှ လာဘ်ငွေ မြီးမြီးမြက်မြက် ရဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်ပေါက်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ အရေးကြုံသည့် အခါတိုင်း ခေါ်၍သုံးလေ၏။ ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူးလှမိုးနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက် ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူ၏နာမည်ကို မိမိ ကြားပင် မကြားဘူးကြောင်း တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့တစ်နေရာရှိ သုံးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး၏ လှေကားထစ်အတိုင်း တက်သွားလေ၏။ သုံးထပ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်သောအခါ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တစ်ဆင့်တက် ရ၏။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ မှန်အိမ်ကလေးများကို ခပ်မှိန်မှိန် ထွန်းထားပြီး မွေးပျံသောရန်များ ရရှိနေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မှန်အိမ်များ၏ အလင်းရောင်ကို ဆာရီဝတ် ကုလားမလေးတစ်ယောက်က လိုက်၍ မြှင့်တင်လေ၏။

တောနာတပေ

မှန်အိမ်၏အလင်းရောင်ဖြင့် တိုက်ခေါင်မိုး တစ်ဖက်စွန်းရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ချောမောလှပသော မဂိုကုလားမလေးများကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးများသည် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ ကြေးကြီးသော အပျော်မယ်ကလေးများ ဖြစ်၏။ ဆင်ပေါက်သည် ဆာရီဝတ် ကုလားမလေးအား တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ကုလားမလေးက

“ အစ်မမာယာ ပင်ပန်းလို့ အနားယူနေပါတယ်၊ ဒီနေ့ သူ ဧည့်သည်တွေ များတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က လက်ကာပြု၍

“ ငါက သူ့ဧည့်သည် မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ကုလားမလေးသည် ဆင်ပေါက်ရှေ့က ထွက်သွားပြီး ခဏ ကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာကာ ဆင်ပေါက်အား အခန်းငယ်လေး တစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းထဲ၌ လွန်စွာလှပသော ကုလားမလေးတစ်ဦးသည် မှီတစ်ခွက်ကို ဖိပ်ဆွဲသောက်ရင်း ဆင်ပေါက်ကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကုလားမလေး

ကို ဖက်၍ နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ ငါတို့ မတွေ့တာ ကြာပြီ ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ကုလားမလေးက ဆင်ပေါက်ကို ပြန်လည်ပွေ့ဖက်၍

“ ရှင်ကို ကျွန်မ မျှော်နေတာအဖြစ်၊ ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မဆီကို ရောက်မလာတာလဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က သက်ပြင်းချ၍

“ ငါလည်း အက်ဒမန်ကျွန်းတစ်ခုလုံးလှည့်ပြီး လူမိုက်လုပ် နေတာနဲ့ မင်းဆီကို မရောက်အားတာပါ၊ အခုလည်း အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မင်းဆီ ရောက်လာရတယ်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို ငါ သိချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မဂိုကုလားမလေးက စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ပုလင်းထဲမှ အရက် အနည်းငယ်ကိုငဲ့၍ ဆင်ပေါက်သောက်ရန် ငဲ့ပေးလိုက်ပြီး

“ ရှင် သိချင်တဲ့လူက အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ အလျှို့ဝှက် အထူးဆန်းဆုံးလူပါ၊ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က အက်ဒမန် ကျွန်းကို မထင်မရှား ရောက်လာတယ်၊ ဈေးအကြီးဆုံးဟိုတယ်မှာ

လျှို့ဝှက်ဝှက်တည်းပြီး ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အမျိုးမျိုးပြုလုပ်ပြီး မြို့ထဲကို လှည့်လည်လေ့ရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆင်ပေါက်သည် မဂိုကုလား မလေးထံမှ ကြားရသောသတင်းကြောင့် မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်းပဲ၊ သူဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ လုပ်ပြီး မြို့ထဲကို လှည့်လည်တတ်တယ် ဟုတ်လား၊ သူ ဘယ်ကို သွားသလဲ မင်း သိသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မဂိုကုလားမလေးက ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ပြီး မြို့ထဲကို ထွက်တာကတော့ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ ရွှင်ရယ်ပိုတယ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ် မှာရှိတဲ့ ချောင်အကျဆုံးအခန်းမှာ တည်းတယ်၊ သူ့အခန်းကို အဓိက တာဝန်ယူရတဲ့ ကောင်လေးက ကျွန်မကို အဖွဲ့ကြီးစွဲနေတဲ့ ဖောက်သည်ကပ်ယောက်ပဲ ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် မဂိုကုလားမလေးထံမှ သည်ထက်ပို၍

ထူးခြားသောသတင်းမရနိုင်ဟု ယူဆသဖြင့်

“ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ငါ သွားတော့မယ် ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင် လိုက်၏။

ထိုအခါ မဂိုကုလားမလေးက ဆင်ပေါက်၏ သန်မာ ထွားကြိုင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ပွေ့ဖက်၍

“ ဒီညတော့ မာယာနဲ့ နေပါဦးရှင်၊ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ ရှင်လောက် သန်မာထွားကြိုင်းမှုမရှိဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ဆင်ပေါက်သည် မဂိုကုလားမလေး ၏ စွင့်ကားသောတင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ ဒီညတော့ အချိန်မရလိုပါ၊ နောက်တစ်ခေါက် လာပါ ဦးမယ်၊ သွားတော့မယ် မာယာ ”

ဟု ပြောကာ သုံးထပ်တိုက် အဆောက်အအုံပေါ်မှ အလျှင် အမြန် ဆင်းခဲ့လေ၏။

မိန်းမလှလေးမာယာသည် မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကြိုင်းသန်မာသော အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မိန့်ကလေးများကို စွဲမက်တတ်သူမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားချင်း

နှစ်သက်တတ်သော မိန်းမလျှာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က မဂိုကုလားမလေး မာယာ၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲသို့ထားသော သေတ္တာကလေးကို မြာသမား လူပွေလူရှုပ်တစ်ဦးက ခိုးယူသွား၏။

ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ် ထဲသို့ထားသော သေတ္တာ ကလေးမှာ လှပလွန်းသဖြင့် ထိုလူရှုပ်က တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ယူဆကာ ခိုးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆင်ပေါက်သည် မြာသမားလူရှုပ်ထဲမှ သေတ္တာကလေးကို လှယက်ယူငင်ပြီး သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်သာ တွေ့ရသဖြင့် အဓိပ္ပါယ်နားမလည်ဘဲ မာယာထံသို့ ပြန်ပို့ပေးခဲ့၏။

မာယာသည် သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး ပြန်ရသွားသော အခါ ဆင်ပေါက်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော မှတ်စု စာအုပ်ထဲတွင် သူမနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း တွေ့ဆုံခဲ့သော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ၏ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စာရင်းများ ပါရှိသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဤစာအုပ် ပျောက်ဆုံးသွားပါက အက်ဒမန်ကျွန်း၏

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားနိုင်၏။

မာယာသည် ဆင်ပေါက်အား ကျေးဇူးရှင်ကဲ့သို့ မှတ်ယူကာ သူမ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သမျှ ရက်ရက်ရောရော ကျေးဇူးဆပ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆင်ပေါက်နှင့် မာယာသည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ရင်းများ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဆင်ပေါက်သည် မာယာနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော အချက်တစ်ချက်ကို သတိပြုမိ၏။ ထိုအချက်မှာ မာယာသည် အိမ်ခန်းကျဉ်းကလေး၌ နေထိုင်စေကာမူ အက်ဒမန် ကျွန်းတစ်ခုလုံး၏ လျှို့ဝှက်ချက်မျိုးစုံကို သိမြင်နေလေ၏။

မာယာတို့နေထိုင်သော သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို အလွှာစုံမှ လူပေါင်းစုံ ဝင်ထွက်သွားလာကြ၏။

မာယာသည် စူးစမ်းလေ့လာတတ်သော အကျင့်စရိုက်ရှိသူ ပီပီ အက်ဒမန်ကျွန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ရှာဖွေစုံစမ်းလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ပျော်တော်ဆက်ကလေး မာယာအား အက်ဒမန် ကျွန်း၏ နားမျက်စိဟု တင်စားပြောဆိုနိုင်၏။

မိမိကဲ့သို့ ကျွန်းသူ လူပေါင်းစုံနှင့် ပေါင်းသင်းပြီး အတွေ့ အကြုံမျိုးစုံသူထက်ပင် မာယာက အက်ဒမန်ကျွန်း ဗဟုသုတ ပိုမိုစုံလင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မာယာသည် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ လူဦးရေ အတိအကျကို လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိများထက် ပိုမိုပြောဆိုနိုင်၏။

စီလူလာထောင်ရှိ ထောင်သားအရေအတွက်နှင့် ထောင်မှူးအားလုံး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုလည်း အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်၏။

ဆင်ပေါက်သည် ပျော်တော်ဆက်မလေးထံမှ ပြန်လာပြီး နောက် ထောင်မှူးလှမိုးအား ညတွင်းချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ထောင်မှူးလှမိုးသည် ချောမောလှပသော အပျိုကြီးအမည်ခံ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အချစ်ပလူးနေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် တဏှာရမ္မက်ကြီးလှသော အပျိုကြီးအား ခုတင်စေါ်မှကန်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ကောက်ကိုင်ကာ

“မင်း တော်တယ် ဆင်ပေါက်၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို ငါ အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းတော့မယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကတော့ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ၊ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ငါ သိချင်တယ်၊ ဒီအတွက် မင်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုချီးမြှင့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူးလှမိုးထံမှ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုချီးမြှင့်မည်ဟူသော စကားကိုကြားသည်နှင့် စိတ်အားတက်ကြွ

သွားပြီး

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဒီလူ အတောင်ပေါက်သွားရင်တောင် ကျွန်တော့်လက်က မလွှတ်စေရပါဘူး”

ဟု ကတိပြုလိုက်လေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုမင်းခေါင်ဆိုသူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောင်မှူးလှမိုးအား အစီရင်ခံရန် ကြံစည်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းမင်းကြီးရုံးသို့
အော်စတင်ကားငယ်လေး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ လွန်စွာ
ဥပမိရုပ်ကောင်းမွန်သော လူတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။

ထိုလူသည် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ၏ စစ်ဆေးခြင်းကို
ခံယူပြီး ကျွန်းမင်းကြီးရုံးခန်းသို့ ဣန္ဒြေရရလျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။
ထိုသူသည် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ကိုမင်းခေါင် ဖြစ်၏။

ကိုမင်းခေါင် ကျွန်းမင်းကြီး ရုံးထဲသို့ရောက်သောအခါ
ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထောင်မှူးလှမိုးက စောင့်ကြိုနေလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသော ကိုမင်းခေါင်
ကို ကြည့်၍ မိမိကိုယ်မိမိ သိမ်ငယ်သွားသယောင် ခံစားရလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုမင်းခေါင်၏ တည်ကြည်ခံ့ညား
ပြီး ညှိငင်အားကောင်းသော ရုပ်ရည်က မိမိကို ညှိုးနှိမ်သွားသကဲ့သို့
ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အညှိရောင်ဥရောပဝတ်စုံကို သေသပ်ကျန
စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရွှေကိုင်မျက်မှန်အဝိုင်းလေးကို တပ်ဆင်ထား
၏။

ဆံပင်ကို ကောစမစ်တစ် အသုံးပြု၍ ပီရိုသေရပ်အောင်
ဖီးသင်ထားလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်၏ တင့်တယ်ခံ့ညားမှုသည်
အမျိုးသမီးများကို မဆိုထားနှင့်။ ယောက်ျားချင်းပင် နှစ်ကြိမ်
ငေးကြည့်ရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ထိုင်ခုံမှထကာ
ကိုမင်းခေါင်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထောင်မှူးလှမိုးက
ကိုမင်းခေါင်ကို ကြည့်၍

“ ကျွန်တော် ထောင်မှူးလှမိုးပါ။ အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်မှာ
တော့ ကျွန်းမင်းကြီးပြီးရင် ကျုပ် ခေါင်းအုပ်ဆုံးပါပဲ။ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် မိမိအရည်အချင်းကို ကိုမင်းခေါင်
သိအောင် မသိမသာ ကြွားဝါလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုမင်းခေါင်သည်

ထောင်မှူးလှမိုးအကြောင်းကို ကြားဖူးဟန်ဖြင့်

“ ထောင်မှူးအကြောင်းကို ကျုပ် ကြားဖူးပါတယ်၊ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ အလွန်အရည်အချင်းရှိတဲ့ ထောင်မှူးပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်ကို မနှစ်သက်ချင်သလို ဖြစ်နေရာမှ သဘောကျသလို ရှိသွား၏။

ထို့နောက် ကိုမင်းခေါင်အား အရှေ့မှဦးဆောင်၍ ကျွန်းမင်းကြီး ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက ပုလဲဧကရှိနှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးရန် ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ရုံးခန်းထဲတွင် သူတို့သုံးယောက်သာ ကျန်သောအခါမှပင် ကိုမင်းခေါင်က သြဇာကောင်းသောအသံဖြင့် ပုလဲဧကရှိအကြောင်းကို တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခက ကျောင်းသားများကို ရှင်းလင်းပြသကဲ့သို့ တစ်ခုချီနီးပါးရှင်းပြပြီးနောက် ကျွန်းမင်းကြီးက နောက်အပတ် စနေနေ့တွင် တောနက်ထဲသို့ဝင်ကာ ပုလဲဧကရှိကို စွန့်စားရှာဖွေမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လေ၏။

ထို့နောက် လူပုလေးများရှိရာ တောနက်ထဲသို့ဝင်ရန်အတွက် ကိုမင်းခေါင်နှင့် ထောင်မှူးလှမိုးက ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြပြန်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်နှင့် ဆွေးနွေးရင်း ထိုသူသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အလွန်ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိစေ၏။

မိမိကို နေရာပေးပြီးဆက်ဆံတတ်သဖြင့် ကိုမင်းခေါင်ကို နဂိုကထက် ပို၍အထင်ကြီးလာ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ထောင်မှူးလှမိုးနှင့် တောတွင်းရှိ အန္တရာယ်အခက်အခဲများကို ဆွေးနွေးပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲဧကရှိကို ရွာဖွေရန် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေပြီး တောတွင်းသို့ မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်ပါမည် ဆို၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ပါမည် ဆိုသဖြင့် မိမိအတွက် တာဝန်ပိုကြီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ပုလဲကေရီကို ရှာဖွေမည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
လက်ရွေးစင် လုံခြုံရေးတပ်သားအယောက်သုံးဆယ်နှင့်အတူ တော
တွင်းသို့ဝင်ရန် ပြင်လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးနှင့် ထောင်မှူးလှမိုး၊ ကိုမင်းခေါင်တို့က
ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် အနောက်မှလိုက်ပြီး ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ
လိုက်ပါလာသော လော်ရီကားကြီးက ရွှေမှသွားလေ၏။

ကားပေါ်တွင် လက်နက်ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနှင့် ပုလဲကေရီကို
ရှာဖွေတူးဖော်ရန် ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ပါရှိ၏။

တောနားတပေ

ကျွန်းမင်းကြီးတို့လူစု လိုက်ပါလာသော ကားနှစ်စီးသည်
အကျဉ်းသားများ၏ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများသို့ ကျော်လွန်ခဲ့
လေ၏။

တောနက်တွင်းသို့ ကားမဝင်နိုင်တော့သောအခါ သူတို့
အားလုံး ကားပေါ်မှဆင်းကြ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် ၎င်းခေါ်ယူလာ
သော လမ်းပြလူပုလေးကို ရွှေမှဦးဆောင်စေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက လုံခြုံရေးတပ်သားများအား လူပုလေး
များက အန္တရာယ်ပြုနိုင်သဖြင့် တောနက်ထဲသို့ရောက်လျှင် အထူး
သတိပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် သတိပေးလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီး၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက်
ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားသုံးယောက်ကို သီးသန့်တာဝန်ပေးထား
လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများကို လိုအပ်
သော အမိန့်များပေးရင်း ကိုမင်းခေါင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ ဪ... ကျုပ် မေ့သွားတယ်၊ ကိုမင်းခေါင်အတွက်
လုံခြုံရေးတပ်သားတစ်ယောက် ပေးရမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်က မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်သဖြင့်

တောနားတပေ

လက်ကပြ၍

“ ကျုပ်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ထောင်မှူး၊ တောထဲမှာ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် သူရသတ္တိကောင်းသူတစ်ဦးဟု သတိပြုမိလေ၏။

၎င်းတို့ လူစုသည် တောနက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ဘိုပိုလိ လူပုလေးများသည် ၎င်းတို့ လူစုကို အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ အနားမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

၎င်းတို့ လူစုသည် ညနေစောင်းသောအခါ တောနက်ထဲရှိ နွဲ့အိုင်ကြီးသို့ ရောက်လေ၏။ နွဲ့အိုင်ကြီးသည် အလွန်အန္တရာယ် ကြီးသော နေရာဖြစ်ပြီး လမ်းပြလူပုလေးသာ မပါလျှင် ၎င်းတို့လူစု မည်သို့မျှ မကျော်ဖြတ်နိုင်ချေ။

နွဲ့အိုင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါ ထိုမင်းခေါင်တို့ အားလုံးကို ရပ်တန့်ရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ရဲ့ မြေပုံညွှန်းအရဆိုရင်တော့ နွဲ့အိုင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် လူပုလေးတွေရဲ့ နတ်ဘုရားရုပ် တည်ရှိရာ

လိုဏ်ဂူကြီးကို ရောက်တော့မယ်၊ လူပုလေးတွေဟာ ကျုပ်တို့ကို တစ်လမ်းလုံး ရန်မပြုဘဲ စောင့်ကြည့်နေပေမဲ့ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်နဲ့ နီးကပ်လာပြီဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို သဘော ကောင်းစွာနဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် တို့အားလုံး ဒီအချိန်ကစပြီး အထူးသတိပြုရတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူပုလေးတွေက အန္တရာယ်မပြုရင် ကျုပ်တို့က လက်ရှောင်နေရ မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက ကိုမင်းခေါင် ဘက်သို့ လှည့်၍

“ ကျုပ်တို့ လိုဏ်ဂူကို အမြန်ဆုံးရှာပြီး ဝင်ကြမယ် ”

ဟု စိတ်ဇောကြီးစွာ ပြောလေ၏။

လမ်းပြလူပုလေးသည် နွဲ့အိုင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရှေ့၌ ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိကြောင်း ပြောလေ၏။ အတန်ကြာအောင် သွားပြီးနောက် လူပုလေးပြောသည့်အတိုင်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးသို့ ရောက်လေ၏။

ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏အောက်၌ အသူတရာနက်သော ချောက်ကြီးရှိလေ၏။

ချောက်ကြီး၏အောက်ခြေ၌ မြူများ ဆိုင်းနေလေ၏။

၈၄ မင်းမြတ်သူရ

ချောက်ကြီးကို ကြိုးတံတားဖြင့် ဖြတ်သန်းရ၏။

ထို့နောက် ခရီးဆက်ကြပြီး မကြာမီတွင် လိုဏ်ဂူကြီးသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအချိန်ထိ ၎င်းတို့ကို ရန်ပြုသော လူပုလေးများကို မတွေ့ရချေ။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကျွန်းမင်းကြီးတို့ လူစုကို ဦးဆောင်၍ ဂူကြီးထဲသို့ ဝင်လေ၏။ သူတို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

လိုဏ်ဂူထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဂူကြီး၏အလယ်ရှိ ကျောက် ပလ္လင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော နတ်ဘုရားရုပ်ထုကို တွေ့ရ၏။

နတ်ဘုရားရုပ်ထုကို ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ထုလုပ်ထားပြီး အလွန်ပင် လက်ရာပြောင်မြောက်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျောက်ပလ္လင်အောက်၌ အရိုးခေါင်းသဏ္ဌာန် ထုလုပ်ထားသော အရုပ်ကလေးများ ရှိ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အရိုးခေါင်းသဏ္ဌာန် အရုပ်ကလေးများကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ရေတွက်နေလေ၏။

သူတို့အားလုံး ကိုမင်းခေါင်၏အပြုအမူကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ဝေတနာတပေ

ထောင်မှူးလှစိုးက လုံခြုံရေးကင်းသမားများကို လိုဏ်ဂူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိနှင့်စောင့်ကြည့်ရန် ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အရိုးခေါင်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေတွက်ပြီး ကိုးဆယ့်ကိုးခုမြောက်သို့ရောက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားဟန် ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“ ပုလဲကေရီကို မြှုပ်နှံထားတာ ဒီနေရာပဲ ”

ဟု ဆိုကာ အရိုးခေါင်းခွံကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ကိုမင်းခေါင်၏ လက်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ပါလာလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲကေရီကို မြင်ချင်စောဖြင့် ရှေ့သို့ တိုး၍

“ ဘယ်မှာလဲ ပုလဲကေရီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အရိုးခေါင်းခွံထဲသို့ လက်ဖြင့်နှိပ်၍ ဆွဲယူလိုက်သောအခါ သူ၏လက်ထဲသို့ ပုလဲလုံးကြီးတစ်လုံး ပါလာလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ပုလဲလုံးကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်၍

“ ဟား... ဟား... ဟား... ပုလဲကေရီကို တွေ့ပြီ မင်းကြီး၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲတို့ ယိုးဒယားရှိက်ရဲ့ ပုလဲကေရီ

ဝေတနာတပေ

အမှန်တကယ် ရောက်ပြီ၊ အခုမှပဲ ကျုပ် အနှစ်နှစ်အလလ ရှာဖွေရကျိုးနပ်တော့တယ်၊ ဟား... ဟား...ဟား... ပုလဲဧကရီ ဟာ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘူး၊ အစစ်အမှန်ဆိုတာ မင်းကြီး တွေ့ပြီ မဟုတ်လား။”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် အော်ဟစ် ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကိုမင်းခေါင်၏လက်ထဲမှ ပုလဲဧကရီကို ယူ၍ ဝင်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၍

“အရည်အသွေး အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့ ပုလဲကြီးပဲ၊ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရအောင် အဖိုးတန်မှာ သေချာတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲရှိ ယိုးဒယား ဂိုက်၏ ပုလဲဧကရီဟု အမည်တွင်သော ပုလဲလုံးကြီးကို လောဘ ရမွက်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ပုလဲဧကရီကို မိမိတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် လန်ဒန်သို့ သွားပြီး ရတနာကုန်သည်ကြီးများ အားလုံးရှေ့တွင် လေလံတင်ကာ တန်ဖိုးအမြင့်ဆုံး ပေးနိုင်သူကိုသာ ရောင်းချလိုက်မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ငွေအသပြာများ ထားစရာမရှိအောင် ရရှိပေ လိမ့်မည်။

ကျွန်းမင်းကြီးက ပုလဲဧကရီအား အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မ ကြီးအား ဆက်သမည်ဆိုသော စိတ်ကူးကို ရူးနမ်းသောစိတ်ကူး ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ၎င်းတို့လူစုသည် ပုလဲဧကရီကို အရယူပြီး နောက် အလာလမ်းအတိုင်း အလျင်အမြန် ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ တောထဲ၌ ကြာကြာနေလျှင် ကပ္ပလီလူပုလေးများ၏ အဆိပ်လူးမြား၊ မှုတ်ပြောင်းတို့၏ရန်ကို ကြောက်ရွံ့ရလေ၏။

လူပုလေးများသည် မှုတ်ပြောင်းမှုတ်ရာတွင် အလွန်တော်ပြီး ၎င်းတို့၏ အဆိပ်လူးမြားဒဏ်ကို တောကောင်ကြီးများပင် မခံနိုင် ချေ။

ကျွန်းမင်းကြီးတို့လူစုသည် မယုံနိုင်ဖွယ်ပင် အန္တရာယ်ကင်း စွာဖြင့် တောထဲမှ ကားများရှိရာသို့ ပြန်ထွက်နိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲဧကရီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီး တောထဲ၌ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ပြန်လာနိုင်၍ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

စစ်ကားများ အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ ကျွန်းမင်းကြီးရုံးသို့ ရောက် သောအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက ကိုမင်းခေါင်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍

“ကိုမင်းခေါင်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုဟာ သမိုင်းဝင် ကိစ္စကြီးပါ။

ခင်ဗျားရဲ့ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပုလဲ
ရတနာကြီးကို အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မကြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီ၊
ဒီအတွက် ကိုမင်းခေါင်ကို ဘုရင်မကြီးက ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ
ချီးမြှင့်ပြီး ငြိတ်သူ ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်ခွင့်
ရအောင် ကူညီပေးလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က စိတ်အားထက်သန်သော
အမူအရာဖြင့်

“ ကျုပ်ဟာ ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို
အရူးအမူး ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ
ချီးမြှင့်မှာကိုလည်း မလိုချင်ပါဘူး၊ ပုလဲဧကရီကရမဲ့ ငွေကြေးဓန
တွေကိုလည်း မက်မောခြင်းမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်လုပ်ချင်တဲ့ သုတေသန
လုပ်ငန်းတွေကိုသာ စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်ချင်ပါတယ် ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်းမင်းကြီးအား အလွန် အပိုးထိုက်တန်သော
ပုလဲဧကရီကို ပေးအပ်၍ ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကိုမင်းခေါင်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်
၍

“ လေးစားလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ”

ဟု ချီးကျူးထောပနာပြုလေ၏။

စတောနာစာပေ

မောင်လှမိုး၏ စိတ်ထဲကမူ

“ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်
တစ်မျိုးစီ ရူးနေတယ်လို့ ထင်တယ် ”

ဟု ရေရွတ်နေလေတော့၏။

စတောနာစာပေ

လျှပ်တပြက်သည် သူ၏ထူးခြားလျှို့ဝှက်သော မဟာမဟာ သတင်းအား မောင်လှိုင်အား ရောင်းချရန် ကြံစည်ပြီး မောင်လှိုင် ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မောင်လှိုင်သည် မြို့လယ်ခေါင်၌ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံကို ဖွင့်လှစ်ထားပြီး ထိုပျော်ပွဲစားရုံ၌ပင် မောင်လှိုင် နေထိုင်၏။

လျှပ်တပြက်သည် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်သောအခါ မောင်လှိုင်၏ ညာလက်ရုံး ပေါက်စအား တွေ့ဆုံ၍

“ခင်ဗျားတို့အတွက် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်မဲ့ သတင်း တစ်ပုဒ် ရောင်းဖို့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကို မောင်လှိုင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေရာ ပေါက်စက မျက်လုံးများ မှေးစင်း၍ လျှပ်တပြက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ငါတို့က မင်းလိုကောင်ဆီက ပေါက်ကရသတင်းတွေ ဝယ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မိတ်ဆွေကြီး မအားဘူးကွာ၊ မင်း ပြန်တော့”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

လျှပ်တပြက်သည် ပေါက်စ အိုင်တင်ခံနေမှန်းသိ၍ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး

“ဟေ့...လူကြီး၊ ကျုပ် ရောင်းမဲ့သတင်းဟာ ခင်ဗျားတို့ အတွက် သိကြားပေးတဲ့သတင်းလို တန်ဖိုးရှိမှာ သေချာတယ်၊ ကျုပ်ကို မောင်လှိုင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

ဟု တကျိတ်ကျိ ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်လှိုင်သည် ပျော်ပွဲစားရုံ လှေကား အတိုင်း ဆင်းလာပြီး လျှပ်တပြက်၏စကားကို နားစွန့်နားဖျား ကြားလိုက်ပြီး

“သိကြားပေးတဲ့ သတင်းလို တန်ဖိုးရှိတယ် ဆိုပါလား၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လှိုင်လို့ နာမည်သတင်းကြီးတဲ့ ငါက သူတော်ကောင်း ဖြစ်သွားပြီကွာ၊ အရင်လို လူရှုပ်

မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ ငါ့ရဲ့ လောဘလေးကိုသပ်ပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေနေပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့သတင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိရှိ ငါတို့အတွက်တော့ အလကားဖြစ်သွားပြီ ကွ၊ နှမြောစရာကွာ၊ တခြားမှာ သွားရောင်းပါကွ **

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေရာ ကျွန်တော်သည် မောင်လှိုင်ကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်၍

“ ကျုပ် နားကြားများ လွဲသွားသလားဗျာ၊ ကျားက ဥပုသ်စောင့်တယ်လို့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ ခင်ဗျားလို သူတစ်ပါး စီးပွားရေး လုပ်တဲ့နေရာမှာ နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တတ်တဲ့ လူရှုပ်ကြီးက ဥပုသ်စောင့်တယ်လို့ဗျာ၊ ကျုပ်သတင်းကို ဈေးပေါပေါ နဲ့ လိုချင်လို့ အိုက်တင်ခံနေတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်လှိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မောင်လှိုင်ဟာ လိုချင်တာရှိရင် အိုက်တင်မခံတတ်ဘူး ဆိုတာ တစ်ကျွန်းလုံးသိပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ဟာ လောဘတွေသတ်ပြီး ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်နေတာ သေချာပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ လျှပ်တပြက်ကမူ မောင်လှိုင်၏ စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိသေးဘဲ

“ ဒီသတင်းကိုရရချင်း ကျုပ်ဟာ မယုံနိုင်စရာကောင်း လောက်အောင် အံ့သြခဲ့ရတယ်၊ သတင်းက ထူးခြားပြီး တန်ဖိုးရှိလွန်း လို့ မင်သက်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီသတင်းကို ဘယ်သူ ရောင်းရမလဲလို့ ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်တွေးပြီး နောက်ဆုံးမှာ အဖြေထွက်လာတာက ခင်ဗျားကို ရောင်းမယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒီသတင်းကို ထိုက်သင့်တဲ့ တန်ဖိုးပေးဝယ်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ သေချာတာတစ်ခုက ဒီသတင်းကိုကြားရရင် ခင်ဗျား အင်မတန် အံ့သြပြီး လောဘဇောတွေ တက်လာမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော မောင်လှိုင်၏ ညာလက်ရုံး ပေါက်စက

“ မင်းရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ငါတောင် သတင်းကို ဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ငါတို့ မိတ်ဆွေကြီး မောင်လှိုင်ဟာ အရင်က မောင်လှိုင် မဟုတ်တော့ဘူး ကွ၊ သူဟာ လူရှုပ်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူရဲ့ လောဘတွေကိုလည်း မြှုပ်နှံထားလိုက်ပြီ၊ မင်း ယုံချင်ယုံ မယုံချင် လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွ၊ မောင်လှိုင် ပြောင်းလဲသွားတာ သေချာပါ တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

လျှပ်တပြက်သည် ပေါက်စ၏ စကားကြောင့် မိမိနားကိုပင်
မိမိ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားပြီး

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ဒီလောက် လောဘကြီးပြီး
ငါတကောကောတဲ့ လူကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်
ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ၊ သူ့လောဘတွေ အရည်ပျော်သွားပြီလား၊
အစဉ်အလာတွေကို အလွယ်တကူ မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား ”

ဟု တအံ့တဩ မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ပေါက်စက
တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟား...ဟား...ဟား ဒါတော့ မင်းကို ပြောလို့
မဖြစ်ဘူးကွ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လို့ပဲ
သဘောထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဟဲ...ဟဲ... မင်းရောင်းမယ်ဆိုတဲ့
သတင်းထက် ငါတို့နှစ်ယောက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သတင်းက ပိုပြီး
တန်ဖိုးရှိလိမ့်မယ်ကွ၊ ဒီသတင်းကို ကျွန်းအနှံ့ ရောင်းချင်တိုင်း
ရောင်းနိုင်တယ်၊ ငါတို့ စိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ မင်း သိထားဖို့က

မောင်လှိုင်လည်း အခုအချိန်ကစပြီး လူရှုပ်မဟုတ်တော့သလို
မောင်လှိုင်ရဲ့ ညာလက်ရုံး ပေါက်စလည်း အခုအချိန်ကစပြီး
လူရမ်းကား မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊
လောကမှာ ပေါက်စမစွန့်လွှတ်နိုင်တာဆိုလို့ မိန်းမလှလေးတွေပဲ

ကျန်တော့တယ်ကွ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လျှပ်တပြက်သည် ဝမ်းသာအားရ ဟေးခဲ
အော်ဟစ်၍

“ ဟေး... ဒါဟာ ကျုပ်အတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့
သတင်းတစ်ခုဒီပဲ၊ ခင်ဗျားတို့စကားသာ တကယ်မှန်တယ်ဆိုရင်
တော့ ဒီနေ့ နေဟာ အရှေ့ဘက်ကို ဝင်မလားမသိဘူး၊ ဒီသတင်းကို
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ရန်သူ လန်ဘားမျိုးမြင့်တို့၊ ဂျင်ပေါ်ကထုံး မြတ်စိုးတို့ကို
သွားပြီးရောင်းရမယ်၊ သူတို့ဟာ ဒီသတင်းကိုကြားရရင် သူတို့ရဲ့
မဟာရန်သူကြီး မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ဂျမ်းထထိုးမှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မောင်လှိုင်က ဝင်ရောက်၍

“ ဟား...ဟား...ဟား ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ရဲ့သတင်း
က မင်းရဲ့ သတင်းထက်ပိုပြီး အဖိုးတန်သွားပြီ၊ မင်းသတင်းကို
ငါတို့ကို ကျေးဇူးပြုတဲ့အနေနဲ့ ပြန်ပြီး ပြောပြခဲ့ပေတော့၊ ငါတို့မှာ
လောဘမရှိတော့တဲ့အတွက် မင်းသတင်းဟာ အံ့ဩမှုဖြစ်တာက
လွဲလို့ အဖိုးမတန်တော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ လျှပ်တပြက်သည် မောင်လှိုင် စကားကြောင့်
သူ၏ ထူးခြားလျှို့ဝှက်သော သတင်းကို ပြောသင့် မပြောသင့်

www.burmeseclassic.com

ဇော် မင်းမြတ်သူရ

စဉ်းစားနေလေ၏။

မောင်လှိုင်က ထပ်မံ၍

“ မင်းဆီက သတင်းကို သူတစ်ပါးကို ပြန်ပြီးမပြန်စေဘူးလို့ ကတိပေးတယ်ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် မင်းသတင်းဟာ အကျိုးမရှိတော့ပါဘူး၊ သိချင်တာလေးသက်သက်ပါ ”

ဟု လျှပ်တပြက် လျှို့ဝှက်သတင်းကို ပြောနိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

လျှပ်တပြက်သည် မောင်လှိုင် ၏ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု သတင်းကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲရလိုက်သဖြင့်

“ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ မဟာမဟာသတင်းကြီးကို ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီသတင်းကို ခင်ဗျားတို့မှ မဝယ်ရင်လည်း ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လေကုန်ခံပြီး သွားမရောင်းချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ရထားတဲ့ သတင်းကို ပြောမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ကြ၊ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်လှိုင်က လျှပ်တပြက်၏ စကားကိုဖြတ်၍

“ နေပါဦးကွာ၊ မင်းရဲ့သတင်းကို ငါတို့ မဝယ်ပေမဲ့ မင်းကို စားသောက်ဖွယ်ရာ ကောင်းကောင်းတွေနဲ့ ဧည့်ခံချင်ပါသေးတယ်၊

ဝေတနာစာပေ

ငါတို့နဲ့အတူ စားသောက်ပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောလေ။

ထို့နောက် သူ၏ဆိုင်မှ စားဖိုမှူး လူဝကြီးကို ခေါ်၍ အကောင်းဆုံးဟင်းလျာမျိုးစုံကို ချက်ပြုတ်စီမံခိုင်းလေ၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရရှိသောအခါ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ လသာဆောင်၌ တည်ခင်း၍ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ရင်း လျှပ်တပြက်က ၎င်းရရှိထားသော ပုလဲဧကရီနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းကို ပြောပြလေ၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ပုလဲဧကရီ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၍ မောင်လှိုင်က အံ့ဩစွာဖြင့်

“ မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ဒီသတင်းဟာ အလွန် ထူးခြားပြီး မယုံနိုင်ဖွယ်ကောင်းတယ်၊ ပင်လယ်စားပြ ယိုးဒယားရှိကံရဲ့ ပုလဲဧကရီဟာ ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ သုတေသီတွေ အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြတယ်၊ လက်စသတ်တော့ ပုလဲဧကရီဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းက လူပုလေးတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရားရုပ်ရဲ့ ပလ္လင်အောက်မှာ ရောက်နေတာကိုး၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ပေါင်းပြီး ပုလဲဧကရီကို တောနက်ထဲက သွားပြီးတူးမှာ သေချာတယ်၊ ငါတို့ပြောတာတောင် နောက်ကျ

ဝေတနာစာပေ

နေလောက်ပြီ၊ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ အလွန် လောဘရမ္မက်ကြီးတယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့လက်ရုံး ထောင်မှူးလုမို့က ပိုလို့တောင်ဆိုးသေးတယ်၊ သူတို့ တောထဲသွားပြီး ပုလဲဧကရီကို ရှာဖွေနေလောက်ပြီ၊ ငါစိုးရိမ်တာက ပုလဲဧကရီကို ရှာဖွေရင်း ကပ္ပလီလူပုလေးတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ရန်ပွဲဖြစ်မှာကိုပဲ၊ သူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင်တော့ နှစ်ဖက်စလုံး အထိနာမှာပဲကွ၊ လူပုလေးတွေဟာ မြို့ပေါ်မှာ ကြောက်စရာမကောင်းပေမဲ့ တောနက်ထဲမှာတော့ အင်မတန် ကြောက်ဖို့ကောင်းပြီး တောကျွမ်းတယ်၊ သူတို့ မြေကို ကျူးကျော်တာ ခံမှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်လှိုင်၏ညာလက်ရုံး ပေါက်စကလည်း သက်ပြင်းချ၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုလဲဧကရီဟာ ယိုးဒယားတိုက်ရဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ကပိုင်တဲ့ မြန်မာ့ရတနာစစ်စစ်ပဲ၊ ပုလဲဧကရီကို ကျွန်းမင်းကြီး ရသွားပြီးတော့ ဗြိတိသျှတွေလက်ထဲ ရောင်းမှာ နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ မှန်တယ်၊ မြန်မာ့ရတနာတစ်ပါးကို နယ်ချဲ့တွေ သိမ်းပိုက်

သွားမှာ မလိုလားဘူး၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်က ရတနာဟာ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာပဲ ရှိသင့်တယ်၊ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါကျရင် ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်တို့ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ဂုဏ်ယူခွင့်ကြွားစွာနဲ့ ကြည့်ရှုခွင့်ရအောင် ပြတိုက်နဲ့ ဘာနဲ့ ကျကျနန ထားသင့်တယ် ”

ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆိုပြန်၏။

လျှပ်တပြက်က လူရှုပ်မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စ၏ ပြောဆိုဟန်များကိုကြည့်၍ အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ ခင်ဗျားတို့ နှုတ်ကထွက်တဲ့စကားတွေက ကျုပ်အတွက် အံ့သြစရာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ကထွက်တဲ့စကားတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးတဲ့၊ မြန်မာ့ရတနာစစ်စစ်တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ အရင်တုန်းက ဘယ်သူ့သေသေ ငစောမာရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဘနဖူးသိုက်တူးမှ လူတွေပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလား အောက်မေ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လူရှုပ်မောင်လှိုင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟား... ဟား... ဟား ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရတာ အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို ကျုပ်တို့ သိပ်ချစ်တယ်၊

ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ နယ်ချဲ့လက်အောက်မှာ ကျွန်သဘောကံဘဝနဲ့
နေထိုင်ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ ကျုပ်တို့အရှင်နှစ်ပါးကို
နယ်ချဲ့တွေက ဂေါ်ဝံ့ဆိပ်ကမ်းမှာ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး
ဖမ်းသလို ဖမ်းဆီးသွားပြီး ရတနာဂီရိမှာ အကျဉ်းချထားတာဗျ။
ကျုပ်တို့ လောကရေကွေ့ ဖုံးလွှမ်းပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေလို့
မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မျိုးချစ်
စိတ် ပြည်ချစ်စိတ်တွေ အပြည့်ရှိနေရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လျှပ်တပြက်သည် လူရွပ် မောင်လှိုင်ကို
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“တော်ပါတော့ဗျာ... တော်ပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက
တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စကားတွေ ဆက်ပြီးတော့ ကြားနာနေရရရင်
ကျုပ်တောင် မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးလိမ့်
မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပေါက်စက လက်သီး လက်
မောင်းတန်း၍

“ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ တိုင်းပြည်ကိုချစ်ရင် မြန်မာပြည် ပြန်စရာ
မလိုဘူး၊ ကျွန်းပေါ်မှာလည်း တိုင်းချစ် ပြည်ချစ်စိတ်နဲ့ တို့နိုင်ငံ
လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းလို့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

လျှပ်တပြက်သည် မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စ၏ တိုင်းချစ်
ပြည်ချစ်စကားများကို ဆက်၍ မကြားဝံ့တော့ဘဲ

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မရူးရင် ကျုပ်ရူးတော့မယ်၊ ကျုပ်
မြန်မာဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်၏ ပျော်ပွဲစားရုံမှ ကမန်းကတန်း ဆင်းပြေး
လေတော့၏။ မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စမှာ လျှပ်တပြက်ကိုကြည့်၍
တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်လှိုင်က

“ ဒီလိုကောင်တွေမှာ တိုင်းပြည်ကိုချစ်တဲ့စိတ် မရှိဘူး၊
မြန်မာလူမျိုး ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိရင်
ငါတို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရတာ ကြာပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက လက်သီးဆုပ်၍

“ ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီကောင်ဟာ သတင်းတွေရောင်းပြီး
မြီးမြီးမြက်မြက်စားနေတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား၊ ဖောက်ပြန်ရေး
သမား၊ ကျုပ်တို့လို တိုင်းပြည်ကိုချစ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အပြောင်းလဲကြီး

ပြောင်းလဲသွားပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်တို့ရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို ကျွန်းပေါ်ကလူတွေ နားလည်
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးပမ်းရမယ်၊
ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်အတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့အသက်တွေ စွန့်ရင်လည်း
စွန့်ရပါစေ၊ ကျုပ်တို့ မမူဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက စိတ်အေးတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ သခင်မျိုးဟေ့ ”

ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကြွေးကြော် လိုက်ရာ
လူရှုပ်မောင်လှိုင်က

“ တို့မြန်မာ ”

ဟု အတိုင်အဖောက်ညီညီ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လေ၏။
မောင်လှိုင်ကဆက်လက်၍

“ ပင်လယ်ဓားပြ ယိုးဒယားဂိုက်ရဲ့ ပုလဲဇကရီကို
ကျွန်းမင်းကြီးရသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ လက်ထဲကို
ပုလဲဇကရီ ရောက်သွားရင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ရတနာဖြစ်တဲ့

ပုလဲဇကရီဟာ တိုင်းတစ်ပါးလက်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို ချစ်ရင်
ကျုပ်တို့ ပုလဲဇကရီအတွက် စွန့်စားမှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ
မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ မဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့်

“ ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်စားခန်းဖွင့်ဖို့
အချိန်တန်ပြီကွ၊ ပုလဲဇကရီအတွက် ငါတို့ အသက်စွန့်ရတော့မယ်၊
မြန်မာ့ရတနာကို ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲကို မထည့်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့
ဓရရတဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားမယ်ကွာ ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာသွေးကိုပြဖို့
အချိန်တန်ပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အလုပ်တွေ
လုပ်ပြီး သူတစ်ပါးကိစ္စတွေမှာ ဝင်ရှုပ်နေခဲ့တယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး
တိုင်းပြည်အတွက်ပဲ လုပ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောရင်း စိတ်အေးတက်ကြွစွာဖြင့်

“ သခင်မျိုးဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ မောင်လှိုင်က လက်သီး လက်မောင်း တန်း၍

“ တို့မြန်မာ ”

ဟု အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြန်လည် အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

လူရှုပ်မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ကျွန်းပေါ်၌ တွဲဖက်ညီ ဧွာ သူတစ်ပါးမျက်စိနှောက်ရလောက်အောင် ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ် ပါလေ့ရှိပြီး သူတို့ပါလျှင် ပွဲပျက်တတ်သဖြင့် ပြိုင်ဘက်များက အော့နှလုံးနာသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့ကဲ့သို့ အလွန်ပွေ့ရှုပ်သော လူရှုပ်လူပွေ့နှစ်ဦး နတ် ရေကန်ထဲပစ်ချသကဲ့သို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခြင်းမှာ ဘယ်အရပ်က ရောက်လာမှန်းမသိသော ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်မှ အစပြုခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် လူရှုပ်မောင်လှိုင်သည် မည်သူ၏ အလုပ်ကိစ္စ၌ ဝင်ရှုပ်ရကောင်းမည်နည်းဟု တွေးတောနေချိန် အနီရောင် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပါဆယ်ထုပ်ကြီးကို အပေါ်ဆုံးထပ် ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ ယူသွားပြီး နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပွင့်ကြည့်

လိုက်ရာ ပါဆယ်ထုပ်၏အပေါ်၌ မြန်မာတော်လှန်ရေးတပ်မတော် ၏ အလံတစ်ခုကို ဖုံးအုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ပေါက်စက တော်လှန်ရေးအလံကို ကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မှဲ သွားပြီး

“ အမလေး... တော်လှန်ရေး အလံပါလား၊ ကျွန်းမင်းကြီး သိရင် ကျုပ်တို့ကို မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်တော့မှာပဲ ”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လေ၏။

မောင်လှိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အလံကြီးကို ဆွဲဖယ် လိုက်ရာ အလံအောက်၌ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့၏ လက်ပတ်နှစ်ခုနှင့် အမှတ်တံဆိပ်များကို တွေ့ရလေ၏။

ကြွေစက္ကူပေါ်တွင် ရွှေစာလုံးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော အလွန် ခမ်းနားလှပသည့် ခန့်အပ်လွှာတစ်စောင်ကို တွေ့ရ၏။

ခန့်အပ်လွှာထဲတွင် ရေးသားထားသောအကြောင်းအချက်များ ကို ဖတ်ရှု၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

ခန့်အပ်လွှာထဲတွင် ရေးသားထားခြင်းမှာ အက်ဒမန်ကျွန်း၌ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံပြီး ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးထက်မြက်ကာ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော လူနှစ်ဦးကို လူပေါင်းများစွာအနက် စကားတင်ရွေးခြယ်ရာ မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စတို့ နှစ်ဦးအား

မြန်မာ့တပ်မတော်၏ အက်ဒမန်ကျွန်းအတွက် အထူးတပ်သားများ အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့အနေဖြင့် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး အမျိုးဘာသာ သာသနာကို စောင့်ထိန်းလိုသော စိတ်ရှိလျှင် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ အထူးတပ်သားများအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်စေလိုကြောင်း ရေးသားထားလေ၏။

ထို့ပြင် စာရွက်ငယ်များဖြင့် ၎င်းတို့ လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန် ဝတ္တရားများကိုလည်း ဖော်ပြထားလေ၏။ ထိုတာဝန်များထဲတွင် အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ ကျွန်းမင်းကြီးအပါအဝင် ဗြိတိသျှတို့၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို စောင့်ကြည့်စေလိုကြောင်း၊ အရေးကြီးသော သတင်းများကိုလည်း စုစည်းထားပြီး တော်လှန်ရေးအဖွဲ့၏ အလုပ်များကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ၎င်းတို့ကို အထူးတပ်သားအဖြစ် ခန့်အပ်သော ခန့်အပ်လွှာနှင့် တော်လှန်ရေးအလံများ၊ လက်ပတ်များ၊ တံဆိပ်များနှင့် မျိုးချစ်ဆောင်ပုဒ်များကို ကြည့်ရှု၍ စိတ်အားတက်ကြွလာပြီး တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် စွမ်းစွမ်းစာမိတ် ထမ်းဆောင်လိုသော စိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မောင်လှိုင်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်

ပါအောင်ဆုပ်၍

“ ငါ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ငါဟာ အရင်တုန်းက လောဘရမ္မက်တွေ သိပ်ကြီးခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူတစ်ပါးအလုပ်တွေမှာ ဝင်ရှုပ်တယ်၊ စီးပွားရေးသမားအချင်းချင်း စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လွန်းလို့ လူရှုပ်မောင်လှိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်တန်ပြီ၊ ငါတို့ သူတစ်ပါးအလုပ်တွေ ဝင်မရှုပ်တော့ဘူး၊ တိုင်းပြည်အတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်တော့မယ် ”

ဟုကြွေးကြော်လေ၏။ ပေါက်စလည်း အကြောင်ကြောင်ဖြင့်

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးတပ်သားအဖကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရလာတာမှတ်လို့၊ အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်က စွန့်စားဝံ့တဲ့ လူတွေထဲမှာမှ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို သူရဲကောင်းစစ်သည်တွေအဖြစ် ကောတင်ရွေးထားတာပဲ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ ကိုယ်ကျိုးကြည့်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ အသက်တွေလည်း ရလာပြီ၊ တစ်သက်လုံးလည်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီးပြီ၊ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် လုပ်ဖို့သင့်ပြီ ”

ဟု ပြောကာ အထူးတပ်သားအဖြစ် အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ လေ၏။

www.burmeseclassic.com

၁၀၈. မင်းမြတ်သူရ

ထိုအချိန်မှစ၍ ငှင်းတို့သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ရွှင်ပျော်ပျော် ပျော်ပွဲစားရုံကိုသာ ဟန်မပျက် ဖွင့်လှစ်ထား၏။

ငှင်းတို့နှစ်ဦး အချိုးပြောင်းနေခြင်းကို မည်သူမျှ မရိပ်မိဘဲ လူရမ်းကားနှစ်ယောက် မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ကျိတ်ပြီး ကြံစည်နေ သည်ဟု ယူဆကြ၏။

ငှင်းတို့၏ ပြိုင်ဘက် စီးပွားရေးသမားများသည် လူ့စွပ် နှစ်ယောက်ကို သတိကြီးစွာထား၍ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယား မရှိကြ သော လူပျိုကြီးများဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိုမို၍ ရင်းနှီး ခင်မင်ကြ၏။

ငှင်းတို့၏ ပြိုင်ဘက်စီးပွားရေးသမားများက ထိုအချက်ကို ထောက်ပြ၍ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြ၏။

အမှန်စင်စစ် ငှင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး အတ္တကြီးလွန်းသဖြင့် မိန်းမမယူကြခြင်း ဖြစ်၏။

ပေါက်စမှာမူ နောက်ပိုင်းလုပ်စရာ မိန်းမတွေများလွန်းပြီး မည်သည့်မိန်းမကို ရွေးရမှန်းမသိတော့ဘဲ လူပျိုကြီးဘဝကို ခံယူနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဝေတနာတပေ

ငှင်းတို့ကို တော်လှန်ရေးတပ်သား ခန့်အပ်လွှာတွင်လည်း လူစွမ်းကောင်းအားလုံးထဲမှ ဧကာတင်ရွေးထုတ်၍ သူရသတ္တိရှိသူ အဖြစ် သူတို့နှစ်ဦးသာသင့်တော်ကြောင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် သွေး နားထင်ရောက်စရာ ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ထူးဆန်းစွာ တော်လှန်ရေး တပ်သားဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အပေါ်ဆုံးထပ် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သီးသန့် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောင်ရှိ၏။ သို့သော် ထိုအဆောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အထူးလျှို့ဝှက်အဆောင် ဖြစ်၏။

ထိုအဆောင်သို့ မည်သူမျှ တက်ခွင့်မပေးဘဲ သန့်ရှင်းရေးကို သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လုပ်၏။ တော်လှန်ရေးသမား ဘဝကို လျှို့ဝှက်ထားရမည်ဆိုသဖြင့် မည်သူကိုမျှ ရင်ဖွင့်၍မရဘဲ နှစ်ယောက်သား အားသည်နှင့် ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

ထိုအဆောင်၏ တံခါးကို အစဉ်သဖြင့် သော့ခတ်ထား၏။ အဆောင်၏ တံခါးထိပ်တွင် 'ရတနာပုံ' ဟူသော ကနုတ်ထွင်း စာလုံးရှိ၏။

ထိုအဆောင်ထဲတွင် ပါတော်မူ အရှင်နှစ်ဦး၏ ယန်းချီကားများ၊

ဝေတနာတပေ

မန္တလေးအနီးမြို့ရိုး၊ သီဟသူနပလ္လင်၏ ဝံ့စံငယ် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ၊
နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၏ ဇာတိမာန်ကဗျာနှင့် ဆရာကြီး သခင်
ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဋီကာများကို ဖော်ပြထား၏။

ထို့ပြင် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့၏ အလံ၊ လက်ပတ်
စသည်တို့ကိုလည်း ချိတ်ဆွဲပြသထား၏။ ထိုအဆောင်သည်
၎င်းတို့နှစ်ဦး ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားသော ဇာတိဟန်
ပြတိုက်ပင် ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် ထိုပြတိုက်အတွင်း၌ ရဲရဲတော့က် တော်လှန်ရေး
စကားများကို အံ့ပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုကြ၏။

ဤမျှ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်နေသော်လည်း ၎င်းတို့ကို
မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမား ခန့်အပ်သူများက မည်သည့် တာဝန်မျှ
စေခိုင်းမှုမပြုသေးချေ။

၎င်းတို့သည် တော်လှန်ရေးအသိဖြင့် အက်ဒမန်ကျွန်း၏
အတွင်းရေးအချက်အလက်များကို စုဆောင်းထားလေ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားများ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ လာရောက်
မသိမ်းပိုက်ဘူးဟု မည်သူက ပြောနိုင်မည်နည်း။ မိမိတို့က
တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ ပီသစွာပင် နီးစပ်ရာ အချက်အလက်များကို

စုဆောင်းနေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စသည် အထက်က ညွှန်ကြား
မည့် အမိန့်ကိုစောင့်ရှင်း စိတ်မရည်နိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် မျိုးချစ်ရဲဘော်သာဝ
လှုပ်ရှားမှုကို စတင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မြန်မာ့ရတနာစစ်စစ်ဖြစ်သော ပုလဲကေရီကို နယ်ချဲ့လက်
အောက်သို့ မရောက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ရမည်။

❖ ❖ ❖

ထောင်မှူးလှမ်းသည် စီလူလာထောင်၌ ကျွန်းကုအကျဉ်းသား
အချို့အား ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ပြီးနောက် ကျွန်းမင်းကြီးရုံးသို့ ပြန်ခဲ့၏။

တစ်ကျွန်းရောက်ပြီး ထပ်မံ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်သော
အကျဉ်းသားများအား လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော စီလူလာ
ထောင်ကြီး၌ ထားရှိ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ရောက်သော အကျဉ်းသားများစွာ သူ့ထက်သူ
လူစွမ်းကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသို့ သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်း
များကို ထပ်မံထိန်းသိမ်းရသော ထောင်ဖြစ်သဖြင့် ကြမ်းတမ်း
ရက်စက်ရခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ကျွန်းသို့ရောက်ပြီး အကျဉ်းသားများသည် စီလူလာ
ထောင်ဟူသော အသံကိုကြားလျှင်ပင် နားထဲတွင် စိန်ခဲ ဖြစ်ကြ၏။

တောနာတာပေ

စီလူလာထောင်၌ ကြိမ်ဒဏ်စနစ်ကို ထောင်မှူးလှမ်းက
စတင်တီထွင်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်သတင်းမှာ ပိုမိုကြီးမားလာ၏။

စီလူလာထောင်၌ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ခံရသူများမှာ အသက်
မြောမြောလေး ကျန်တော့သည်ဟု ပြောစမှတ် ရှိ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် စိတ်ထဲတွင် တင်းကျပ်သည့်အခါတိုင်း
စီလူလာထောင်သို့သွားပြီး ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်လေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ပြီးမှသာ သူ၏စိတ်များ ပျော့ပျောင်း
နူးညံ့သွားလေ့ရှိ၏။ ထောင်မှူးလှမ်းသည် ကျွန်းမင်းကြီးရုံးခန့်သို့
ရောက်လျှင် ကျွန်းမင်းကြီးက

“ မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ထောင်မှူးလှမ်းက စီလူလာထောင်၌
ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ပြီး ပြန်လာကြောင်း ဖြေလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက

“ ကျွန်းမှာ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်တာ ငါ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊
လန်ဒန်က သတင်းစာတွေသိရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောမဆုံး
ပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်သွားမယ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦး၊
ပုလဲစကဲရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ၊
ပုလဲစကဲရီဟာ ယိုးဒယားစိုက်ရဲ့ ပုလဲရတနာဖြစ်တယ်ဆိုတာ

တောနာတာပေ

ဆံချာသွားပြီ။ ကိုမင်းခေါင်ရဲ့အစီအစဉ်နဲ့ ယိုးဒယားက နာမည်ကျော် ပုလဲပညာရှင်တစ်ယောက်ကိုဖိတ်ပြီး ပုလဲဧကရီကို စစ်ဆေးခိုင်းတယ်။ ဒီလူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး ပုလဲကျွမ်းကျင်သူထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်လို့ သိရတယ်။ သူ့ရဲ့စစ်ဆေးချက်အရ ပုလဲဧကရီမှာ နှစ်တစ်ထောင်မှာ တစ်ကြိမ်တွေ့ဖို့ မလွယ်တဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပုလဲရတနာလို့ သိရတယ်။

ဟု ပြောလေရော လောဘသား ထောင်မှူးလှဦးက
“ ပုလဲဧကရီကို တန်ဖိုးဖြတ်ခိုင်းကြည့်သေးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက

“ ပုလဲပညာရှင်ဟာ ပုလဲဧကရီကို တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ မဝံ့ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို အက်ဒမန်ကျွန်းမှာဖိတ်ပြီး ပုလဲဧကရီကို စစ်ဆေးခိုင်းတဲ့အတွက် အခကြေးငွေကိုတောင် မယူဘူး။ ပုလဲဧကရီ လို အလွန်အလွန်တန်ဖိုးရှိပြီး ရှားပါးတဲ့ တော်ဝင်ရတနာတစ်ပါးကို ကြည့်ရှုခွင့်ရတဲ့အတွက် သူကတောင် ပြန်ပြီးကျေးဇူးတင်နေမိတယ်တဲ့။ ဒီလိုစစ်ဆေးချက်တွေအရ ပုလဲဧကရီဟာ ယိုးဒယားဦးကရံ ရတနာအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားတဲ့အတွက် ငါ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာဂုဏ်ယူတယ်။ အလွန်အင်မတန်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ တော်ဝင်

ရတနာကို အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးကို ဆက်သခွင့်ရတော့မယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုတော်ဝင်ရတနာဟာ ဘုရင်မကြီးနဲ့သာ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောနေလေ၏။

ထောင်မှူးလှဦးကမူ ကျွန်းမင်းကြီး၏အကြံကို လက်မခံနိုင်ဘဲ

“ ကျုပ်သားဆိုရင်တော့ ပုလဲကြိုကို ကမ္ဘာ့ချေးကွက်တင်ပြီး လဲလဲတင်လိုက်မယ် ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောနေလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက စားပွဲပေါ်ရှိ ကမ္ဘာလုံးကြီးကို လှည့်၍ အဖတ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း

“ ပုလဲဧကရီကို ဘုရင်မကြီးကို မဆက်သမီမှာ လုံခြုံအောင် နီးသိမ်းထားဖို့လိုတယ်။ ပုလဲဧကရီကို အထူးလျှို့ဝှက်ပြီး ချွေ့ပေမဲ့ ပေါက်ကြားမှု ရှိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပုလဲဧကရီရဲ့ ခြုံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း တာဝန်ယူရမယ်။ ပုလဲဧကရီအတွက် နီးရိမ်ဆုံးကတော့ ကြောင်နက်ပဲ။ ကြောင်နက်လက်ထဲကို ပုလဲဧကရီကို လုံးဝမရောက်စေရဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်းလုံခြုံရေးသားတွေ ကြိုက်သလောက် သုံးနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးထံမှပြန်ခဲ့ပြီး ကြောင်နက်အကြောင်း စဉ်းစားနေ၏။

ကြောင်နက်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး လျှင်မြန်လွန်းသော သူခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ကျွန်းပေါ်၌ ကြောင်နက်ပေါ်လာပြီး များမကြာမီ မိမိအတွက် အိပ်ပျက်ညပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့၏။ ကျွန်းမင်းကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံ တည်ညံ့ကို ကြားနေရ၏။

ထို့ကြောင့် ကြောင်နက်ကိုဖမ်းဆီးရန် မိမိ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် ယနေ့ထိအောင် ကြောင်နက်၏အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေး။

ကြောင်နက် ကျွန်းပေါ်မှာ သောင်းကျန်းနေသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

ကြောင်နက်သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ ထင်ရှားကျော်ကြားသူအားလုံး၏အိမ်ကို တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ပိရိသေသပ်စွာ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်၏။

ထိုသို့ ဖောက်ထွင်းပြီး သူ၏အမှတ်တံဆိပ် ကြောင်နက်လေး

တစ်ကောင်ကို စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးဆွဲပြီး ထားရစ်ခဲ့၏။

ကြောင်နက်သည် သူဌေးသူကြွယ်ကြီးများအိမ်ကို ရွေးပြီး အချို့ကြီး ခိုးယူ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏စီးပွားဥစ္စာလည်း တိုးတက်လာခဲ့၏။

ကျွန်းပေါ်၌ သူဌေးသူကြွယ်များအိမ် ကုန်စင်သွားသောအခါ ကျွန်းလုံခြုံရေးအရာရှိကြီးများ၏အိမ်ကို ခိုးပြန်၏။

ကြောင်နက်ကဲ့သို့ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံနေသော သူခိုးတစ်ယောက်က ကျွန်းလုံခြုံရေး အရာရှိများ၏အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ အစိုးရအရာရှိများကို စိန်ခေါ်မှုဖြစ်မည်ဟု ယူဆရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းမင်းကြီးသည် ဒေါသပူနံ့ထပြီး ထောင်မှူးလှမိုးကို ကြိမ်းမောင်း၏။

သူခိုးကြောင်နက်ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးရန် အမိန့် ထုတ်၏။ သို့သော် ကြောင်နက်ကို ယနေ့ထက်တိုင် ဖမ်းဆီးမရနိုင်သေး။

ယခု ကြောင်နက် ငြိမ်နေသည်မှာ လအနည်းငယ် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

ပုလဲကေရီ၏သတင်းကို ကြောင်နက် ကြားသွားလျှင် မရရအောင် ခိုးယူမှာ သေချာ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ပုလဲကေရီကို အကြောင်းပြုပြီး ကြောင်နက်ကို ထောင်ဖမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက လက်သီးဆုပ်

“ကြောင်နက်ရေ... ဒီတစ်ချီတော့ မင်းကို မရ၊ရအောင်
မင်းမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ကြုံးဝါးလိုက်လေသည့် သူ၏အကြံအစည်ကို
ကျွန်းမင်းကြီးသိအောင် မပြောဝံ့သဖြင့် သူ တစ်ယောက်တည်း
လျှို့ဝှက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လူရိုင်းများထဲမှ ပုလဲကေရီကို ကျွန်း
မင်းကြီးလက်သို့ အပ်နှင်းပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွား
သယောင် ခံစားရလေ၏။

ဗြိတိသျှတို့လက်ထဲသို့ မြန်မာ့ရတနာ ပုလဲကေရီကို ရောက်ရှိ
သွားချေပြီ။ မကြာမီ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲကေရီကို ဗြိတိသျှ
ဘုရင်မကြီးလက်သို့ ဆက်သလိုက်ပေတော့မည်။

ကိုမင်းခေါင်သည် ပုလဲကေရီကိုစွဲ ပြီးစီးသွားသဖြင့်
ကျွန်းပေါ်၌ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘဲ အားလပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အက်ဒမန်ကျွန်းအနှံ့ လည်ပတ်သွားလာပြီး
ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သည်းတော်ရင်ဖို စွန့်စားမှုများ ပြည့်နှက်နေ၏။

ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မနေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာချေပြီ။

ယခု အက်ဒမန်ကျွန်း၌ သူ၏ နှလုံးသက်များ မပြည့်ဝမီ ပျော်ပျော်ကြီးနေထိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ယနေ့ည အကောင်းဆုံး ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ သွားရောက် စားသောက်ရန် ကြံစည်၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် ဆင်စွယ်ရောင် ဥရောပဝတ်စုံနှင့် လည်စည်းကိုပါ အကျအနု ဝတ်လေ၏။

ထို့နောက် လန်ချားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ရွှင်ပျော်ပျော် ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရွှင်ပျော်ပျော် ပျော်ပွဲစားရုံကြီး အက်ဒမန်ကျွန်း၏ လူအစည်ကားဆုံး အရပ်၌ရှိပြီး ကျွန်းပေါ်ရှိ ဝိုက်ဆံဝါလားများ စတည်းချသော အရပ် ဖြစ်၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်၌ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဖြေဖျော်ပွဲမျိုးစုံရှိ၏။ တစ်ပတ်လျှင် အလှည့်ကျ မျက်လှည့်ပွဲ၊ ဂျမ်းဘားပြပွဲ၊ နပန်းပွဲ စသည်ဖြင့် ဖြေဖျော်ပွဲမျိုးစုံရှိပြီး ရွှင်ပျော်ပျော်၏ ပင်တိုင်တီးဝိုင်းမှ လှပျိုဖြူကလေးများ၏အဆိုအက အမျိုးမျိုးဖြင့် ရှုမငြီးအောင် ဖြေဖျော်၏။

ကိုမင်းခေါင် ရွှင်ပျော်ပျော်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ပျော်ပွဲစားရုံကြီး တစ်ခုလုံး မီးရောင်စုံများဖြင့် ထိန်ထိန်ငြီးနေပြီး အစည်ကားဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေ လေ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော် ပင်တိုင်တီးဝိုင်းမှ ပရိသတ်များကို အိန္ဒိယသီချင်း တစ်ပိုဒ်ဖြင့် ဖြေဖျော်နေလေ၏။ အက်ဒမန်ကျွန်း၌ မြန်မာနှင့် အိန္ဒိယလူမျိုးများ အများစုဖြစ်သဖြင့် ကျွန်း၌ အိန္ဒိယသီချင်း၊ အိန္ဒိယ အစားအစာ စသည်ဖြင့် စုံလင်စွာ ရရှိ၏။

ကိုမင်းခေါင်ကို စားပွဲထိုးတစ်ဦးက တီးဝိုင်းနှင့် အနီးဆုံး နေရာ၌ နေရာချထားပေးလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ရွှင်ပျော်ပျော်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးသဖြင့် ရွှင်ပျော်ပျော်၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံကို သဘော ချနေလေ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်သည် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ နာမည်ကျော် လူရှုပ် မောင်လှိုင်ဝိုင်သော ပျော်ပွဲစားရုံဟု သိရ၏။

ကိုမင်းခေါင် အစားအသောက်များကို မှာယူပြီးသောအခါ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုလုံး အလင်းရောင်များ မှေးမှိန်သွားပြီး တီးဝိုင်းမှ အင်္ဂလိပ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို စတင်တီးခတ်လေ၏။

ထို့နောက် မီးများ ပြန်လည်လင်းထိန်လာပြီး စင်ပေါ်သို့

၁၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ချောမောလှပသော ဂါဝန်ဝတ်၊ မြန်မာမိန်းမတစ်ဦးတက်လာပြီး အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အကျအနု သီဆိုလေ၏။

သူမသည် ရွှင်ပျော်ပျော်၏ လူကြိုက်များသော စတားတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရပြီး လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍ အားပေးကြလေ၏။

စားပွဲထိုးတစ်ဦးကို လက်ယပ်ခေါ်၍ သူမ၏အမည်ကို မေးမြန်းလိုက်သောအခါ စားပွဲထိုး

“ ရွှင်ပျော်ပျော်မှာတော့ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ဟာ လူကြိုက်အများဆုံးပဲ ဆရာ၊ သူဟာ ရုပ်ချောရုံ မကဘူး၊ အဆိုကောင်းအကကောင်းဗျ၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ကုလား ဘယ်သီချင်းမဆို ကောင်းကောင်းဆို၊ ကောင်းကောင်းကတတ်တယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ သီဆိုဟန်ကို သဘောကျသွားပြီး ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် စင်မြင့်ခန်း၌ရှိသော အစီအစဉ်ကြေညာသူထံသို့ သွား၍ လှိုင်ထိပ်ထားခင်အတွက် ဆုတော်ငွေအဖြစ် ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြား ဆုချလိုကြောင်း ပြောလိုက်ရာ အစီအစဉ် ကြေညာသူသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကိုမင်းခေါင်၏ အစီအစဉ်ကို

ဝေတနာတပေ

ကြေညာလိုက်လေ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း၌ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြား ဆုချခြင်းမှာ အလွန်ရှားပါးသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိလူအားလုံး ကိုမင်းခေါင်ကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သူမကို ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြား ဆုချမည့်သတင်းကို ကြားသောအခါ စင်မြင့်ထက်မှနေ၍ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်မကို အခုလို အားပေးချီးမြှောက်တဲ့အတွက် အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ချီးမြှင့်မဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆင်းပြီး လက်ခံယူပါ့မယ် ”

ဘဆိုကာ စင်မြင့်ပေါ်မှဆင်း၍ ကိုမင်းခေါင်ရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ဆင်မယဉ်သာဟန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို တစ်ဆိုင်လုံးရှိလူများက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်က

“ အခုလို ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြားတိတိ ရက်ရက်ရောရော ချီးမြှင့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို၊ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်

ဝေတနာတပေ

အစ်ကိုနာမည်လေးပြောပြပါလား။

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်၍

“ ကျုပ်နာမည် ကိုမင်းခေါင်လို့ ခေါ်ပါတယ် ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ကတ္တီပါအိတ်ကလေး ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြားတိတိထုတ်၍ လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ သွယ် ပြောင်းသော လက်ကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ပျော်ပွဲစားရုံထဲရှိလူများက လက်ခုပ် တပြောင်းပြောင်းတီး၍ အားပေးကြလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ရွှေဒင်္ဂါးများကို လက်ခံယူပြီးနောက်

“ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲရှင်၊ နောက်လည်းဆုံကြဦးမယ် ”

ဟု ပြောကာ ကိုမင်းခေါင်စားပွဲအနီးမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်အား ပျော်ပွဲစားရုံရှိလူများက အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော်လည်း ထောင့်ဘက်ဆုံးစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ထောင်မှူးလှမိုးကမူ မကျေချမ်းဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့လူက လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ဘာကြောင့်

ရွှေဒင်္ဂါး(၁၀)ပြားတောင်ဆုချရတာလဲ၊ ဒီလူဟာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို မျက်စိကျသွားပြီလား၊ ထိပ်ထားကို မျက်စိကျရင်တော့ ငါ့ရန်သူပဲ၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို မထိနဲ့၊ မီးပွင့်သွားမယ်၊ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ထိပ်ထားခင်ရဲ့ကြင်ယာဟာ ငါပဲဖြစ်ရမယ် ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးကာ စားပွဲမှဒေါသတကြီး ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို အလွန်ပင် ချစ်ခင် မြတ်နိုးနေသူဖြစ်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ရောက်သည်မှာ တစ်နှစ် သာသာရှိသေးသော်လည်း ကျွန်းပေါ်ရှိ ယောက်ျားများအားလုံးနီး နီး သူမကို ပိုးပန်းကြ၏။

ထိုသို့ပိုးပန်းသူများအားလုံးကို ထောင်မှူးလှမိုးက သူ၏ ဩဇာအာဏာသုံး၍ မောင်းနှင်ထုတ်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ အနီး တွင် သူတစ်ကိုယ်တည်းကျန်ရစ်သောအခါ သူမ၏မေတ္တာကို မရ ရအောင်ကြိုးပမ်းလေ၏။

သို့သော် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် မိမိမြင်တွေ့ဖူးသော မိန်းမ များနှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်။

သူမကို ကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု အထင်သေးကာ

ငွေနှင့် များကြည့်ဖို့ကြိုးစား၏။ လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံကိုလည်း
လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပြီး မြူဆွယ်ကြည့်၏။

သို့သော် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သူမကို ပျော်ပွဲစားရုံရှိ
လူအများရှေ့၌ ချီးမြှင့်သော ဆုတော်ငွေမှလွဲ၍ မည်သည့်အရာကိုမျှ
စိတ်မဝင်စား။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကျွန်း၌ မည်သည့်ယောက်ျားမျှ ဝိုးပန်း
၍ မရ။

ထောင်မှူးလှိုင်းကမူ ဖွဲ့မလျှော့ဘဲ တစ်နေ့ လှိုင်ထိပ်ထားခင်
၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်ခူးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆ၏။ ယခု သူ
ကြံရွယ်သော စပယ်ကုံးအား ထိပါးခဲ့သဖြင့် နေချေပြီ။

ထောင်မှူးလှိုင်းသည် ပျော်ပွဲစားရုံအပေါက်ဝသို့ မကျေမချမ်း
ထွက်သွားပြီး အသင့်စောင့်ကြည့်နေသော တပည့်ကျော်ဆင်ပေါက်ကို
ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင်... မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ကောင် အကြောင်းကို
စုံစမ်းခိုင်းတာ ဘာထူးလဲ၊ ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှ ဒီကောင်လုပ်တဲ့
အံပေါက်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆင်ပေါက်က မဝံ့မရဲဖြင့်

“မြင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီလူဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အတော်ပြည့်စုံ

တယ်နဲ့တူတယ်၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ရက်ရက်ရောရောကြီး ရွှေဒင်္ဂါး
(၁၀) ပြားဆုချသွားတယ်၊ သူ့ရဲ့အပြုအမူဟာ အက်ဒမန်ကျွန်း
ရာဇဝင်မှာ စာတင်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှိုင်းသည် ဆင်ပေါက်၏စကား
ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“တော်စမ်း... ငါမေးတာမပြောဘဲ ဘာကြောင့် မင်းခေါင်
ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတာလဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆင်ပေါက်က

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဆရာရယ်၊ ဒီကောင်အဖြစ်က ဆန်းလွန်းလို့ပါ၊

ဒီကောင်ဟာ အနေအထိုင် အတော်ပီရိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်ရဲ့
အဆက်အသွယ်တွေ အကူအညီနဲ့ စုံစမ်းတာကောင် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ထူးခြားတဲ့သဲလွန်စကို မရဘူး၊ မသက်သေကောင်းတဲ့အချက်
တစ်ချက်တော့ရှိတယ်၊ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့လူဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ
လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှိုင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်
ထိုက်ပြီး

“ဘာ... ဒီလူက ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်တယ် ဟုတ်စ၊

၁၂၀ မင်းမြတ်သူရ

မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ "

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆင်ပေါက်က မိမိမယ် မိန်းမချောလေး
မာယာထံမှ မိမိသိမြင်ခဲ့သမျှကို ထောင်မှူးလှမိုးအား အသေးစိတ်
ဖောက်သည်ချလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

" ဒါဟာ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ။
ဒီအချက်ကို ကျွန်းမင်းကြီးကို မပြောသေးဘဲ ငါ့လက်ထဲမှာ ဝှက်ပဲ
အဖြစ် ကိုင်ထားရမယ်။ မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ
မသင်္ကာစရာကောင်းရုံတင် မကဘူး၊ ငါ့ရဲ့အချစ်ခရီးလမ်းမှာ
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မဲ့ သဘောရှိနေပြီ။ ဒီတော့ မင်းခေါင်အကြောင်း
ကို ဒီထက်ပိုသိရအောင် မင်းစုံစမ်းပေတော့၊ အကြောင်းထူးရှိရင်
ငါ့ကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ "

ဟုဆိုကာ ပျော်ပွဲစားရုံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ တရုတ်ကပ်များ
ကြားမှ မောင်လှိုင်နှင့် ညာလက်ရုံး ပေါက်စတိုက် ချောင်းမြောင်း
ကြည့်ရှုနေပြီး ထောင်မှူးလှမိုး၏ ကားထွက်ခွာသွားသောအခါ
မောင်လှိုင်က

" လှမိုးတော့ အုနက္ခေတ်ပြီး ထွက်သွားပြီဟေ့၊ ထောင်မှူး

မေတ္တာစာပေ

လှမိုးနဲ့ လူထူးလူဆန်း မင်းခေါင်တို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့
တော့မဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ "

ဟု ပြောလေ၏။ ပေါက်စက စားပွဲပေါ်ရှိ ကြက်ပေါင်ကို
ကိုက်စားလိုက်ရင်း

" သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းမှ တစ်ယောက်ပွဲကြီး
ပွဲကောင်းပဲ။ တဏှာရှုံးလှမိုးဟာ အလှလေး လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို
အစွဲကြီးစွဲပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ သူကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ချစ်လို့မရဘူးလို့
ကြွေးကြော်ထားတာ။ အခုတော့ မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ကောင်က ရွှေဒင်္ဂါး
ဆယ်ပြားတောင် ဆုချလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ တဏှာရှုံး လှမိုးကို
စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့အပြုအမူပဲဗျ။ ကျုပ်တော့ ဝမ်းသာတယ်ဗျို့၊ ကျွန်း
ပေါ်မှာ လှမိုးဟာ ကျုပ်နဲ့ ဝါသနာတူချင်းဆိုတော့ ဒီကောင်ကို
အမြင်ကတ်နေတာဗျ။ ခွေးမသားလှမိုး၊ ကျွန်းပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်
တည်း တစ်မိုးလုံး မျောက်ဆိတ်လုပ်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ "

ဟု ပြောလေရာ မောင်လှိုင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
တဟားဟားရယ်မော၍...

" ဟား ဟား ဟား... ခင်ဗျားက လှမိုးကို တဏှာရှုံး
တဲ့ နေရာမှာ အကြံချင်းတူနေလို့ တော်တော်မျက်မှန်းကျိုးနေပုံ
ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကဲခတ်ကျွန်းမှာ မိန်းမလှတွေ အများကြီး

မေတ္တာစာပေ

ကျန်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ လှမ်းတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးထားလို့ မရပါဘူး။ "

ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်စက ကြက်ပေါင်ကို ကိုက်စားရင်း...

" တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ဝါသနာကို ပျောက်လိုက်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေအနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ "

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်လှိုင်သည် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက် ပြီး

" သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က မြန်မာ့ရတနာဖြစ်တဲ့ ပုလဲဧကရီကို တစ်ပါးသူလက်ထဲ မရောက် အောင် ကာကွယ်ဖို့ပဲ၊ ပုလဲဧကရီက ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲမှာ ရှိနေပြီဆိုတော့ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားမှာ သေချာတယ်။ "

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက အခန်းထဲသို့ ခဏဝင်သွားပြီး သူ၏လက်ထဲ၌ မြေပုံစာရွက်များတစ်ထပ်ကြီး ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာ လေ၏။

၎င်းတို့၏လက်ထဲ၌ အက်ဒမန်ကျွန်း၏ အရေးပါသော

စေတနာတပေ

အရာများအားလုံး၏ မြေပုံများကို လျှို့ဝှက်ရေးဆွဲထား၏။

ပေါက်စက မြေပုံတစ်ထပ်ကြီးထဲမှ တစ်ရွက်ကိုယူ၍

" ဒါကတော့ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ ရုံးခန်းမြေပုံညွှန်းဗျာ၊

ဟောဒီနေရာက ရုံးခန်းရဲ့အတွင်းက နောက်တစ်ခန်း၊ ဒီအထဲမှာ မီးခံသေတ္တာနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်း တွေရှိတယ်၊ ဒီအခန်းမှာ ပုလဲဧကရီကို အစောင့်အကြပ် ထူထူထပ်ထပ်ချပြီး သိမ်းထားနိုင်တယ်။ "

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ မောင်လှိုင်က မြေပုံကို သေချာစွာ ကြည့်၍

" ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ရုံးခန်းမှာ ဖွက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာက သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ ပုလဲဧကရီကို သူ့ရဲ့ ဖိစီးတော်မှာလည်း ထားနိုင်တာပဲ။ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ပေါက်စက ခေါင်းခါယမ်း၍

" ရုံးခန်းမှာထားတာ သေချာတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့တောနက်ထဲက ပြန်လာပြီးတော့ ကျွန်းမင်းကြီးရုံးမှာ အစောင့်အင်အားကို နှစ်ဆ တိုးပြီး ချထားတယ်ဗျာ၊ ဒါဟာ ပုလဲဧကရီကို ပျောက်ဆုံးမှာစိုးလို့

စေတနာတပေ

စောင့်ရှောက်တာ သေချာတယ်။ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ ပုလဲဧကရိုက်
ကြောင်နက်မျက်စိကျပြီး ခိုးမှာကို အတော်ကြောက်နေပုံရတယ်။

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက လက်သီးဆုပ်၍

“ကြောင်နက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အခုထိ ကျွန်းလုံခြုံရေးက
မမိသေးတာ ကျုပ် သိပ်ပြီးဒေါသဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က ပေါက်စ၏အဖြစ်ကို ကြည့်၍ တဟားဟား
ရယ်မောပြန်၏။

ကြောင်နက်သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ လူကုန်ထဲများ၏အိမ်ကို
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သကဲ့သို့ မောင်လှိုင်၏ ရွှင်ပျော်ပျော်
ပျော်ပွဲစားရသလိုလည်း လာရောက်ခိုးယူလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ကြောင်နက်၏ စိတ်ကူးကို
ကြိုတင်ရိပ်စားမိသဖြင့် မီးခံသေတ္တာထဲမှ ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာ
များကို အကုန်အစင်ထုတ်ယူ၍ မြေကြီးထဲတွင် လျှိုဝှက်ပြီး
မြုပ်ထားလိုက်၏။

ကြောင်နက်သည် ကျွန်း၏လူမလိုင်များ၏အိမ်သို့ တစ်အိမ်ပြီး
တစ်အိမ် အောင်မြင်စွာ ဖောက်ထွင်းနေသဖြင့် တစ်နေ့ မိမိကို
ရွှင်ပျော်ပျော် အလှည့်ရောက်မည်ကို ရိပ်စားမိ၏။

မောင်လှိုင်သည် မီးခံသေတ္တာထဲတွင် စာရွက် တစ်ရွက်ထည့်
ကာ စာရွက်ထဲတွင်

“ဘာမှရမသွားတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကြောင်နက်ရယ်၊
နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး”

ဟု လှောင်ပြောင်သလို ရေးဖွဲ့ထားလေ၏။

ကြောင်နက်သည် ရွှင်ပျော်ပျော်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်
ရောက်မည့် ညသို့ရောက်သောအခါမီးခံသေတ္တာထဲရှိ စာကိုဖတ်၍
ဒေါသပူပန်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေသော
ပေါက်စ၏ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီကို ချွတ်ယူ၍ နံရံ၌ အောက်ပါစာကို
ရေးသွားလေ၏။

ကြောင်နက်ရဲ့ရာဇဝင်မှာ ခိုးလို့မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။

ထိုနေ့က ပေါက်စအိပ်ရာမှခိုးသောအခါ ကိုယ်ပေါ်၌
အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး လူအများ၏ ဟား
တိုက်ခြင်းကို ခံရရှာ၏။

ပေါက်စသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ကြောင်နက်
ကို ကမ္ဘာ့ ရန်စာရင်းသွင်းလိုက်လေ၏။

မောင်လှိုင်က မြေပုံစာချုပ်များကို စိတ်ဝင်တစား
ကြည့်ရှု၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုလဲကေရီကို ကျုပ်တို့မရဘဲ သူခိုး
ကြောင်နက်လက်ကို ရောက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ခက်တာက ကြောင်နက်က သူခိုး၊ ကျုပ်တို့
က တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ၊ သူခိုးက ခိုးတဲ့အလုပ်ကို ကျုပ်တို့
ထက် ပိုကျွမ်းမှာသေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ကျွန်းမင်းကြီးလည်း ကြောင်နက်ရဲ့အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိတာပဲ၊ ပုလဲကေရီကို ကောင်းကောင်းကာကွယ်မှာ
သေချာတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ပုလဲကေရီကို မခိုးနိုင်ရင်
တောင် ကြောင်နက်ရဲ့လက်ထဲကို မပါအောင်ကာကွယ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်လှိုင်စကားကြောင့် ပေါက်စက
ခေါင်းကုတ်၍

“နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့က
မြီတိသူ့ဘက်တော်သား ဖြစ်မသွားဘူးလား”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စ၏စကားကြောင့်
မောင်လှိုင်ပင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး

“ဟေ့လူ... ဒါကတော့ဗျာ၊ တော်လှန်ရေးတပ်သားလည်း
လိုအပ်ရင် အရောင်ပြောင်းရတာပဲ၊ ပုလဲကေရီကို သူခိုးကြောင်နက်
လက်ပါသွားရင် ကျုပ်တို့ အစအန ပျောက်သွားမယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီး
လက်ထဲမှာရှိနေတာကမှ လုံခြုံသေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ည
ကစပြီး ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ အိမ်တော်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကင်းလှည့်
ကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပေါက်စက သက်ပြင်းချ၍

“ပုလဲကေရီဟာ လူရိုင်းတွေလက်ထဲမှာ ရှိနေတာကမှ
ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေတော့၏။

❖ ❖ ❖

ဝေတနာစာပေ

ထိုနေ့ည၌ ကျွန်းမင်းကြီးသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲသို့သွားကာ အင်္ဂလန်သမိုင်းကြောင်းကို ပြုစုထားသော စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စာအုပ်ဖတ်ပြီးသောအခန်း အိပ်ရာသို့မဝင်သေးဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲရှိ မိခံသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် မီးခံသေတ္တာထဲရှိ လွန်စွာလှပသော ကြေးနီရောင်ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုဘူးကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မီးအလင်း ရောင်ဖြင့် လွန်စွာလှပသော ပုလဲလုံးကြီးကို မြင်ရလေ၏။ ထိုပုလဲကြီးသည် ယိုးဒယားရှိကံ၏ လျှို့ဝှက်ရတနာ ဖြစ်သော ပုလဲဧကရီပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲဧကရီကို သေချာစွာ ကြည့်ရှင်းယိုးဒယားလူမျိုး ပုလဲပညာရှင် ပြောသွားသော စကားများကို ကြားယောင်နေလေ၏။

“ဒီပုလဲမျိုးဟာ အနှစ်တစ်ထောင်မှာ တစ်လုံးမရ နိုင်ဘူး။ ကျုပ် ပုလဲပညာရှင်ဘဝနဲ့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ပုလဲပြတိုက်တွေကို လှေလာကြည့်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုလဲလုံးကြီးလောက် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပုလဲမျိုး တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးပါဘူး။ ပုလဲဧကရီဟာ အရည်အသွေး ကောင်းလွန်းလို့ တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့တောင် အလွန်ခက်ပါတယ်။ ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပုလဲတွေနဲ့ ရူးသွပ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲဧကရီကိုတော့ ကျုပ် တန်ဖိုး မဖြတ်ဝံ့ဘူး။ ဒီပုလဲမျိုးဟာ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိသင့်ပါတယ်”

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲဧကရီကို ဘုရင်မကြီးလက်သို့ ဆက်သလိုက်ပြီး သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဂုဏ်ဝံ့တော့မည့်အရေးကို တွေးပြီး ပီတိဖြစ်နေမိ၏။

အင်္ဂလန်မှာ ကျန်နေရစ်သော သူ၏အိမ်သို့လျှင် မည်မျှအံ့သြစမ်းသာမည်နည်း။ ကျွန်းမင်းကြီး၏အိမ်သည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်သွေးပါရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ကျွန်းမင်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုသောအခါ သူမ အလွန်စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်သွား

လေ၏။

ကပ္ပလီပင်လယ်အော်အတွင်း၌ ထောင်သား လူကြမ်း
သူကြမ်းများကို ထားရှိသော ကျွန်းသိမ်ကျွန်းငယ်ကလေးသို့ ဇနီး
ဖြစ်သူက မလိုက်ပါနိုင်ဟု ငြင်းဆို၏။

ကလေးများ၏ပညာရေးကို ငဲ့ကွတ်၍ ကျွန်းမင်းကြီးက
ဇနီးသည်၏အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်၏။

ယခုတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေ
နေရသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ မိန်းမပေါသော်လည်း အရှေ့တိုင်းသူများကို
မနှစ်သက်သဖြင့် အထီးကျန်ဝေဒနာကို ပိုမိုခံစားရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်နှစ်ထဲတွင် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်နိုင်ရန်
ကြိုးပမ်းရမည်။

ပုလဲဧကရီကို ဘုရင်မကြီးလက်သို့ အပ်နှံမည့်အကြောင်း
လန်ဒန်သို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် မကြာမီ ဘုရင်မ
နန်းတော်က အထူးအဖွဲ့စေလွှတ်ပြီး ပုလဲဧကရီကို လာရောက်
ယူဆောင်မည် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်မှူးလှမ်းသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ
ရုတ်တရက် လန်ဒန်းလေသည်။

ပူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲရင်း ညဦးပိုင်းက ပင်ယန်းကွန်း
သဖြင့် အစောကြီး အိပ်ပျော်သွားပုံကို သတိရ၏။

သူသည် ညဦးပိုင်းက ပုလဲမိုးဆိုသော အမျိုးကြီး နှင့်
ခုတင်ပေါ်တွင် အတူတူရှိနေခဲ့၏။

ပုလဲမိုးနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်လူးပြီး သူမပြန်သွား
သောအခါ မောမောဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း အိပ်ပျော်သွားခြင်း
ဖြစ်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်း၌ စည်းကမ်းစနစ်နှင့် ပတ်သက်
လျှင် စံနမူနာပြုဖြစ်အောင် နေထိုင်နိုင်သော်လည်း မိန်းမနှင့်ကင်း၍
မနေနိုင်ချေ။

ထောင်မှူးလှမိုး၏ ငယ်ဘဝသည် ဆင်းရဲကြမ်းတမ်းလွန်း
သဖြင့် မိန်းမလှများကို မြင်သာမြင်ပြီး မကြင်ရသောဘဝဖြင့်
ရှိနေခဲ့၏။

ထောင်မှူးဘဝသို့ရောက်သောအခါ ရာထူးအရှိန်အဝါကို
သုံး၍ သူဝါသနာပါသော မိန်းမမှုအမျိုးမျိုးကို ရှုပ်ပွေခဲ့၏။

သူသည် မိန်းမမှန်လျှင် မိမိခံစားလို့ရသမျှ ပျိုပျိုအိအိ မရှောင်၊
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးလှမိုး ရောက်လေရာ နေရာ၌ မိန်းမများ
နှင့် ပတ်သက်သော အသံများ စိစိညံနေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ဝါသနာကို
မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းမင်း ကြီးကို
အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေးပြီး ကျလောက်အောင် ပေါင်းသင်းကာ
ဝါသနာပါသော အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် မိန်းမမှုမပွေသဖြင့် တစ်ကျွန်းလုံး

တွင် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း တစ်မိုးလုံးပျောက်ဆိပ် လုပ်နေခဲ့၏။

ကျွန်းပေါ်တွင် တွေ့သမျှ မိန်းမချော မိန်းမလှ မှန်လျှင်
လှမိုးနှင့် ပတ်သက်ရမည်ဟု တိတ်တခိုး စီမံကိန်းချထား၏။

သူသည် ကျွန်းသို့ရောက်ကာစက ယောက်ျားထုကြီး
အမြင်ကတ်အောင် ရှုပ်ပွေခဲ့၏။

ကျွန်းပေါ်တွင်ရှိသမျှ မိန်းမများကို ရိုးအိစပြုသောအခါ
ပုလဲမိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရ၏။

ပုလဲမိုးသည် မန္တလေးဈေးချိုသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယောက်ျား
ထက် ငွေကိုပိုခင်ပြီး အပျိုကြီးလုပ်နေသူဖြစ်၏။

သူမသည် သူတစ်ပါး မြှောက်ပင်ပေးသော စကားကို
အဟုတ်မှတ်၍ အက်ဒမန်ကျွန်း၌ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ရန် ရောက်ရှိ
လာ၏။

ကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ သူမ၏ အထင်နှင့်အမြင်ပါ
စင်အောင်လွဲကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း၌ မည်သည့်အရာကိုမျှ အလွယ်တကူမရဟု၊
စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေရန် ခက်ခဲလှ၏။

အဗာဒင်ဈေး၌ ဆိုင်ခန်းရရှိပင် မလွယ်။

ပုလဲမိုး စိတ်ပျက်၍ အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ပျာလိပ် ပြန်ရန်

ပြင်ဆင်နေစဉ် ထောင်မှူးလှမ်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် ပုလဲမိုး၏ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာကိုကြည့်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သကဲ့သို့ တုန်ခါ သွား၏။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွား၏။

ဤအပျိုကြီးနှင့် ချက်ချင်းပင် ချစ်ဖျူဟာခင်းချင် စိတ်များ ပြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်းပေါ်က မိန်းမများကို ရိုးအီနေ့ခိုက် ပုလဲမိုးတို့ မြင်လိုက်ရခြင်းသည် မိမိအတွက် နတ်ရေစင်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် အမာဒင်ရေး၌ အထည် ဆိုင်ဖွင့်ရန် အခက်အခဲဖြစ်နေသော ပုလဲမိုးအား သူ၏ ဩဇာအာဏာသုံး၍ ကူညီပေးလိုက်၏။

အပျိုကြီးက ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ ထောင်မှူးလှမ်း၏ နေအိမ်သို့ ပိုးလုံချည်တစ်ထည် လာရောက်လက် ဆောင်ပေး၏။

ထောင်မှူးလှမ်းက ညစာဖြင့် ပြန်လည်တည်ခင်း ဧည့်ခံ၏။

ညစာစားပြီးတော့ ထောင်မှူးလှမ်းက သူ၏ အပေါ်ထပ် ၀ရံနာတစ်ခုကြည့်လျှင် ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်းကို မြင်ရသည်ဟု အကြောင်းပြကာ အပျိုကြီးကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွား၏။

အပျိုကြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ ရှုခင်းကြည့်သော အချိန်မှာ ည ၀ နာရီမှ ည ၁၂ နာရီတိုင်အောင်ဖြစ်၏။

အပျိုကြီးသည် ထောင်မှူးလှမ်း၏ ပင်လယ်ပြင် ရှုခင်း ကြည့်ပြီး အအေးမိသည် ထင်၏။ သုံးရက်လောက် အိပ်ရာထ လဲလေ၏။

နောက်တော့ အပျိုကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်း ကြည့်ရန် အလွန်နှစ်သက်သွားပြီး ထောင်မှူးလှမ်းထံ သို့ မကြာခဏ လာရောက်၍ ရှုခင်းအမျိုးမျိုးကို ကြည့် ရှုလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် အတွေ့ထူးလှသော အပျိုကြီးကို အစွဲကြီးစွဲလေတော့၏။

ယနေ့လည်း အပျိုကြီး ရှုခင်းကြည့်ရန်လာသဖြင့် ထောင်မှူး လှမ်းက သူမသဘောကျ ဧည့်ခံဖြေဖျော်ပေး လိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ မိန်းမများအနက် ပုလဲမိုးကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၏။

မိမိချစ်ခင်မြတ်နိုးသူမှာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သာ ဖြစ်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားလို၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကမူ မိမိလိုလှကိုပင် ငြင်းဆန် နေဆဲဖြစ်၏။ ထောင်မှူးလှမ်းသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ခဏ မှေထား

လိုက်ပြီး အပျိုကြီးနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ သစ္စာထားခဲ့ ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ကာ အိပ်လို့မပျော်နိုင်တော့။

အပျိုကြီး၏ အထိအတွေ့များသည် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း လွန်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် အရက်ဘားဆီသို့သွားကာ ဝီစကီတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ ဒိန်ခဲကိုမြည်းကာ စည်းစိမ်ခံရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေလေ၏။

ထောင်မှူးလှဗိုးသည် ဝီစကီသောက်ရင်း လှိုင်ထိပ်ထားခင် အတွက် ပြုလုပ်ထားသော စိန်ရင်ထိုးကလေးကို သတိရပြီး မီးခံ သေတ္တာဆီသို့ သွားလေ၏။

မီးခံသေတ္တာ၏ လျှို့ဝှက်ခလုတ်များကိုလှည့်၍ မီးခံ သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ထောင်မှူးလှဗိုးသည် အတွင်း၌ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား၏။

သူသည် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်ဖြစ်ပြီး လက်ဖြင့် မီးခံသေတ္တာတစ်ခုလုံး စမ်းသပ်ကြည့်၏။

သူ၏ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ကာလရှည်ကြာစွာ စုဆောင်း ထားသော ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာများ တစ်ခုမျှမရှိတော့။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးရန် ပြုလုပ်ထား သော အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သည့် စိန်ရင်ထိုးလည်း မရှိတော့။

မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ကြောင်နက်ရုပ် ရေးဆွဲထားသော စာရွက်လေးတစ်ရွက်သာ ရှိ၏။

ထောင်မှူးလှဗိုးသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကျယ်လောင် စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကြောင်နက်ဆိုသော လူစွန့်စားသူဗိုးသည် သူ၏အိမ်သို့ပင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး ခိုးယူသွားချေပြီ။

ထောင်မှူး လှဗိုးသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် မိုက်မိုက် ရိုင်းရိုင်း ဆဲဆိုပြီး လုံခြုံရေးအစောင့်များကို အော်ဟစ်ခေါ်ခေါ်ရန် ကြံလိုက်၏။

သို့သော် ဝရန်တာသို့ပြေးထွက်ပြီး အော်ဟစ်ရန် ကြံပြီးကာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိပြီး

“တောက်... ကျွန်းမှာ ငါ့လောက်ဩဇာကြီးတဲ့ လူ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ငါလိုလူရဲ့အိမ်ကိုတောင် ဖောက် ထွင်းခံရပြီဆိုရင် ကျွန်းမှာ လုံခြုံမှုမရှိတော့ဘူး”

ထောင်မှူးလှဗိုးသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် လုံခြုံရေး အစောင့်များကိုခေါ်ပြီး ကြိမ်ဒဏ်ပေးရန် အကြံကို လက်လျှော့ လိုက်ရ၏။

မိမိအိမ်၌ ဖောက်ထွင်းခံရကြောင်း ကျွန်းမင်းကြီး သိလျှင်

ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာသူခိုးကို ဖမ်းဆီးရန် အမြန်ဆုံး ပိအားပေးခြင်း ခံရနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သူခိုးကြောင်နက်ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားလိုက် ရ၏။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း မိမိ၌ တာဝန်ဝတ္တရားများ၊ များပြား လှ၏။ ကျွန်းမင်းကြီး အလွန်တန်ဖိုးထားသော ပုလဲဧကရီကို စောင့်ရှောက်ရန်လည်း မိမိပင် တာဝန်ယူထားရ၏။

သူခိုးကြောင်နက်ဘက်သို့ မလှည့်နိုင်သေး။ ထောင်မှူး လှမိုးသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကိုနှမြောလိုက်၊ ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့် တစ်ညလုံး အိပ်မရနိုင်တော့။

❖ ❖ ❖

ထိုအချိန်တွင် လူ့စွပ် မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ကျွန်းမင်း ကြီး၏ ပုလဲဧကရီကို သူခိုးကြောင်နက်ရန်မှ ကာကွယ်ရန် အစွမ်း ကုန် ကြိုးစားနေလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်းမင်းကြီးအိမ်တော်နှင့် ကျွန်း မင်းကြီးရုံး ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဆင်းရဲသားများအသွင် ဖန်တီးကာ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လှည့်လည်နေကြ၏။

၎င်းတို့ကို ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများက မသင်္ကာသဖြင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် စစ်ဆေးခြင်းခံရ၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စတို့သည် ခြေတိုအောင်လျှောက်၍ ထင်းလှည့်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ပြန်လာကြ၏။

ပေါက်စက နဖူးပေါ်ရှိ ချွေးစက်များကို သုတ်ရင်း

“ကျုပ်တို့အကြံ မဟန်ဘူးဗျ၊ တစ်ညလုံးသာ လှည့်နေရင် ကျုပ်တို့ညောင်းတာနဲ့ သေတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်လှိုင်က

“တိုင်းပြည်အတွက်ပဲဗျာ၊ ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အပင်ပန်းခံတဲ့အတွက် ပုလဲဇကရီဟာ ကျွန်းမင်းကြီးဆီမှာ လုံလုံခြုံခြုံ ချီနေမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရှင်းတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း ပျော်ပွဲစားရုံအောက်ဘက်ရှိ မလွယ်ပေါက်တံခါးကို တိတ်တဆိတ် ဖွင့်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရုပ်ဖျက်ပြီး မြို့ထဲသို့ စနည်းနာတိုင်း ထိုမလွယ်ပေါက်ကို အသုံးပြုကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မလွယ်ပေါက်မှဝင်လိုက်ပြီး မောင်လှိုင်သည် ပျော်ပွဲစားရုံနံရံသို့ တွယ်ကပ်တက်ခွားသော မဲမဲသဏ္ဌာန် အရိပ်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟေ့လူ... နံရံမှာကြည့်စမ်း၊ ဘာကြီးလဲ”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်စက မောင်လှိုင် ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်၍ ဘာကိုမျှ မမြင်သဖြင့်

“ဘာမှမရှိပါဘူးဗျ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်လှိုင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်၊ နံရံကို အမဲရိပ်ကြီး တွယ်ကပ်စုတ်နေတယ်”

ဟု အလန့်တကြား ပြောလေရာ ပေါက်စက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ နံရံကိုတွယ်ကပ်ပြီး လင်းနို့တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရွှေလျားနေသော သဏ္ဌာန်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ နံရံမှာ မဲမဲကြီး ရွှေလျားနေသလိုပဲ၊ ကျုပ်တို့ မျက်စိမှားတာများလား”

ဟု ပြောလေရာ မောင်လှိုင်က သေချာစွာကြည့်၍

“မျက်စိမှားတာများလားဗျ၊ တကယ်မဲ... ဟင်... ဒါဟာ ကြောင်နက်များ ဖြစ်နေမလား၊ ဟာ... ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကြောင်နက်... ကြောင်နက်”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မဲမဲသဏ္ဌာန်သည် နံရံအမှောင်ဘက်သို့

တိုးဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မောင်လှိုင်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဟာ... ဒီကောင် ပျောက်သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ပျော်ပွဲစားရုံကို ဖောက်ထွင်းဖို့လာတာ သေချာပြီဗျို့၊ ခွေးမသား ကြောင်နက်၊ ဒီကောင်ကို မိအောင်ဖမ်းရမယ်၊ ကျွန်းပေါ်က အိမ်တွေကို နှစ်ကြိမ် ခိုးရိုးမရှိ၊ ရွှင်ပျော်ပျော်ကို သစ္စာဖောက်ပြီး နှစ်ကြိမ်ခိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ကျုပ် ဆိုင်ကကောင်တွေကိုနှိုးပြီး အပေါ်ထပ်တွေရော၊ ခေါင်စိုးတွေပါ ရှာကြမယ်၊ ဒီကောင် ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှာ ရှိမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကိုအခါ ပေါက်စသည် ပျော်ပွဲစားရုံအရှေ့သို့ ကမ္ဗည်းထိုး ပြေးထွက်သွားပြီး တစ်ဆိုင်လုံးရှိလူများကို အော်ဟစ်ပြီး နှိုးလေ၏။ ထို့နောက် ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရံ လုံးအနံ့ရှာဖွေလေ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော် ပျော်ပွဲစားရုံကြီး သုံးထပ်အဆောက်အအုံဖြစ်ပြီး ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ်ကို ပျော်ပွဲစားရုံ ဖွင့်လှစ်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်၌ မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စ နေထိုင်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် မြေအောက်တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်များ စတင်သည့်အချိန်မှစ၍ အပေါ်ထပ်သို့ မည်သူမျှ မတက်ရဟု

အမိန့်ထုတ်ပြန်ထား၏။

မောင်လှိုင်သည် တတိယထပ်သို့ ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ တက်သွားလေ၏။ ပေါက်စက ပျော်ပွဲစားရုံအမှုထမ်းများဘက်သို့ လှည့်၍

“မင်းတို့ထဲက ခြံထဲဆင်းစောင့်နေကြ၊ သူခိုးကြောင်နက်ဟာ ခြံထဲမှာ ပုန်းနေနိုင်တယ်၊ ငါတို့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တက်ကြမယ်”

ဟု အမိန့်ထုတ်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ဆုံးထပ် လှေကားထစ်များအတိုင်း အဝတ်အစား ကပိုက်ရုံနှင့် ဆင်းလာသော မိန်းမချောလေး လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို တွေ့ရ၏။

မောင်လှိုင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ ဆင်းလာကြောင်းတွေ့ရလျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေး၍ ခေါင်းထဲတွင် ပူထူသွားလေ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်၏ အမှုထမ်းများသည်လည်း အပေါ်ဆုံးထပ်မှ အဝတ်အစား ကပိုက်ရုံနှင့် ဆင်းလာသော လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်း၌

နေထိုင်သူဖြစ်၍ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်ရန် အကြောင်းမရှိ။

သူဌေးကိုယ်တိုင် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ အခွင့်မရှိဘဲ မည်သူမျှ မတက်ရဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်ထား၏။

ယခု ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်တစ်ယောက် သူဌေး မောင်လှိုင်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။

သူဌေးမောင်လှိုင်နှင့် မိန်းမချောလေး လှိုင်ထိပ်ထားခင် တိတ်တဆိတ် ငြိစွန်းနေပြီလော။

မောင်လှိုင်သည် သူ၏အမှုထမ်းများ တွေးတောပုံကို ရိပ်စား မိ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ဟေ့... ထိပ်ထားခင်၊ မင်း... မင်း ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာ ဖြင့်

“ကျွန်မ အိပ်ရာက မမျှော်လင့်ဘဲ လန့်နိုးတော့ တစ်ဆိုင်လုံး ဆူညံသံတွေကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဌေး မသိသေးဘူးထင်ပြီး တက်နိုးဖို့ အပေါ်ထပ်ကို ရောက်နေတာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အရေးပေါ်အခြေအနေမို့ပါ”

မေတနာတပေ

ဟု ပြောလေ၏။
လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဖြေကြားပုံမှာ သဘာဝကျသဖြင့် မောင်လှိုင်သည် အပြစ်တင်ရခက်သွားလေ၏။

ပေါက်စသည် အခြားသူသာဆိုလျှင် စိုးပျံ့အောင် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းမည်ဖြစ်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားခင်ဖြစ်သောအခါ ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် မျက်နှာကြီးပြုံးဖြူပြီးဖြင့်

“ဟဲ...ဟဲ ထိပ်ထားခင်က အစ်ကိုကြီးတို့ကို စိုးရိမ်လို့ လာပြီး နှိုးတာပဲ အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ နောက်လည်း လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေးလာနှိုးပါ၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ဟု ပြောနေလေရာ မောင်လှိုင်သည် ပေါက်စ၏ တဖျားရူးပုံ ကို အမြင်ကပ်တဲသွားပြီး...

“ဟေ့လူ စကားရည်မနေနဲ့၊ သူခိုးကအပေါ်ထပ်မှာ အမြန်ဆုံးရှာကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါမှပင် ပေါက်စနှင့် ဇာပည့်တပန်းများသည် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်၍ သူခိုးကြောင်နက်ကို ရှာလေ၏။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင်လည်း သူခိုး၏ ခြေရာလက်ရာကိုပင် မမြင်ရချေ။

မေတနာတပေ

www.burmeseclassic.com

မောင်လှိုင်က အမှုထမ်းများအား ခေါ်သတကြီးခေါ်၍

“တောက်... သူခိုးကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရုံသာနဲ့ မမိလိုက်တာ နာတယ်ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ညဘက် အိပ်မပျော်တာနဲ့ စကားပြောနေတုန်း ပျော်ပွဲစားရုံနဲ့ရုံကို ခိုဆွဲ တက်နေတဲ့ သူခိုးကိုတွေ့တာကွာ၊ မင်းတို့ကို နှိုးပြီး သူခိုးဖမ်းခိုင်းမှ အခွင့်အရေးရပြီး လွတ်မြောက်သွားပုံရတယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့အားလုံး ညဘက်မှာ နိုးနှိုးကြ ကြားရှိရမယ်”

ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်လေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံရှိ အမှုထမ်းများသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ၎င်းတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားသောအခါ မောင်လှိုင်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ငါတို့ဆိုင်ကို သူခိုးတက်တာသေချာတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ရှိတဲ့အထပ်ကို ညဉ့်နက် သန်းခေါင်တက်လာရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ပေါက်စက

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်နေလို့ဖြစ်မယ်၊ ဟာ... အဲဒီ တစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားထက် ကျုပ်ဖြစ်ဖို့များတယ်”

စောနာစာပေ

ဟု အားတက်သရောပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က

“ဟေ့လူ စကားကောင်းကောင်းပြောနေချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ တဏှာရာဂစိတ်တွေကို ဖျောက်ထားလိုက်စမ်း လှိုင်ထိပ်ထားခင်ဟာ ကျုပ်တို့ အထပ်ကိုတက်တာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိနိုင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ပေါက်စက မျက်မှောင်ကြည့်၍

“ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးလုပ်နေတာ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ရိပ်မိသွားပြီလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

မောင်လှိုင်က

“သူ မရိပ်မိသေးရင်တောင် မသင်္ကာတဲ့အတွက် အခွင့်အရေးရတုန်း အပေါ်ထပ်ကိုတက်ပြီးချောင်းတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို သတိထားရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိမာန် ဖြင့် အထိတ်တလန့်

“ဟိုက်... သူဟာ ကျုပ်တို့ကို သူလျှိုလုပ်ဖို့ နှယ်ခဲ့တာ”

စောနာစာပေ

လွှတ်လိုက်တဲ့ စုံထောက်မဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ။

ပြောဆိုလေ၏။ မောင်လှိုင်က

“ကျုပ်တို့ကို ဗြိတိသျှတွေ လွယ်လွယ်ကူကူ မရိပ်မိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြေအောက်တော်လှန်ရေးက စမှမစရသေးတာ”

ဟု အူကြောင်ကြောင် ရှေ့တိုက်၏။

အမှန်စင်စစ် ၎င်းတို့၏ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသည် စပင်မစရသေးဘဲ နှစ်ယောက်သား နေထိုင်တွင် တိုက်အိမ်ဆောက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်လှိုင်က လွန်စွာအရေးကြီးသော အမူအရာဖြင့်

“ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့မှာ စစ်မျက်နှာသုံးခု ဖွင့်ရတော့မယ်၊ ပထမစစ်မျက်နှာက ပုလဲစကရီကို တိုင်းတပါးလက်မရောက်ရေး၊ ဒုတိယက ကျုပ်တို့ကို တန်ပြန်စုံစမ်းဖို့ ကြိုးစားသူတွေလက်က သတိနဲ့ရှောင်ရှားရေး၊ တတိယကတော့ သူခိုးကြောင်နက်ရန်က ပုလဲစကရီကို ကာကွယ်ရေးတို့ ဖြစ်တယ်၊ ဟေ့လူ... တော်လှန်ရေးအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေပြီ၊ မပေါ့နဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရ ပေါက်စကလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်

“သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ

စေတနာစာပေ

တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လက်မောင်းသွေးဖောက်ပြီး အသက်ပေးဖို့တောင် သစ္စာပြုထားသူတွေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး တော်လှန်ရေးတပ်သားရူး ရူးကာစက သွေးသစ္စာသောက်မည်ဆိုကာ ပေါက်စက ဒန်ဖလားကြီးတစ်လုံးနှင့် လွန်စွာသေးငယ်သော လက်သည်းညှပ်သည့် ဓားငယ်လေးကို ယူလာ၏။

ထို့နောက် လက်မောင်းသွေးဖောက်ကာနီးသောအခါ သတ္တိကြောင့်ပြီး သူ အရင်ဖောက်ရမည်၊ ငါ အရင်ဖောက်ရမည်နှင့် သွေးဖောက်ရန် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွှဲချနေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းပန်းလှန်၍ အဆုံးအဖြတ်ပြုရာ က်ဆိုးစွာဖြင့် ပေါက်စ၏အလှည့် အရင်ကျလေရာ ပေါက်စသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်ရရှာ၏။

ယခုလည်း တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်၍ အတိုင်အဖောက် ညီညီဖြင့် စီမံကိန်းများချနေကြပြန်၏။

စေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်တွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ဟု လူအများ သိသော ကိုမင်းခေါင်သည် ရုပ်ဖျက်၍ မင်းတည်းခိုရာ ချိုင့်ရယ် ဟိုတယ်မှ ယွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် သွားခေါခေါ တရုတ်လူမျိုး အသွင် ရုပ်ဖျက်ပြီးထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဟိုတယ်အပြင်သို့ရောက်သောအခါ လန်ချားတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ အက်ဒမန်ကျွန်း၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်သို့ ထွက်ခဲ့ လေ၏။

ထို့နောက် အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ရှေ့ လန်ချားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ဆိုင်၏ ဟောင်းနွမ်းသော တံခါးအိုကြီးကို တဒုန်းဒုန်းထုလေ၏။

ဝေတနာတပေ

ထိုအခါ အပေါင်ဆိုင်ထဲမှနေ၍

“ ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဆိုတာ နား မလည်ဘူးလား ”

ဟု ပြန်လည်အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်က

“ ကျုပ်တို့ဆင်းရဲသားတွေဟာ အကျပ်အတည်းနဲ့ ကြုံရင် အပေါင်ဆိုင်ကိုပဲ အားကိုးရတာပါဗျာ၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေရာ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က

“ ဟေ့ကောင်... ဆင်းရဲသားမကလို့ ယမမင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တံခါးမဖွင့်နိုင်ဘူး ပြန်တော့ ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ထိုသူ၏စကားကြောင့် တဟားဟား ရယ် မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ခင်ဗျားက ငွေကလွဲရင် ဘာကိုမှ မကိုးကွယ်ချင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ၊ ကျုပ် မင်းခေါင်ပါဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် မင်းခေါင်ဆိုသော စကားကိုကြားသည်နှင့်

ဝေတနာတပေ

“ မင်းခေါင်ဆိုရင်တော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေတော့ဘူး၊ တံခါးဖွင့်ပြီဗျို့၊ မင်းခေါင် လာမယ် ”

ဟုဆိုကာ တံခါးကို ကမန်းကတန်းထဖွင့်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အပေါင်ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က

“ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့သတင်းက ကျွန်းပေါ်မှာ မွေးနေတာပဲဗျို့၊ ထောင်မှူးလှမိုးကို စိန်ခေါ်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဆုချတယ်ဆို၊ သတိတော့ထားဦးဗျို့၊ လှမိုးဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘာမဆိုဖြစ်တယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးကိုတွေ့တာနဲ့ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သတိရတယ်၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး ”

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ သေတ္တာတစ်လုံးကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ စဉ့်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြလေ၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်က ဆက်လက်၍

“ ဟောဒီစဉ့်အိုးကလေးက ညောင်ရမ်းခေတ်လောက်က ပစ္စည်းဗျို့၊ သိပ်ရှားပါးတယ်၊ နောင်မှရနိုင်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ့်ထည်ပေါ်မှ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်၍

ဝေတနာတပေ

“ ဒီမှာကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တီးမိခေါက်မိမရှိဘူးလို့ထင်လို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ သူတစ်ပါးရဲ့ အလိမ်အညာ ကို ခံလိုက်ရတာလား၊ တကယ်တော့ ဒီစဉ့်ထည်ဟာ အတုဗျို့၊ ညောင်ရမ်းခေတ်လက်ရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီစဉ့်ထည်ကို ကုန်းဘောင်ခေတ်အနှောင်းပိုင်း ပါတော်မူပြီ ကာလ လောက်မှ အတုလုပ်ထားတာဗျို့ ”

ဟု ပြောလေရာ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က သဘောကျ ဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအကြောင်း ဘယ်လောက် နားလည်သလဲဆိုတာ ပညာစမ်းလိုက်တာပါဗျာ၊ တကယ်တော့ ဒီပစ္စည်းကအတုပါ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရာအတော်ကောင်းအောင် ညောင်ရမ်းခေတ်က ရုပ်လုံးရုပ်ကြွပုံသဏ္ဌာန်တွေကို အတုယူပြီး တည်ဆောက်ထားတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစမ်းပါဗျာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ညောင်ရမ်းခေတ် စဉ့်အိုးအတုကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းချင်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဝေတနာတပေ

ထိုအခါ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က မျက်လုံးများမှေးစင်း၍ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး

“ ကိုမင်းခေါင်က ကျုပ်ရဲ့ ဖောက်သည်ကြီးဆိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ငွေတစ်ရာ ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ သိပ်များတာပေါ့၊ ငါးဆယ်ပဲပေးမယ်၊ အတုကြီးမှန်း သိရက်နဲ့ ငါးဆယ်ပေးတာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်နော် ”

ဟု ပြောလေ၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် ကိုမင်းခေါင်၏ စကားသံကြောင့် သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား...ဟား...ဟား ခင်ဗျားမှာ အကျိုးမရှိဘဲ ငါးဆယ် မပေးဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ယူသွား၊ ငါးဆယ်နဲ့ပဲယူ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ညောင်ရမ်းခေတ် စဉ့်အိုးအတုလေးကို ကြည့်၍ လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး ငွေငါးဆယ်ထုတ်ပေးကာ အပေါင်ဆိုင်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“ တယ်တော်တဲ့ ငါပါလား၊ ငါးကျပ်နဲ့ဝယ်တဲ့ပစ္စည်းကို

ငါးဆယ်နဲ့ရအောင် ရောင်းနိုင်တယ်၊ ငါလိုလူ ဓမ္မဗျာ ရှိသေးလား”

စကားမဆုံးမီ ဆိုင်ထဲသို့ ကိုမင်းခေါင် ပြန်လည် ဝင် ရောက်လာပြီး

“ ဟဲ... ဟဲ ခင်ဗျားဟာ ငါးကျပ်နဲ့ဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းကို ငါးဆယ်နဲ့ရောင်းလို့ သိပ်ပြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့ ကိုယ့်သူ၊ ကျုပ်က ငါးဆယ်နဲ့ဝယ်တဲ့ပစ္စည်းကို ငါးထောင်မကရအောင် ပြန်ရောင်းနဲ့လူ ”

ဟု ဝံ့ကြွားသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ရာ အပေါင် ဆိုင်ရှင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ၎င်းတည်းခိုရာ ရွှံင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦးအသွင်ဖြင့် ဟန်မပျက် ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ရွေးဟောင်းပစ္စည်း အတု စဉ့်အိုးကလေးကို အလွန်လှပသော ယွန်းဆာတ္တာလေးထဲတွင် ဝှမ်းများခံ၍ အကျအနံ့ ထည့်လေ၏။

ပြီးနောက် လန်ချားတစ်စီးကိုငှားရမ်းကာ ကျွန်းမင်းကြီးရုံးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးနှင့်တွေ့လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းပြီးနောက် တွေ့ခွင့်ရသောအခါ ကိုမင်းခေါင်က သူ၏လက်ထဲတွင် တရုတ် တဆူ ခွေပိုက်ထားသော ယွန်းဆာတ္တာကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်၍

“ ကျွန်းမင်းကြီးကို အလွန်ရွေးကျပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့
ညောင်ရမ်းခေတ်က စဉ့်အိုးကလေးတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးချင်လို့
ပါ ”

ဟု ဆိုကာ ယွန်းသေတ္တာလေးထဲ ဂွမ်းများခံ၍ ထည့်ထား
သော စဉ့်အိုးကလေးကို တရုတ်သေထုတ်ယူ လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စဉ့်ထည်ကလေး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို
စိကာပတ်ကုံးဖွဲ့ခဲ့၍ ပြောပြလေ၏။

“ ဒီစဉ့်အိုးလေးဟာ ညောင်ရမ်းခေတ် လက်ရာဆိုတော့
နှစ်ပေါင်းရာချီအောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒီစဉ့်အိုးလေးရဲ့ ပြင်ပက
အနုလက်ရာတွေက ညောင်ရမ်းခေတ် လက်ရာအစစ်ဆိုတာ ကျုပ်
အာမခံနိုင်ပါတယ်၊ ဒီစဉ့်အိုးကလေးကို ညောင်ရမ်းခေတ်က
လူကုထံမိသားစုက အမြတ်တနိုး သုံးစွဲခဲ့တယ်လို့ ယူဆရပါ
တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ကျွန်းမင်းကြီး ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့
ညောင်ရမ်းခေတ်လက်ရာ စဉ့်အိုးကလေးကိုလက်ဆောင် ပေးပါ
ရစေ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်းမင်းကြီး၏ မျက်နှာ၌ သဘောကျ
လှသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်သွားပြီး

“ ကိုမင်းခေါင်ရဲ့လက်ဆောင် စဉ့်အိုးကလေးကို ဝမ်းသာ

အားရ လက်ခံပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ အမှတ်တရအနေနဲ့
တစ်သက်လုံး သိမ်းထားပါမယ်၊ အင်္ဂလန်ကို ရောက်တဲ့အခါ
ဝုဏ်ယူပြီး မိတ်ဆွေတွေကို ကြွားစရာပစ္စည်းတစ်ခုတိုးပြီပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုမင်းခေါင်သည် ကျွန်းမင်းကြီးအား
လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ခိုက်တတ်သည်
ဆိုသော ရှေးဟောင်းစိန်ကြီးများအကြောင်းနှင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော
အတ္တလန္တိတ်မြို့တော်ကြီးအကြောင်းတို့ကို စိကာပတ်ကုံး ပြောနေ
လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မိမိပြောလိုသော အကြောင်းအရာ
စစ်မြစ်ကို သေချာစွာသိရှိပြီး သူတစ်ပါး စိတ်ဝင်စားအောင်
ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်းမင်းကြီးသည် လွန်စွာ ပိုချမှု
ကျွမ်းကျင်သော တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခတစ်ဦး၏ ပိုချချက်ကို
နားထောင်ရသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကျွန်းမင်းကြီးအား စိတ်ဝင်စားဖွယ်
အကြောင်းအရာများကို အတန်ကြာအောင် ပြောဆိုပြီးနောက်
ပုလဲကေရီ၏ လုံခြုံမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလေရာ ကျွန်းမင်းကြီး
က

“ ပုလဲကေရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ လုံးခြုံရေး အစောင့်တွေ အများကြီးချထားတယ်၊ ပုလဲကေရီကို ဒီလထဲမှာ ဘုရင့်နန်းတော်က အထူးအဖွဲ့စေလွှတ်ပြီး လန်ဒန်ကို ယူဆောင်မှာ ဖြစ်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ထိုအခါမှပင် စိတ်ချလက်ချဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကျွန်းမင်းကြီးရုံးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ကိုမင်းခေါင်သည် ရွှင်ပျော်ပျော် စားသောက်ဆိုင်၌ သွားရောက်စားသောက်ရန် ကြံ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်သည် ကျွန်း၌ အကောင်းဆုံးတရုတ်စာများကို ချက်ပြုတ်စီမံနိုင်သည့်အပြင် ရွှင်ပျော်ပျော်၏ ပင်တိုင်အဆိုတော် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ သီဆိုဖြေပျော်မှုများရှိသည် မတုတ်ပါလား။

ကိုမင်းခေါင် ရွှင်ပျော်ပျော်သို့ရောက်သောအခါ ထုံးစံ အတိုင်း ဆောက်ထပ်စားသောက်ခန်းမကြီး၌ လူအများ စည်ကားနေလေ၏။ ဆာရီဝတ်ဆင်ထားသော အိန္ဒိယ မိန်းမပျိုသုံးယောက်၏ အကနှင့် သီချင်းသံကို ကြားရ၏။ သီချင်းသီဆိုသူကို မမြင်ရချေ။

ကိုမင်းခေါင်ကိုမြင်သောအခါ ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းရှိ လူများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြပြီး သူ၏အကြောင်းကို တီးတိုးပြောဆိုကြကုန်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ကပင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြားတိတိ ရက်ရက်ရောရော ဆုချသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

အချို့လည်း ကိုမင်းခေါင်ကိုမမြင်ဘူးသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်ပြီး

“ လူချောတစ်ယောက်ပဲဗျို့၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းရုံတင်မကဘူး၊ သတ္တိလည်းကောင်းပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ နောက်တစ်ဦးကလည်း

“ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်းပေါ်မှ တစ်မိုးလုံး ပျောက်ဆိပ်လုပ်နေတဲ့ ထောင်မှူးလှမ်းကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့တိုက်ပွဲကကြည့်ကောင်းမယ်ဗျို့ ”

ဟု ပြောရာ နောက်တစ်ဦးကဝင်ရောက်၍

“ ကိုမင်းခေါင်ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ ကျွန်းမင်းကြီးရုံးကို တံခါးမရှိစားမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်တဲ့ သြဇာအာဏာရှိတယ်တဲ့ဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ဝင်ထိုင်လိုက်သော အခါ စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ဦးက ကိုမင်းခေါင်မှာကြားသော အစားအစာများကို သေချာစွာမှတ်သားလေ၏။ ပြီးနောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ ဒါပြီးရင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်အလှည့်ပါဆရာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်ကို အထူးစဉ်သည်တစ်ဦးအဖြစ် ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံလုံးက သတ်မှတ်ထားပုံရ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် စားပွဲ၌ ထိုင်၍ အိန္ဒိယအကကိုရှုစားနေရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ထောင်မှူးလှမ်းဝင်ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းကိုမြင်သည်နှင့် ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုလုံး ငြိမ်သ... သွားပြီး ကိုမင်းခေါင်ကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။ သူတို့အားလုံး ကိုမင်းခေါင်နှင့်ထောင်မှူးလှမ်း ထိပ်တိုက်တွေ့တော့မည်ဟု ရိပ်စားမိကြ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် စင်မြင့်နှင့် အနီးဆုံးစားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ပြီး ပျော်ပွဲစားရုံကို မျက်လုံးဝေကြည့်ရာ ကိုမင်းခေါင်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ထောင်မှူးလှမ်းကို ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း

ထောင်မှူးလှမိုးက ပြန်မပြုံးဘဲ မျက်နှာမဲ့လိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်သူဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ အဆိုအကကို နှစ်သက်သဖြင့် အားပေးချီးမြှောက်ရာမှ ထောင်မှူးလှမိုး၏ မနာလို ဝန်တိုခြင်းကို ခံရရှာ၏။

ခဏကြာလျှင် လှိုင်ထိပ်ထားခင် စင်ပေါ်သို့ တက်လာသဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံးလက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း ထီး၍အားပေးကြလေ၏။

သူမသည် တရုတ်အမျိုးသမီးဝတ်စုံအနီရောင်ကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော တရုတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သီချင်း၏ စည်းချက်နှင့်အညီ လှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကို လှစ်ခါပြီး သီဆိုနေလေ၏။ သူမသည် သီချင်းဆိုရင်း ကိုမင်းခေါင်ကိုမြင်သောအခါ ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က သူမကို ပြန်၍ လက်ပြုနှုတ်ဆက်လေ၏။

ပရိသတ်များသည် ၎င်းတို့၏ဆက်သွယ်မှုကို သဘောကျ ဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးကြ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးလှမိုး၏ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော အမူအရာမှာ ပိုမို၍သိသာ ထင်ရှားလာ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သူမ၏ သီချင်းပြီးသောအခါ စင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး ကိုမင်းခေါင်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“အစ်ကိုရောက်လာပြန်ပြီ၊ ကျွန်မသီချင်းဆိုတာ ကောင်းရဲ့ လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ တရုတ်မစစ်စစ်တစ်ယောက် သီဆို နေလားလို့ ထင်မှတ်မှားရအောင်”

“လှိုင် တရုတ်စကားလည်း ကောင်းကောင်း ပြောတတ် ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ချီးကျူးရတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောရင်း ထောင့်မှူး လှမိုးရှိရာသို့ မသိမသာ ကြည့် လိုက်ရာ မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ထောင်မှူးလှမိုးကို ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ဘဲ မိမိစိတ်ချမ်းသာသလို နေထိုင်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကြည့်ကာ

“ ဒီနေ့လည်း လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကျုပ်လက်မှာ စွပ်ထား
တဲ့ ပုလဲလက်စွပ်ကလေးကို ချီးမြှင့်ချင်သေးတယ်၊ လက်ခံပေးပါ”

ဟု ပြောကာ သူ၏လက်တွင် စွပ်ထားသော လက်စွပ်ကို
ချွတ်လိုက်လေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံလုံးရှိ လူများသည် ကိုမင်းခေါင်၏
ရက်ရှောပုံကို အံ့မခန်းဖြစ်သွားလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည်
ကိုမင်းခေါင် ပုလဲလက်စွပ်တစ်ကွင်း ထပ်မံချီးမြှင့်မည်ဆိုသောအခါ
မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး

“ အစ်ကိုက အတော်ချမ်းသာတယ်နဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မကို
ရက်ပိုင်းအတွင်း ချီးမြှင့်တာနှစ်ခါရှိပြီ၊ အစ်ကိုကို ကျွန်မ အရမ်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို အမြဲတမ်း
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဝတ်ဆင်ပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

၎င်းတို့၏စကားကို အတိုင်းသားကြားနေသော ထောင်မှူး
လှမိုးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ တော့က... မင်းဟာ တဖြည်းဖြည်း ငါ့ရန်သူ ဖြစ်လာပြီ၊
ကျွန်းပေါ်က ငမိုက်သားတွေကလည်း ဒီကောင်ကို လက်ခုပ်

လက်ဝါးတီးပြီး အားပေးနေတယ်၊ ဒင်းတို့ကိုခေါ်ပြီး ကြိမ်စာကျေး
လိုက်ချင်တယ် ”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုး၏ ကြိမ်ဒဏ်ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် အကျဉ်း
သားများအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ရွန်းရွန်းစား
စားကြည့်၍

“ ပုလဲလက်စွပ်ကို ထိပ်ထားခင်အတွက် ကျုပ် ကိုယ့်တိုင်
ဝတ်ပေးပါရစေ ”

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ပြုံး၍ သူမ၏သွယ်
ပျောင်းသော လက်ကလေးကို ပေးလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏လက်ကလေးကို
ဆွဲကိုင်၍ ပုလဲလက်စွပ်ကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးလေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းရှိ လူများသည် ကိုမင်းခေါင်ကိုတစ်လှည့်
ထောင်မှူးလှမိုးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ကြမည်ကို
စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် တက်ခေါက်၍ ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းမှ
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ဒေါသတကြီး ထွက်ခွာသွားသော ထောင်မှူးလှမိုး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ ပခုံးတွန့်လိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်ကမူ ထောင်မှူးလှမိုးကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍ပင် အောက်မေ့ပုံမရချေ။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်အတွက်သီးသန့် ဖြေဖျော် သည်ဟု ကြေညာက စင်မြင့်ထက်မှနေ၍ တရုတ်သံချင်းတစ်ပုဒ်နှင့် ဖြေဖျော်လေ၏။

ထိုသီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူမကို ချစ်မြတ်နိုးလျှင် တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်များ မလိုအပ်ပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အစစ် အမှန်ကိုသာ လိုချင်ပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းရှိ တရုတ်အချို့သည် ထိုသီချင်းကို ဘာသာပြန်၍ တီးတိုးပြန်ချီကြရာ လူအများအားလုံး ကိုမင်းခေါင် တစ်ယောက် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ မေတ္တာကိုရရှိသွားပြီဟု ယူဆကြ လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် သီချင်းပြီးသောအခါလှိုင်ထိပ်ထား ခင်ကို စင်အောက်မှ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ပျော်ပွဲစားရုံအပြင်ဘက်တွင် တွေ့ရသော လန်ချားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့မရောက်မီ လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက် သောအခါ လန်ချားအနီးသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်၍ လိုက်ပါလာ သော ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ အေးဆေးစွာ လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ထောင်မှူးလှမိုး၏ဂျစ်ကား ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ထောင်မှူးလှမိုးကို အေးဆေးစွာကြည့်၍ “ဘာတွေများအရင်လိုနေတာလဲ ထောင်မှူးရ၊ အရေးကြီး

ကိစ္စပေါ်ရင် ကျွန်းမင်းကြီးရုံးရောက်မှ ပြောလို့ရတာပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ခင်ဗျား ဘာလို့မသိဟန်ဆောင်နေတာလဲ၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင် နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ထိပ်တိုက်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမင်းခေါင်က ထောင်မှူးလှမိုးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘာ... လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကိစ္စကို ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား ရှင်းရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဆိုလို့လဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရှင်းရှင်းမေးမယ်၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ခင်ဗျားမေတ္တာရှိလို့ ကြိုးစားနေတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ဟား...ဟား...ဟား... ဒါများ အရေးကကြီး လိုက်မေးရတယ်လို့ဗျာ၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို လောလောဆယ်တော့ ဆုငွေလေး နည်းနည်းပါးပါး ချီးမြှင့်တာလောက်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါကလည်း ကျုပ်အတွက်တော့ ပြောပလောက်တဲ့ပမာဏ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ကာလကတ္တားမှာ ကျောင်းတက်တုန်းက ထိပ်တန်းကလပ်က ကချေသည်တွေဆိုရင် ဒီထက် ကင်ဆုချသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်၏အဖြေကြောင့် ထောင်မှူးလှမိုးသည် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် ယောက်ျားပီသ၍ ရဲဝံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ဆန္ဒကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။

ယခု ကိုမင်းခေါင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို မည်သို့မျှ သဘောထားခြင်းမရှိဟု ဆိုနေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက

ဝေတနာတပေ

“ လှိုင်ထိပ်ထားခင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မရိုးမသားစိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတိပေးရလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကျွန်းပေါ်မှာ ကျုပ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမကပ်ဝံ့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးစကားကြောင့် ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ကျွန်းပေါ်က လူတွေ သတ္တိနည်းတယ်နဲ့တူတယ်၊ နေပါဦး ခင်ဗျားရဲ့အဓမ္မအချစ်ကြီးကလည်း ဒဿဂီရိဘီလူးလိုပါလား၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်၊ ရာမမင်းသားပေါ်လာရင် ဒဿဂီရိကြီး နောက်ကောက်ကျ သွားဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်၏ ရိုသဲ့သဲ့အမှုအရာကြောင့် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ရာမ မရှိစေရဘူး၊ ရာမ လုပ်လောက်အောင်လည်း ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ကောင်မှမယှဉ်ဝံ့ဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က ထောင်မှူးလှမိုးကို ရိုသဲ့သဲ့ကြည့်၍

“ သေချာရဲ့လားဗျာ၊ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ တသမတ်

ဝေတနာတပေ

တည်း မရှိဘူးနော်၊ အမြဲပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘောရှိတယ် **

ဟု ပြောဆိုလေရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်ကို ဆက်၍စကားမဆိုတော့ဘဲ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍ ဂျစ်ကားကို တဟုန်ထိုးမောင်းနှင်သွား လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က မီးခိုးထောင်းထောင်းထွက်အောင် မောင်းနှင်သွားသော ဂျစ်ကားကိုကြည့်၍ တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား... ဟား... ဟား... ရည်းစားလူလူ အူနုကျွဲခတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျာ **

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

ကိုမင်းခေါင်နှင့် ထောင်မှူးလှမိုးတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေသော စကားများကို လန်ချားသမားက အတိုင်းသားကြားသည်နှင့် တွေ့ရာ လူကို ဖောက်သည်ချလေရာ ကိုမင်းခေါင်နှင့် ထောင်မှူးလှမိုးတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုသတင်းသည် ကျွန်းအနှံ့ပျံ့လေတော့၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ကိုမင်းခေါင်နှင့် ထောင်မှူးလှမိုး၏သတင်းကိုကြားသောအခါ သဘောကျဟန်ဖြင့် မောင်လှိုင်က

“ငါတို့ထင်တဲ့အတိုင်း ဒီလူနှစ်ယောက်တော့ ချကုန်ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမင်းခေါင်ကို ငါတို့အားပေးရမှာပဲ၊ ထောင်မှူးလှမိုးဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ နေရာတကာ သူ့ပါတတ်တဲ့အတွက် ပုလဲကေရီကို ရယူဖို့ကြိုးစားရင် ဒီကောင်နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပဲ၊ အခုလို ကိုမင်းခေါင်ဘက်ကို လှည့်ပြီးမနေတော့ ပုလဲကေရီကို ငါတို့ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေးရပြီပေါ့ **

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ပေါက်စက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ ပုလဲဧကရီအတွက် ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မောင်လှိုင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ ပုလဲဧကရီကို အင်္ဂလန်ပို့ဖို့ စီစဉ်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်၊ ဒီလအတွင်းမှာ အင်္ဂလန်ဘုရင်မရဲ့ အထူးကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဟာ ပုလဲဧကရီကို အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ လွှဲပြောင်းယူလိမ့်မယ်၊ ငါတို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိ တော့ဘူး၊ ပုလဲဧကရီကို ခိုးယူလို့မရရင် ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ တွင်းထွက်ရတနာဟာ ဗြိတိသျှတွေလက်ထဲကို ရောက်တော့မယ်၊ ငါတို့ဒီအချိန်ကစပြီး ပုလဲဧကရီအတွက် ပိုကြိုးပမ်းရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘုရင်မနန်းတော်က အရာရှိတွေတောင် ပုလဲဧကရီကို လွှဲပြောင်းယူတော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့အတွက် အခွင့်အရေးရှိပါဦးမလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က လက်ဖျစ်တီး၍

“ ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ ငါ့မှာအကြံကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။

— စေတနာစာပေ —

ကျုပ်ရဲ့အကြံတွေက ”

ဟု အစချီ၍ ပုလဲဧကရီနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ တွေးဆချက်များကို တစ်ခုချင်းပြောပြလေ၏။ ပေါက်စသည် မောင်လှိုင်၏ စကားဆုံးသောအခါ

“ ခင်ဗျားအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည် အတွက် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ပေးဆပ်ကြရမှာပေါ့ ”

ဟု စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ကျွန်းမင်းကြီးသည် မိမိထံသို့ လိပ်မူ၍ ရေးပို့လိုက်သောစာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလိုက်လေ၏။ စာထဲတွင် ပုလဲဧကရီသည် မြန်မာ တွင်းထွက်ရတနာဖြစ်သဖြင့် ဗြိတိသျှတို့လက်သို့ မရောက်စေရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်းမင်းကြီးအနေဖြင့် ပုလဲဧကရီကို မူလယူဆောင်ခဲ့သော လူပုလေးများ၏ နတ်ဘုရားရုပ်ထုနေရာသို့ အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ရန် ပါရှိလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ထောင်မှူးလှစိုးကို အရေးတကြီးခေါ်ယူလိုက်ပြီး

“ ပုလဲဧကရီကို လုယက်ယူငင်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စာရတယ်၊ ဘုရင်မနန်းတော်က အထူးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မလာမီ

— စေတနာစာပေ —

ငါတို့လုံခြုံရေးကို ပိုပြီးဂရုစိုက်ရမယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ အခြေအနေကို ကျွန်းမင်းကြီးထက်ပင် ပိုသိသူဖြစ်၍ ပုလဲဧကရီကို လှယက်ရန် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကို အံ့သြသွားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက ကျွန်းမင်းကြီးကိုကြည့်၍

" ကျွန်းပေါ်မှာ ဒီလောက်အစွမ်းအစရှိတဲ့သူ မရှိနိုင်ဘူး မင်းကြီး၊ အများသောအားဖြင့် ကျွန်းပေါ်က လူတွေဟာ ကျွန်းက အကျဉ်းသားတွေပဲ၊ လောဘရမ္မကနဲ့ တစ်ကိုယ်ရည်ကောင်းစားဖို့ပဲ ကြိုးပမ်းကြတယ်၊ အမျိုးသားရေးတို့ မျိုးချစ်စိတ်တို့ ခရှိကြဘူး၊ ကျွန်းမင်းကြီးကို ပေးလိုက်တဲ့စာအရဆိုရင် မျိုးချစ်အဖွဲ့တစ်ခုရဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာဆန်လွန်းတယ် "

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်းမင်းကြီးက

" ကျွန်းပေါ်က ဓားပြတွေဟာ မျိုးချစ်အဖွဲ့အစည်းပုံစံ ဖမ်းလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ "

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

" ကျွန်းပေါ်က သူခိုးတွေသာ ပုလဲဧကရီကို စိတ်ဝင်စား

မယ်ဆိုရင် တိတ်တဆိတ်ခိုးယူဖို့ကြိုးစားမှာပဲ၊ ဒီလိုအတိအလင်း စာပေးလိုက်တာကတော့ ကျွန်တော်မျိုး စဉ်းစားရခက်နေတယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုလဲဧကရီကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ပုလဲဧကရီဟာ ငါ့ဘဝပဲ၊ လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ပါ "

ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ပုလဲဧကရီနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်းမင်းကြီးထံသို့ ခြိမ်းခြောက်သောစာပို့ခြင်းကို ထူးဆန်းသော အပြုအမူဟု ထင်မြင်မိလေ၏။ ပုလဲဧကရီ၏အကြောင်းသည် ကျွန်းပေါ်၌ ပျံ့နှံ့နေပြီထင်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် သူ၏တပည့်ကျော် ဆင်ပေါက်နှင့် ကျွန်းအနောက်ဘက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ငယ်လေး၌တွေ့ဆုံရင်း

" ပုလဲဧကရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ ပေါက်ကြားနေပြီလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆင်ပေါက်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်းပေါ်မှာ ပုလဲစကရီအကြောင်းကို သိတဲ့လူ
အတော်များနေပြီဆရာ၊ ဟဲ့...ဟဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ကျွန်တော့်ချစ်သူ
မာယာဆိုတဲ့ မိန်းမရွပ်လေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆရာ၊ သူ့ဆီက တစ်ဆင့်
ကြားခဲ့တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် မာယာဆိုသော မိန်းမလည်းလေး
အကြောင်းကို ကြားဖူးနေသည်မှာ ကာလကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မာယာသည် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ သုံးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး၌
အပျော်မယ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြောင်းသိရ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းပေါ်၌ ရွပ်ပွေရာ၌ နာမည်
သတင်းကြီးသော်လည်း အပျော်မယ်များနှင့် ဆက်ဆံခဲ့လှ၏။

ယခုတပည့်ကျော်ဆင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် မာယာ၏အကြောင်း
ကို ကြားပါများသောအခါ သူမကို တွေ့ချင်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
ဆင်ပေါက်၏ပုခုံးကို ပုတ်၍

“ မာယာ အတော်ချောသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆင်ပေါက်ရယ်မော၍

“ ချောတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ မဂိုကုလားမဆိုတော့ အသားက
ဖြူဝင်းမွတ်နေတာပဲ၊ မြန်မာစကားကိုလည်း ကောင်းကောင်းပြော

တတ်တယ်၊ ဆရာစိတ်ဝင်စားရင် တွေ့ကြည့်ပါလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီနေ့ည စီစဉ်လိုက်ကွာ၊ ငါ့အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့၊ သူ
တောင်းတဲ့ကြေးကို ငါ ပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က ရယ်မော၍

“ မာယာက ကျွန်းပေါ်မှာ ကြေးကြီးတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့
ဆရာကိုတော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဆက်ဆံမယ်ထင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောကာ မာယာရှိရာ သုံးထပ်တိုက်အပျော် စံအိမ်ရှိရာသို့
သွားလေ၏။

ထိုအခါ မာယာ အိပ်ရာပေါ်တွင်နားနေသည်ဆိုသဖြင့်
ဆင်ပေါက်က ယနေ့ည ၉ နာရီအချိန်တွင် ထောင်မှူးလှမိုး၏အိမ်သို့
သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်လေ၏။

မာယာသည် သူမ၏နားနေခန်းထဲ၌ နွားနို့တစ်ခွက်ကို
စိတ်ဆွဲသောက်၍ အနားယူနေရာမှာ ဆာရီဝတ် ကုလားမလေး
တစ်ဦးဝင်ရောက်လာပြီး ထောင်မှူးလှမိုးနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောလေ၏။

မာယာသည် ကုလားမလေး၏စကားကို ကြားသည်နှင့်

ကမန်းကတန်း အိပ်ရာမှခုန်ထ၍

“ ဘာ... ဒီနေ့ည ထောင်မှူးလှမ်းနဲ့ ငါ တွေ့ရမယ်
ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ သေချာလို့လား ”

ဟု စိတ်လွှပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

မာယာ၏အမူအရာကို ကုလားမလေးက နားမလည်နိုင်ဟန်

ဖြင့်

“ ထောင်မှူးလှမ်းနဲ့တွေ့ရမှာကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်
ဝမ်းသာနေတာလဲ မမရယ်၊ ဒီလူကြီးက တကော့ဦးကြီး၊ မိန်းမ
တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့သတင်းတွေကို အမြဲကြားနေရတယ်၊ မမ
ဒီလူကြီးနဲ့တွေ့ရင် မလွယ်ဘူးနော် ”

ဟု ပြောလေရာ မာယာက လေးနက်သောအမူ အရာဖြင့်

“ ငါ သူနဲ့တွေ့ဖို့စောင့်နေတာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ၊ ငါ့ဘဝမှာ
သူနဲ့တွေ့ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဒါ ဒါတွေ ညည်းတို့မသိပါဘူး
ဟယ်၊ ကဲ... သွားတော့၊ ငါ ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့နိုင်ဘူး၊
ဧည့်သည်တွေလာရင် နေမကောင်းဘူးလို့သာ ပြောလိုက်၊ ကြား
လား ”

ဟု ကုလားမလေးအား မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

မာယာသည် သူမ၏ဖိရိုကိုဖွင့်၍ ဖိရိုထဲမှ ယွန်းသေတ္တာ

စောနာစာပေ

လေးတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ယွန်းသေတ္တာထဲတွင် အညိုရောင်စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်
ရှိ၏။ စာအုပ်၏ပထမဆုံးစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ

အနီရောင်စာလုံးကြီးဖြင့် ထောင်မှူးလှမ်းဟု ရေးသားထားလေ၏။

မာယာက ထောင်မှူးလှမ်း၏အမည်ကို မှဲပြုံးပြုံး၍ ဖတ်ရှု
လိုက်ပြီး

“ ရှင်နဲ့တွေ့ရဖို့ ကျွန်မ နှစ်တွေအများကြီးစောင့်ခဲ့ရတယ်၊
ခုမှပဲ ကျွန်မရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတော့တယ် ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ထောင်မှူးလှမ်းဟု ရေးသားထားသော
အနီရောင်စာလုံးကြီးအောက်တွင် စာတချို့ကို ရေးသားလိုက်လေ
တော့၏။

မာယာသည် ညသို့ရောက်လျှင် အလွန်လှပသော အနီရောင်
ဝတ်စုံကိုဝတ်၍ မျက်နှာတစ်မြင်လုံး လှပစွာ ခြယ်သသွားလေ၏။

ပျော်တော်ဆက်မိန်းကလေးများသည် မကြုံစဖူး ထူးထူး
ကဲကဲလှနေသော မာယာ၏အလှကို ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် သူ၏တိုက်ကြီး၏ ဝရံတာ၌
အရက်သောက်ရင်း သူမကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် မာယာ၏အလှကို မြင်သောအခါ

စောနာစာပေ

၁၀၀ မင်းမြတ်သူရ

ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားပြီး အရင်တုန်းက မတွေ့ဖြစ်တာ နာတာပဲဟု
တွေးမိ၏။

မာယာသည် ထောင်မှူးလှမိုးအား ညှို့အားကောင်းသော
အပြုံးဖြင့်ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး အရက်ဝိုင်းကို ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

သူမသည် ထောင်မှူးလှမိုး နှစ်သက်စေရန် မိန်းမတို့၏
မာယာအတတ်မျိုးစုံကိုသုံး၍ ပြုစုလေ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးသည်
မာယာ၏ အပြုအစုကောင်းမွန်မှုကြောင့် မိမိနှင့်တိတ်တခိုးတွေ့နေကျ
အစာဒင်ဈေးမှ ပုလဲမိုးဆိုသော အပျိုကြီးကိုပင် မေ့သွားလေ၏။

မာယာကို ဆုတော်ငွေများစွာပေး၍ နောင် မကြာမကြာ
တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလေ၏။ မာယာသည် သူမ၏ ရည်မှန်းချက်
အောင်မြင်သဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောင်လည်း ထောင်မှူးလှမိုးနှင့် မကြာမကြာ တွေ့ဆုံခွင့်ရ
အောင်ကြိုးစားပြီး ရင်းနှီးမှုယူရမည်။

❖ ❖ ❖

တောနာစာပေ

ထောင်မှူးလှမိုးသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင်
ဆင်ပေါက်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ရာ ၎င်းက

“ ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ မာယာရဲ့အပြုအစုတွေကို စွဲမက်ရဲ့
လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးက

“ အရင်တုန်းက မတွေ့ဖြစ်တာကို နှမြောမဆုံးဘူးကွာ၊
မာယာဟာ အပြုအစုအယုအယမှာ အပျိုကြီး ပုလဲမိုးထက်သာတယ်၊
ပုလဲမိုးဟာ အလိုဆန္ဒကြီးတာသက်သက်ပဲ၊ မာယာနဲ့တော့ တခြားစီ
ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ မာယာက ဉာဏ်ပြေးတယ်ကွ၊ မာယာဟာ
ငါနဲ့ ကိုမင်းခေါင်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို နားလည်တယ်၊ မင်းခေါင်ကို
ပညာပေးမဲ့နည်းလမ်းကို ငါ့ကို ပေးသွားသေးတယ် ”

တောနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ဘယ်လိုအကြံလဲ ဆရာရဲ့ ပြောပါဦး၊ မာယာအကြံ ဆိုရင်တော့ အောင်မြင်မှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါထောင်မှူးလှမိုးက

“ မင်းခေါင်က ကျွန်းမင်းကြီးကို ဩဇာညောင်းတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ထိလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်က ရောင့်တက်နေတာ၊ တကယ်တော့ မင်းခေါင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်းမှာရှိတဲ့ မိုက်တိမိုက်ကန်း ကောင်တွေကို လုပ်ခိုင်းလိုက်ရုံပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ ဆရာ၊ ဒီလူကိုဆော်ဖို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လိုက်မယ် ”

ဟု အားတက်သရောပြောလေ၏။ ထောင်မှူး လှမိုးက လက်ကာပြ၍

“ ဟေ့ကောင်... မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ လက်ရုံးတပည့်ဆိုတာ တစ်ကျွန်းလုံး သိတယ်၊

လူအများ ရိပ်မိသွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းခေါင်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် ငါ့လက်ချက်လို့ ထင်ကြမှာပဲ၊ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငါပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ရဲ့လား ”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က

“ နားလည်ပါပြီဆရာ၊ ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် အမိုက်ဆုံး လူတွေကိုရှာပြီး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းခေါင်တော့ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီမှတ်လိုက် ”

ဟု ကတိပြုလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီကောင် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုရင် ငါခေါင်းကြိမ်းမှာ သေချာ တယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကို အသေဆော်ပြီးရင် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ တန်ဖိုးရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို အကုန်ယူလို့ပြောကွာ၊ ပြဿနာ ဖြစ်လာရင် ငါ ကူညီပေးမယ်၊ ပစ္စည်းယူပြီး လူသတ်တဲ့အမှုမျိုးဆိုရင် အကြောင်းပြလို့ ကောင်းတယ်၊ မင်းခေါင်ဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ ငွေကို ရေလိုသုံးနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ သူ့ကို မျက်စိကျနေတဲ့ကောင်တွေ ရှိမှာ ဓမ္မတာပဲ ”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို လူမိုက်ငှားပြီး တိုက်ခိုက်

www.burmeseclassic.com

ရန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို တိုက်ခိုက်ရန် လူမိုက်များ ရွာဖွေရာ၌ လက်သည်မပေါ်အောင် လူသတ်နိုင်သည်ဟု နာမည် သတင်းကြီးသော သစ်ခုတ်ရေးစခန်း သို့သွားလေ၏။

သစ်ခုတ်ရေးစခန်း၌ ပြဿနာဖြစ်လွန်းသဖြင့် လူဆိုး လူမိုက်များကို တစ်စုတည်းထားလေ၏။ ၎င်းတို့သည် တောထဲ၌ သာ ပျော်မွေ့ကြသော လူကြမ်းကြီးများ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် ဆင်ပေါက်အား တောတွင်းတစ်နေရာ၌ လက်ခံတွေ့ဆုံ၍ ကိုမင်းခေါင်ကို သက်ဖြတ်ရန် ရွှေငါးကျပ်သား ပေးရမည် ဆို၏။

ဆင်ပေါက်သည် ဈေးမဆစ်တော့ဘဲ ကိုမင်းခေါင်အား ပစ္စည်းယူ၍ လူသတ်သည့်အပြုအမူမျိုးကို ကျူးလွန်ရန် မှာကြား လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်ကိုသတ်ဖြတ်ရန် သစ်ခုတ်ရေးစခန်းမှ လူကြမ်း ကြီး လေးယောက်က တာဝန်ယူလက်ခံလိုက်၏။ ၎င်းတို့သည် ကိုမင်းခေါင်အား တစ်ပတ်အတွင်း သတ်ဖြတ်ပေးမည်ဟု ဝန်ခံ ကတိပြုကြ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လူကြမ်းများသည် ကိုမင်းခေါင်ကို

သတ်ဖြတ်ရန် မြို့ပေါ်သို့တက်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် သစ်ခုတ်ရေးစခန်း၌ နေထိုင်စဉ်မှာပင် နာမည်သတင်းကြီးလှသော ကိုမင်းခေါင်၏သတင်းကို ကြားဖူး၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်၌ ကိုမင်းခေါင်ကို အလွယ်တကူ စုံစမ်း နိုင်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်၌ တည်းခိုကြောင်းသိရှိသော အခါ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်၏ မနီးမဝေး၌ရှိသော ကာကာဆိုင်ကလေး၌ ထိုင်ကာ ကိုမင်းခေါင်ကို စောင့်ကြည့်ကြ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရှိ သော ကုလားတစ်ဦး၏ ဆံသဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်သွားကြောင်း သိရ၏။

လူကြမ်းလေးယောက်သည် ကိုမင်းခေါင်အား တိုက်ခိုက်ရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဆံသဆိုင်၏အနောက်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာကုလားသည် ကိုမင်းခေါင်အား ဆံပင်ညှပ်ရန် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို သိုင်းခြုံပေးလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အနောက်မှ ဒန်အိုးမှောက် သံကြား၍ ဆံပင်ညှပ်ကုလားသည် ဆိုင်အနောက်သို့ ခဏဝင်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူကြမ်းတစ်ဦးက ဆံညှပ်ဆရာကို ချုပ်ကိုင်

၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မျက်လုံးများမှူးစင်း၍ စောင့်မျှော်နေရာမှ ဆံညှပ်ဆရာကို မတွေ့ရဘဲ မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိ၏။

မျက်နှာစိမ်း၏လက်မောင်း၌ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသော ပုဆိန်ငယ်အမှတ်တံဆိပ်ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်၏။ မိမိအတွက် အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံများ ညံ့သွား၏။

ထိုသူသည် ဆံပင်ညှပ်ဆရာမဟုတ်။ လောတွင်းက သစ်ခုတ် သမားပင်တည်း။ သစ်ခုတ်သမားသည် ကိုမင်းခေါင်ရွှေသို့ ဟန် မဖျက် ဝင်လာပြီး သင်ဒုန်းဓားကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲ ဆုံလည် ကုလားထိုင်ကို တစ်ဖက်လှည့်၍ ခြေဖြင့် တအားလွှဲကန်လိုက် လေ၏။

သစ်ခုတ်သမားလူကြမ်းသည် အားခနဲအော်၍ ဆိုင်နံရံဘက် သို့ ပြိုလဲကျလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်အောက်ရှိပုန်းအောင်းနေသော လူကြမ်းသုံးဦး တစ်ဦးထိုးပြေးထွက်လာကြပြီး ကိုမင်းခေါင်ကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် အုပ်ထားသောဝတ်ရုံ

ဖြင့် လူကြမ်းတစ်ဦး၏မျက်နှာကိုပတ်ကာ ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်တိုက်ချ လိုက်၏။

ကျွန်လူကြမ်းတစ်ဦးက ဓားဖြင့်ဝင်ထိုးခြင်းကို ရှောင်လွှဲ၍ နိုင်ပေါက်လိုက်ရာ ထိုသူသည်ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် အရှေ့ဘက်မှန်ကြီး ရှေ့ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကာ ဆိုင်အရှေ့သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လူကြမ်းတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို ခြီးကြိတ်ကန်ကျောက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ကြာပီပလက်ဖောင်း၌ လဲကျနေမြောနေသော လူကြမ်းလေးယောက် ရှိ အက်ဒမန်မြို့သူမြို့သားများ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်းပေါ်ရှိလူများသည် လူကြမ်းကြီးလေးယောက်ကို ခြီးကြိတ်သတ်ပုတ်သူမှာ မည်သူနည်းဟု တအံ့တဩ စောင့်ကြည့် လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တံခါးဝမှ ဣန္ဒြေရရထွက်လာ သော ကိုမင်းခေါင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဆံပင်ညှပ် ဆိုင်လေးကို သတိရ၍လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို

ထုတ်ကာ

“မင်းရဲ့ ပျက်ဆီးသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေအတွက် ဒါကိုယူထားလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကုလားသည် ငွေစက္ကူများကို ဝမ်းသာအားရလှမ်းယူလိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လူကြမ်းလေးယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မည်သို့မျှအရေးပါဟန်မပြဘဲ အေးဆေးစွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကိုမင်းခေါင်၏အစွမ်းမှာမူ ကျွန်းလုံးအနှံ့ တောမီးကဲ့သို့ ပြန့်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် သစ်ခုတ်သမား လူကြမ်းများအား ကိုမင်းခေါင်၏ တုံ့ပြန်မှုကိုကြားသိသောအခါ စွေစွေခုန်သွားပြီး

“ဒီကောင်ဟာ အရည်အချင်း မသေးပါလား၊ တစ်နေ့မှတော့ ဒီကောင်နဲ့ငါ ထိပ်တိုက်တွေ့ဦးမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးကာ လက်ငှေ့လှေ့ကျင့်ရန် သီးသန့်ထားသော အခန်းသို့သွား၍ လက်ငှေ့အိတ်ကို တဒုန်ဒုန်း ထိုးနေလေတော့၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ဘောက်ဆင်ပွဲများ၌ ရှုံးပွဲမရှိသော ချန်ပီယံတစ်ဦးဖြစ်၏။

ဝေတနာတပေ

သူသည် ထောင်မှူးဘဝနှင့် မြို့ရွာအနှံ့လှည့်၍ အမှုထမ်းစဉ် အကျဉ်းသားများထဲမှ သိုင်းသမား၊ လက်ငှေ့သမားဆိုသူများကို စိန်ခေါ်၍ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ခဲ့၏။

သူသည် ထိုသို့ထိုးသတ်တိုင်း ရှုံးပွဲမရှိ အောင်ပွဲခံခဲ့၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ကျွန်းတောင်ပိုင်း၌ နာမည်သတင်းကြီးသော ကုလားလှမိုး နပန်းသမားကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုပွဲ၌လည်း ထောင်မှူးလှမိုးသာ အနိုင်ရခဲ့၏။

ယခု ကိုမင်းခေါင်သည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် အကျော်အမော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်နှင့်တွေ့ဆုံပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဆင်ရန် သွေးများဆူဝေလာ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်သည် ကိုယ်ခံပညာသည်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် တစ်နေ့ မိမိ၏ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာမည်ဟု ကြိုးဝါးလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်းမင်းကြီးက အခေါ်လွှတ်သည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်းမင်းကြီးရှိရာ ရေကူးကန်သို့သွားရလေ၏။ ကျွန်းမင်းကြီးသည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကလပ်ရေကူးကန်၌ ရေကူးလေ့ရှိ၏။

ဝေတနာတပေ

ရေကူးကန်သို့ရောက်သောအခါ ပက်လက်ကုလားထိုင်
တစ်လုံး၌ အနားယူ၍ သစ်သီး ဖျော်ရည်သောက်နေသော ကျွန်း
မင်းကြီးကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက ထောင်မှူးလှမိုးကိုမြင်သည်နှင့်

“ ဒီလ (၁၅) ရက်နေ့မှာ ဘုရင်မနန်းတော်က အထူး

ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ရောက်မယ်၊ အထူးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို
ကာနယ်အင်ဒရူး ဦးဆောင်ပြီး ထွက်လာပြီ၊ ပုလဲဧကရီကို ဘုရင်မ
နန်းတော်ကို လွှဲအပ်ပွဲလုပ်မယ်၊ ဒီပွဲဟာငါ့ဘဝရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးပွဲပါ
ငါ့ရဲ့ အိမ်ပြန်မျက်နှာကောင်းရမဲ့ပွဲကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပျက်
မခံနိုင်ဘူး၊ ကြားလား ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှမိုးက ရိုသေဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်၍

“ ပုလဲဧကရီအတွက် ကျွန်တော်မျိုးအစွမ်းကုန် ကြိုးစား
ပါ့မယ် ”

ဟု ကတိပြုလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးက အအေးကိုသောက်ရင်း

“ ငါ အင်္ဂသန်ပြန်ရင် ပုလဲဧကရီအတွက် ဆာဘွဲ့ရနိုင်တယ်
ဒါကြောင့် ပုလဲဧကရီကို လွှဲအပ်ပွဲဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီး

တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ပါ၊ ပုလဲဧကရီ လုံခြုံရေးအတွက်
ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လုံခြုံရေးအင်အားရှိသမျှကို သုံးနိုင်တယ်၊
ပုလဲဧကရီကို လူယက်ခိုးယူမယ်ဆိုတဲ့ စားပြတေ့ဟာ ဒီအချိန်မှာ
အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနိုင်တယ်၊ ပုလဲဧကရီဟာ ဘုရင်မကြီးအတွက်ပဲ
ဖြစ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် မြန်မာ့ တွင်းထွက်ရတနာကို အင်္ဂလန်
ဘုရင်မကြီးအတွက်သာ ဖြစ်ရမည်ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုး
တစ်မည် ဒံစားလိုက်ရ၏။

သို့သော် ထောင်မှူးလှမိုးသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား
ဖြစ်ပြီး မျိုးချစ်စိတ်ကင်းမဲ့သူဖြစ်သဖြင့် မင်းကြီး၏စကားကို နာရ
ကောင်းမှန်း မသိချေ။

ကျွန်းမင်းကြီး၏ ပုလဲကေရီသတင်းသည် တစ်ကျွန်းလုံးအနှံ့
လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းပါမကျန် ပျံ့နှံ့သွားလေတော့၏။

တစ်ကျွန်းလုံးရှိ လူများသည် ပုလဲကေရီအကြောင်းသာ
စကားလုပ်၍ပြောဆို နေလေတော့၏။ ကျွန်းမင်းကြီးရရှိသွားသော
ပုလဲကေရီကို မြန်မာ့တွင်းထွက်ရတနာဟုယူဆကာ နှမြောတသသူ
များ ရှိကြ၏။

ပုလဲကေရီကို ကိုမင်းခေါင်က ကျွန်းမင်းကြီးထံသို့ လွှဲအပ်
ခြင်းကိုမူ ကိုမင်းခေါင်၏ဆန္ဒအရ မည်သူမျှမသိဘဲ လျှို့ဝှက်ထား
လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ မြို့တော်ခန်းမ၌ ပုလဲကေရီ
လွှဲအပ်ပွဲပြုလုပ်မည်ဟု ကြေညာထား၏။

ထိုအချိန်၌ လူရှုပ်မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ပုလဲကေရီ
အတွက် များစွာစိုးရိမ်နေလေ၏။

မောင်လှိုင်က

“ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့ ဒီတစ်ချိန်စွန့်စားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ထက်သန်နေသော
ပေါက်စက

“ ဘယ်လိုစွန့်စားကြမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ အသက်စွန့်ကြမှာ
လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မောင်လှိုင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ တိုင်းပြည်အတွက်ပဲဗျ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အသက်စွန့်ရင်
စွန့်ရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့အကြံအစည်ကို နားထောင်၊ ပုလဲကေရီကို
ကျုပ်တို့အစွမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ တိုင်းပြည်အတွက် ပြန်ကြိုးစားလို့
မရတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စသည် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

“ စိတ်လျှော့လိုက်တာလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ရတနာ

တစ်ခု ဆုံးရှုံးရပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှိုင်က

“ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ဒီလိုပဲဖြစ်လာပြီ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းအင်အားနဲ့ ကျွန်းလုံးခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ကို ဝင်တိုက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ကျောက်တောင်ကို ခေါင်နဲ့ တိုက်သလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့သာ လူစွန့်စားသူခိုးကြောင်နက်နဲ့ သိက္ခမရှိရင် ကြောင်နက်ကို အခကြေးငွေတွေအများကြီးပေးပြီး ပုလဲစကရီကို မရရအောင်ခိုးခိုင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့စည်းစိမ် ပြုတ်ရင်လည်း ပြုတ်ပါစေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်စက မောင်လှိုင်၏ အမူအရာကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျ သွားပြီး

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ မြန်မြန်ပြောဗျာ ”

ဟု လောဆော်လေ၏။

မောင်လှိုင်က ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ သေနတ်တစ်လက်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍

“ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆုံးလမ်းက

ဒါပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီမှာကျုပ်တို့တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်မယ်လို့ ဆွေးသစ္စာသောက်ထားကြတယ်နော်၊ ခင်ဗျားနောက်မဆုတ်နဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာပေါက်စသည် သေနတ်ကို တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ခင်... ခင်ဗျား ဒီလမ်းကို ရွေးလိုက်ပြီလား၊ လွှလောက မှာ နေချင်သေးတယ်ဗျ၊ အစွမ်းမပေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ပေါက်စသည် မောင်လှိုင်က သေနတ်ထုတ်ပြသဖြင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်မည်ဟုယူဆကာ ထိခိုက်လန့် တုန်လှုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်မောင်လှိုင်သည် ပေါက်စ၏အယူအဆ လွှဲမှားခြင်း ကို ရိပ်စားမိခြင်းမရှိဘဲ

“ ဟေ့လူ ခင်ဗျားသတ္တိမရှိဘူးလား၊ အရင်တုန်းကတော့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့၊ အခုတော့ နောက်တွန့်နေပြီလား ”

ဟု မကျေမချမ်းပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပေါက်စက သေနတ်ကို အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ကြည့်၍

“ နောက်မတွန့်ပါဘူးဗျာ၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး အတွက်ဆိုရင် ကျုပ်အသက်ဆယ်ခါပြန်သေဝံ့ပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားလုပ်မယ့်ကိစ္စက အရှုံးပေးတဲ့သဘောဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သေကြောင်းကြံတယ်ဆိုတာ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မောင်လှိုင်သည် ပေါက်စ ကြောက်ရွံ့ နေခြင်းကို သဘောပေါက်သွားပြီး

“ ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် ပြောတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ပုလဲစကရီ ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမဲ့အထူထူ ကျွန်းမင်းကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ပြောတာ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ပေါက်စသည် အသက်ကို ရဲရဲရှုသွင်းလိုက်ပြီး

“ အမလေး... ခင်ဗျားက သေနတ်ကြီးထုတ်ပြပြီး ကျုပ်တို့ အတွက် နောက်ဆုံးလမ်းက ဒါပဲရှိတော့တယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သေကြောင်းကြံမယ်ပဲ ထင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်းမင်းကြီးလို အင်အားမန်ကျွန်းမှာ ဩဇာအာဏာအရှိဆုံး လူကြီးကို ကျုပ်တို့တယ်လို လုပ်ကြံကြမှာတုန်း ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က

“ ဟေ့လူ... ကျုပ်ကြံရင် ဘာမဆိုအောင်မြင်တတ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့နေပြီလား၊ လန်ဘားမျိုးမြင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ၊ ဂျင်ပေါ်ကထုံး မြတ်စိုးရော ကျုပ်ကြောင့် ဘဝပျက်သွားတယ် မှတ်မိရဲ့လား ”

ဟု ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ပေါက်စသည် မောင်လှိုင်စကားကြောင့် ကျွန်းပေါ်ရှိ ပုလဲသူဌေး ဂျင်ပေါ်ကထုံးမြတ်စိုး မောင်လှိုင်ကြောင့် စီးပွားပျက် သွားပုံကို အမှတ်ရလေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံး မြတ်စိုးသည် ကျွန်းပေါ်၌ ခေါင်းပုံဖြတ်၍ စီးပွားအလွန် ဖြစ်နေသူဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်လှိုင်သည် ဂျင်ပေါ်ကထုံး မြတ်စိုးအား မျက်စိစပါးမွှေးစူးလာ၏။ ဂျင်ပေါ်ကထုံး မြတ်စိုးကြောင့် ကျွန်းပေါ်ရှိ တိုင်းရင်းသားများ စီးပွားပျက်ကုန်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် မောင်လှိုင်က ပေါက်စကို ခေါ်၍

“ ကျုပ်တော့ ဗိုက်ပူကြီးမြတ်စိုးကို ကြည့်မရတော့ဘူး၊ ပညာပေးမှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စသည် ဂျင်ပေါ်ကထုံးကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေသဖြင့်

“ ဂျင်ပေါ်ကထုံးက ဝိုက်ပူရုံမကဘူး၊ လေလုံးလည်း ထွားသေးတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ကလပ်မှာ ကျုပ် ကြံထားတဲ့ ကောင်မလေးကို ဖြတ်ခုတ်သွားတယ် ”

ဟု မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်လှိုင်သည် ပုလဲသူဌေး ဂျင်ပေါ်ကထုံး အား ဒုက္ခပေးနိုင်ရန် စီမံကိန်းများချလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် သူ၏ရှိသမျှငွေများကို ပုံအော၍ ပုလဲများ ကို အလှအယက်ဝယ်ယူလေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည် အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် လယ်ဝယ် သူဖြစ်ပြီး ပုလဲနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံး၏ လက်ရုံးများကလည်း ပုလဲ အထူး ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်၏။

မောင်လှိုင်သည် ပုလဲကျွမ်းကျင်သူများကို ငှားရမ်း၍ ဂျင်ပေါ်ကထုံးနှင့် အပြိုင် ပုလဲကောက်လေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည် မောင်လှိုင်၏ဓနအင်အားကို ထိတ်လန့် သော်လည်း ပုလဲနှင့်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ငှားတိုက် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်သဖြင့် မောင်လှိုင်ကို လှောင်ပြောင်ကြလေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးက မောင်လှိုင်ကို လှောင်ပြောင်နေ ချိန်၌

ဝေတနာတပေ

မောင်လှိုင်သည် သူ၏ညာလက်ရုံးပေါက်စကို ပုလဲများကောက် ခိုင်း၍ မိမိကိုယ်တိုင် ယိုးဒယားသို့သွားကာ ပုလဲဝယ်မည့် အဆက်အသွယ်များကို ရှာဖွေလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းသည့်အပြင် ပုလဲများကို ကောက်ဈေးနှီးနီး ဈေးချိုချိုဖြင့် ရောင်းမည်ဆိုသဖြင့် ယိုးဒယားကုန်သည်များက စိတ်ဝင်စားကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ပေါက်စသည် ပုလဲများကို ဂျင်ပေါ်ကထုံး မြတ်စိုးနှင့် အလှအယက်ဝယ်ယူလေရာ ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည် မခံချင် စိတ်ဖြင့် အပြိုင်အဆိုင်ဝယ်လေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည် နောက်မှပေါက်သည့် ရွှေကြာဇင်က လွှမ်းမိုးမခံလိုသဖြင့် ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ပုံ၍ ပုလဲများ ဝယ်လေ၏။

ငှင်း၏လက်ထဲ၌ ဝိုက်ဆံကုန်သွားသောအခါ ကျွန်းပေါ်ရှိ သူပိုင်အဆောက်အအုံများကို ပေါင်နံ၍ ပုလဲများဝယ်ပြန်၏။

ကျွန်းပေါ်ရှိပုလဲလက်ဝယ်ရှိသူများမှာ အခွင့်ကောင်း အခါ ကောင်းကြုံပြီဆိုကာ လက်ထဲတွင်စုဆောင်းထားသည့် ပုလဲများကို ရောင်းချကြလေ၏။

ထိုသို့ မြတ်စိုးနှင့် ပေါက်စ ပုလဲများ အလှအယက် ဝယ်ယူ

ဝေတနာတပေ

နေရာမှ မောင်လှိုင် ယိုးဒယားမှပြန်လာသောအခါ ပေါက်စသည် ပုလဲများဝယ်ယူခြင်းကို တိခန့် ရပ်ဆိုင်းလိုက်လေ၏။

ပေါက်စတို့ဘက်က ပုလဲ အဝယ်ရပ်လိုက်ခြင်းကို ဂျင်ပေါ်က ထုံးတို့ဘက်က သဘောမပေါက်ဘဲ မိမိ၏ အနိုင်မခံအရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် မောင်လှိုင်တို့သွေးပျက်သွားပြီဟု ယူဆလေ၏။

ထို့ကြောင့် ပျော်ရွှင်စွာအောင်ပွဲများခံလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မောင်လှိုင်သည်ဝယ်ယူထားသော ပုလဲများ အားလုံးနီးပါး သင်္ဘောပေါ်သို့တင်၍ ယိုးဒယားသို့ လွှဲပြောင်းထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ယိုးဒယားသို့ရောက်လျှင် ပုလဲများကို အမြတ်ပါးပါးယူ၍ ရောင်းချလေရာ ယိုးဒယားကုန်သည်များ အကြိုက်တွေ့ပြီး အလှအယက်ဝယ်ယူကြလေ၏။

မောင်လှိုင်၏လက်ထဲ၌ ပုလဲအနည်းငယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးမြတ်စိုးသည် မောင်လှိုင်၏လက်၌ မိမိကဲ့သို့ ပုလဲများစွာရှိနေသည်ဟု ယူဆလေ၏။

လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ပုလဲကောက်သည့် ရာသီချိန် သို့ ရောက်လာပြီး ပီနန်ဘက်မှ ပုလဲကုန်သည်ကြီးများ အက်ဒမန်

ကျွန်းသို့ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည် ပီနန်ကုန်သည်များအားလုံး သူ၏ မှောက်သည်ဖြစ်သဖြင့် မောင်လှိုင်ကို အပြုတ်နှံမည်ဟု အားခံထား လေ၏။

ထိုအချိန်တွင်မောင်လှိုင်သည် ဂျင်ပေါ်ကထုံး မမျှော်လင့်သော ပုလဲဈေးကွက်ကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်လေ၏။

မောင်လှိုင်ဖွင့်လိုက်သော ပုလဲဈေးကြောင့် ဂျင်ပေါ်ကထုံး သည် ရူးမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် သူ၏လက်ထဲ၌ကျန်ရစ်သော ပုလဲ အနည်းငယ်ကို ထက်ဝက်ကျော်မျှဈေးချ၍ ရောင်းချလေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည် မောင်လှိုင်ကို ရူးသွပ်သွားသလောဟု ထင်မြင်ကာ အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဆုံဖို့ ကြိုးစားရင်း ဂျင်ပေါ်ကထုံးက

“ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော စီးပွားပျက်မဲ့ကိစ္စဗျ။ ခင်ဗျား ပူးနေလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်လှိုင်က

“ ကျုပ်မရှားဘူးဗျ။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ပုလဲတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ယိုးဒယားသွားရောင်းလိုက်ပြီ၊ ဟဲ...ဟဲ အခု ကျုပ်လျှော့ရောင်းတဲ့ ပုလဲတွေက အမြတ်ထဲက ရောင်းတာဗျ။ ကျုပ်ဘယ်လောက် လျှော့

ရောင်းရောင်း ပြတ်နေပြီပဲ။ ခင်ဗျားလို စီးပွားပျက်စရာမလိုဘူး။”

ဟု ပျော်ရွှင်သောအမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဂျင်ပေါ်ကထုံး
မြတ်စိုးသည် မောင်လှိုင်အား

“ လူယုတ်မာ ”

ဟု ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ကာ မွေမြောသွားလေ၏။

ပေါက်စသည် မောင်လှိုင်၏ပညာစွမ်းပြပုံများကို ပြန်လည်
စဉ်းစားနေစဉ် မောင်လှိုင်က

“ ဟေ့လူ... ဂျင်ပေါ်ကထုံးမြတ်စိုးကို ပညာပေးခဲ့ တာကို
ပြန်တွေးနေတာပါ။ ကဲ... ပြောပါဦး။ ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်ကို ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မောင်လှိုင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ပုလဲဧကရီကို ဆုံးရှုံးရမဲ့အတူတူ
ကျွန်းမင်းကြီးကိုလုပ်ကြံရင် မကောင်းဘူးလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်စက ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်

“ ကျွန်းမင်းကြီးလို ကျွန်းပေါ်မှာ တန်ခိုးအထွားဆုံး
လူကြီးကို လုပ်ကြံမယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြံမှာလဲဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မောင်လှိုင်က အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး မြေပုံစာရွက်များကို
ထုတ်ယူလာကာ

“ ဟောဒီမှာ မြို့တော်ခန်းမတစ်ခုလုံးရဲ့ အခန်း အားလုံးရဲ့
မြေပုံတွေ၊ ဒီမှာကြည့် အခမ်းအနားကို ဒီမှာလုပ်လိမ့်မယ်၊ ဟောဒီ
နေရာက မြို့တော်ခန်းမရဲ့ လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်ခန်း၊ ပုလဲဧကရီကို
လွှဲအပ်ပွဲက ည (၈) နာရီ စလိမ့်မယ်၊ ည (၈) နာရီတိတိမှာ
လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်ခန်းထဲ ဖျစ်တွေကို ခင်ဗျားချရမယ်၊ မြို့တော်
တစ်ခုလုံးမှောင်မည်းသွားရင် စင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်းမင်းကြီး
ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေနတ်နှိပ်ပစ်ပြီးလုပ်ကြံမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်က
ည (၈) နာရီတိတိမှာ ဖျစ်တွေကို ခင်ဗျားချရမယ်၊ ကျုပ်တာဝန်
ကတော့ ကျွန်းမင်းကြီးကို လုပ်ကြံမဲ့တာဝန်ပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ ပုလဲဧကရီကို လက်လွှတ်
ဆုံးရှုံးရပေမဲ့ ကျွန်းမင်းကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့
တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံး စွန့်စားလိုက်
သလိုပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ မောင်လှိုင်ကလည်း လက်သီး
လက်မောင်းတန်း၍

“ အလောင်းဘုရားသွေး ဘယ်လောက်နီတယ်ဆိုတာ
 အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေသိကြတယ်၊ အခုလည်း နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေ
 ကျုပ်တို့သွေး ဘယ်လောက်နီတယ်ဆိုတာ သိရတော့မယ် ”
 ဟု အားကြိုးမာန်တက် ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်မှူးလှမ်းနှင့် တပည့်ကျော် ဆင်ပေါက်
 သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်သူများကို ဖမ်းဆီး၍
 နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကာ သူခိုးကြောင်နက်နှင့် ပတ်သက်သော သံလွန်စ
 ကို ရှာဖွေနေလေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် ပုလဲကေရီကို လွှဲအပ်ပွဲနီးလာသည်နှင့်
 အမျှ သူခိုးကြောင်နက်၏ရန်ကို အထူးစိုးရိမ်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းပေါ်ရှိ နာမည်ပျက်ရှိသူများကို ဖမ်းဆီး
 နှိပ်စက်၍ သူခိုးကြောင်နက်ကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
 ကြောင်နက်သည် လျှို့ဝှက်လွန်း၍လား မသိ။

ကျွန်းပေါ်ရှိ ဒီတံဒီတံကြသူများအားလုံး ကြောင်နက်ကို
မသိကြ။ လူစွန့်စားကြောင်နက်၏ အကြောင်းကိုမူ တစ်ကျွန်းလုံး
ရှိလူများ အံ့ချီးမကုန်အောင်ပြောဆိုနေ ကြ၏။

ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူးလှမိုးက အာဏာကုန် လွှဲအပ်
ထားသည်ဆိုသဖြင့် သူ၏ပါဝါကို အစွမ်းကုန် ပြသလျက်ရှိ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ဆင်ပေါက်၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသော
လူဦးရေစာရင်းကိုကြည့်၍ ဆရာထက် တပည့်လက်စောင်းထက်နေ
သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟေ့ကောင်... မင်းစစ်ထားတဲ့လူတွေက ငါးဆယ်
ကျော်ပြီဆိုတော့ များလှချည်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်ပေါက်က ရယ်မော၍

“ဟဲ...ဟဲ... အချို့ကောင်တွေက ကျွန်တော်နဲ့ မတည့်တဲ့
ကောင်တွေဆရာ၊ ဒီကောင်တွေကို ကြည့်မရလို့ ကြောင်နက်
အကြောင်းစစ်ဆေးရင်နဲ့ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်နေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက ပညာမဲ့သော ဆင်ပေါက်ကို ဒေါသဖြစ်
သွားပြီး

“ခွေးကောင်... မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလားကွ၊
ကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့ရန်သူတွေအများကြီးကွ၊ ဒီလူတွေ အားလုံး
ပေါင်းပြီး ကျွန်းမင်းကြီးကို ချောက်တွန်းလိုက်ရင် ငါတော့သွားပြီ၊
မင်းနှိပ်စက်တဲ့ကောင်တွေကို အခုချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်၊ နောက်
မသေချာတဲ့လူကို မဖမ်းနဲ့၊ ကြွားလား”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူးလှမိုးကို
စောဒကစောက်ဝံ့ဘဲ ဖမ်းဆီးထားသူများကို ပြန်လည်လွှတ်ပေးရ
လေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် မိမိမတရားဖမ်းဆီးထားသူများကို ပြန်
လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ထောင်မှူးလှမိုးကို စကားတစ်ခွန်း
ပြောလေ၏။

“ဆရာ ကြောင်နက်ဟာ ကိုမင်းခေါင်နဲ့ပတ်သက်နေ
မလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးက မျက်နှာ ခွံ့မဲ့၍

“ဟေ့ကောင်... မင်းခေါင် ဒီကျွန်းတိုရောက်လာတာ
ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ကြောင်နက်က ကျွန်းမှာသောင်းကျန်းနေတာ
ကြာပြီကွ၊ ဒီကောင်ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းမိမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်ကို
ဖမ်းနိုင်သရွေ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ငါ သိက္ခာကျနေဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာဆင်ပေါက်က

“ ကြောင်နက် ကျွန်းပေါ်မှာ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေပြီး ကိုမင်းခေါင် နာမည်ကျော်လာတာ ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ၊ ကျွန်တော် ကျွန်းပေါ်မှာ ရောက်နေတာကြာပြီ၊ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှုဟာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် မိမိထက်ပို၍ အက်ဒမန်ကျွန်း အတွေ့အကြုံပိုများသော ဆင်ပေါက်၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။

ဆင်ပေါက်က ဆက်လက်၍

“ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ လောလောဆယ် နာမည်ကျော်နေတဲ့ လူလေးယောက်ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှမိုးက ဆင်ပေါက်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ ဘယ်သူတွေလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဆင်ပေါက်က

“ ဆရာရယ်၊ ကိုမင်းခေါင်ရယ်၊ ကြောင်နက်ရယ်၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ရယ်ပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးက ဆင်ပေါက်ကိုကြည့်၍

“ ဘာဖြစ်လို့ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ပါလာရတာလဲ၊ သူက အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်တဲ့ ကချေသည်တစ်ယောက်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆင်ပေါက်ကသက်ပြင်းချ၍

“ သူဟာ ကချေသည်တစ်ယောက်ဖြစ်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများတာကတော့ အားလုံးထက်သာလွန်နေတယ် ”

ဟု တီတိုးပြောလိုက်လေ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ပုလဲကေရီလွဲအပ်ပွဲ ပြုလုပ်မည့်နေရာကို ကျွန်းမင်းကြီးရုံးက တရားဝင်ကြေညာလိုက် လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပုလဲကေရီအကြောင်းကို လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းပါမကျန် သိရှိသွားလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးရုံးမှ အမိန့်ကြော်ငြာစာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်နေလေ၏။

ပုလဲကေရီကို လန်ဒန်မှ ကာနယ်အင်ဒရူးခေါင်းဆောင်သော အထူးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှလာရောက်ပြီး လက်ခံယူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လန်ဒန်ကိုယ်စားလှယ်များ ရောက်ရှိနေခိုက် ကျွန်းတွင် ပြစ်မှု ထပ်မံကျူးလွန်သူများကို ကြီးလေးသောအပြစ်များ ခံရမည်ဖြစ်

ကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

မြန်မာစပယ်အဖွဲ့သည် မြို့တော်ခန်းမအဆောက်အအုံကြီးကို ဆေးသုတ်ခြင်း၊ မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှပအောင် ပြုပြင်ခြင်းများဖြင့် အလုပ်စွပ်နေလေတော့၏။

ကျွန်းပေါ်ရှိလူများသည် လန်ဒန်မှလာရောက်မည့် ကိုယ်စား လှယ်အဖွဲ့ကို သူခိုးကြောင်နက်က စိန်ခေါ်၍ အလွန်တန်ဖိုး ထိုက်တန်သည်ဆိုသော ပုလဲကေရီကို ခိုးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ကောလဟာလအပြင် ပြောဆိုနေလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ထိုသတင်းကြောင့် ပုလဲကေရီအတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး လုံခြုံရေးကို ပိုမို၍တိုးမြှင့်ချထား လေ၏။

မကြာမီ ပုလဲကေရီကို လွှဲပြောင်းရယူမည့် လန်ဒန်မှ သင်္ဘောကြီး ရောက်ရှိလာလေ၏။

သင်္ဘောတစ်စီးလုံး အဖြူရောင်ဆေးသုတ်ထားပြီး ခမ်းဖျား လှပလွန်းသဖြင့် ကျွန်းရှိလူများ အထင်တကြီး သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ဘုရင်မနန်းတော်မှ ကာနယ်အင်ဒရူး ခေါင်းဆောင်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို အိမ်တော်၌ ညစာစားပွဲနှင့်

တည်ခင်းဧည့်ခံလေ၏။

ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ မျက်နှာဖြူအသိုင်းအဝိုင်းရှိ အတွင်းလူများသာ
ဖိတ်ကြားပြီး ကိုမင်းခေါင်လည်း တက်ရောက်ရ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ပုလဲဧကရီကို လွှဲအပ်ပွဲမပြုလုပ်မီ တစ်ရက်
အလိုတွင် ရွှင်ပျော်ပျော် ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။
ကိုမင်းခေါင်ရောက်ရှိသောအချိန်သည် နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဖြစ်သဖြင့်
ပျော်ပွဲစားရုံးကြီး၌ လူများ ရှင်းလင်းနေ၏။

လူရှုပ်မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ကိုမင်းခေါင်ရောက်လာ
ကြောင်း ကြားရသဖြင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန်အလို့ငှာ
ပျော်ပွဲစားရုံအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

မောင်လှိုင်က ကိုမင်းခေါင်ကို လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ပြုံး၍
“ ကြုံဆိုပါတယ်ဗျာ၊ ကိုမင်းခေါင်လို နာမည်သတင်း
ကြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကျုပ်ရဲ့ဆိုင်ကို လာစားတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊
ဒါနဲ့ နေ့လယ်စာသုံးဆောင်ဖို့ပဲလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်က စင်မြင့်ပေါ်တွင် သီချင်းတိုက်နေ
သော လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“ နေ့လယ်စာစားရင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်နဲ့ စကားပြောစရာ

လေးတွေ ရှိလို့ပါဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် အလိုက်တသိ စားပွဲဝိုင်းမှ ထွက်ခွာ
သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ အလှကွန်ယက်ထဲ၌
ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲရှိနေသလောဟု ထင်မြင်နေမိ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကိုမင်းခေါင်ကို နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြပြီး

“ ကျွန်မလည်း နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့
အတူစားမယ်နော် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က ရယ်မော၍

“ စားပါဗျာ စားပါ၊ ကျုပ်ကလည်း လှိုင်ထိပ်ထားခင်နဲ့
အတူတူစားဖို့ထွက်လာခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကိုမင်းခေါင်နှင့်လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် နေ့လယ်စာ
ကို အတူတူစားသောက်ကြလေ၏။

နေ့လယ်စာစားရင်း ကိုမင်းခေါင်က ထိပ်ထားခင်ကို

“ ပုလဲဧကရီလွှဲပြောင်းပွဲမှာ ထိပ်ထားခင် သီချင်းဆိုရမယ်
ဆို ”

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မေးမြန်းလေရာ ထိပ်ထားခင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် ထိပ်ထား သီချင်း ဆိုရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်က

“ ကျုပ်လည်း ပုလဲကေရီလွှဲအပ်ပွဲကို တက်ရမယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အဖော်ကင်းမဲ့နေလို့ ထိပ်ထားခင်နဲ့အတူတူ ပွဲတက်ကြရင်မကောင်းဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ထိပ်ထားခင်က ပြုံး၍

“ သိပ်ကောင်းတာပဲ အစ်ကို၊ ထိပ်ထားခင်လည်း အဖော်မရှိ လို့ အစ်ကိုနဲ့အတူပွဲတက်ရင် ကောင်းမလားလို့ မေးမလို့ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နှစ်ဦးသား သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော လိုက်ကြလေ၏။

❖ ❖ ❖

ဝေတနာစာပေ

ပုလဲကေရီ အပ်နှင်းပွဲမတိုင်မီ ကျွန်းမင်းကြီးသည် မြို့တော် ခန်းမ၏ မြေပုံကြီးချိတ်၍ ထောင်မှူးအပါအဝင် အစိုးရအရာရှိများ ကိုခေါ်၍ အကြိမ်ကြိမ် အစည်းအဝေး ကျင်းပလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက ပုလဲကေရီသည် ဘုရင်မကြီးပိုင်မစွည်း ဖြစ်သွားလေရာ နေမဝင်အင်ပါရာအမှုထမ်းများက အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မောင်လှိုင်နှင့် သူ၏လက်ရုံး ပေါက်စမှာလည်း ကျွန်းမင်းကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်ရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြပြန်၏။ မောင်လှိုင်သည် ကျွန်းတောင်ပိုင်းရှိ လူသူ ကင်းရှင်ရာ အရပ်များ၌ ဆေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်နေလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

၂၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်းပေါ်၌ အလွန်နာမည်သတင်းကြီးနေသော သူခိုး
ကြောင်နက်သည်လည်း ပုလဲဇကရီကို ခိုးယူရန် အလွန်စိတ်အား
ထက်သန်ပြီး ပုလဲဇကရီလွှဲအပ်ပွဲနှင့် မရရအောင်ခိုးယူမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်နှင့် ပုလဲဇကရီ လွှဲအပ်ပွဲ
တက်ရန် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဂျူးလူမျိုးပိုင်ဆိုင်ကြီးမှ အကောင်းစား
ရှူးဖိနပ်၊ လည်စည်း၊ ကုတ်အင်္ကျီ စသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို
ဝယ်ယူနေလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်မှာလည်း ထိုနေ့ဝတ်ဆင်ရန် အလှပဆုံး
ဝတ်စုံကို ရွေးထုတ်၍ အစမ်းဝတ်ကြည့်လေ၏။ ပြီးနောက် သူမ
လိုအပ်သော လက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းရန်အကြောင်းပြ၍
မြို့တစ်နေရာရှိအပေါင်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်ရောက်သောအခါ ည ၈ နာရီကျော်သဖြင့်
အပေါင်ဆိုင်ပိတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် အပေါင်ဆိုင်မှ လက်ဝတ် ရတနာများ
ကို ငှားရမ်းဝတ်ဆင်သည်ဟု ရွှင်ပျော်ပျော် တစ်ဆိုင်လုံးသိရှိကြ၏။

သူမသည် မထင်မရှားအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
အပေါင်ဆိုင်တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

စေတနာတပေ

သူမသည် လက်ချောင်းကလေးများကို
သုံး၍ တခေါက်ဒေါက်ခေါက်လေရာ ဆိုင်

“ ထိပ်ထားခင်လား၊ တံခါးဖွင့်ထ
ဟူသော အသံကိုကြားရလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် အပေါင်ဆိုင်နေ
အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ပေသီးတကျောက်ကျေ
တွက်နေသော အပေါင်ဆိုင်ရှင်ကို တွေ့ရ
အပေါင်ဆိုင်ရှင်က

“ ကျုပ်ဆိုင်ကို ညဘက် ဆိုင်
လူနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့
ကိုမင်းခေါင်ပဲ ”

ဟုပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်
အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကိုမင်းခေါင်က ရှင့်ဆီကိုဘာ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်က သက်ပြင်းချဲ့၍

“ ဒီလူဟာ အတော်လည်တဲ့လူ၊
ပစ္စည်းအတုတွေ မကြာမကြာ လာဝယ်

စေတနာတပေ

အမြတ်ကြီးစားပြီး ပြန်ရောင်းမယ်လို့ ကြွေးကြော်လေ့ရှိတယ် "

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

"ဟင်... သူ့လို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသုတေသီတစ်ဦးက ပစ္စည်းအတုတွေဝယ်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတွေ ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတာပဲ၊ ပစ္စည်းအတုတွေ ရောင်းဝယ်ရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး "

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။ ထိုအခါအပေါင်ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

"သူဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို အတော်နားလည်တယ်၊ သူ့ကို လှည့်လို့ပတ်လို့မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူဟာ အကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ ဘာအလုပ်မှလုပ်ပုံမရဘူး "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"သူဟာ နားလည်ရအတော်ခက်တဲ့လူပဲ၊ သတ္တိလည်းကောင်းတယ်၊ ထူးလည်းထူးခြားတယ် "

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က ရယ်မော၍

"ထိပ်ထားခင်နဲ့ ကိုမင်းခေါင်ဟာ နေ့နဲ့လရွှေနေမြဲလို့

လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ည လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က

"ကျွန်မမှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီကျွန်းကနေ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာချင်တယ်၊ ဘာကြောင့် ထွက်ချင်လဲလို့ မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်းကနေ လူမသိသူမသိ ထွက်ခွာနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါ၊ ရှင် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ကျွန်မ ပေးနိုင်ပါတယ် "

ဟု ပြောလေရာ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်းမှာ ဒီအတိုင်းဆက်နေရင် မင်းဘဝက အေးချမ်းသာယာသွားမှာ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က အပေါင်ဆိုင်ရှင်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

"ကျွန်မကို အေးအေးချမ်းချမ်းနေပြီး ကျွန်းမှာ တစ်သက်လုံးအခြေချတော့မယ်လို့ ရှင်ထင်လို့လား၊ ကျွန်မဘဝက

www.burmeseclassic.com

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်တုန်းကမှ မအေးချမ်းခဲ့ဘူး၊ သေတဲ့အထိ
 တောင် အေးချမ်းလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ အေးချမ်း
 တယ်၊ မအေးချမ်းဘူးဆိုတာ လူကလုပ်နေတာပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာ
 နေတတ်သလို နေသွားရင်တော့ အေးချမ်းတာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့
 ကျွန်မက မစွန့်စားဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မသာ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်း
 မှာပဲ၊ ကဲ... ကျွန်မ ကျွန်းကနေထွက်ဖို့ကိုစွဲကို ရှင်ကူညီနိုင်မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က သက်ပြင်း
 ချ၍

“ ကျုပ် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ နာမည်ကြီးအဆိုတော်
 ကချေသည်တစ်ယောက် အာဏာပိုင်တွေကိုအသိမပေးဘဲ ကျွန်း
 ကနေ တိတ်တဆိတ်ထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့
 ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ရွှေ ၁၀ ကျပ်သားလောက်တော့ကုန်မယ်
 ထင်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ

“ ကုန်တာ မကုန်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ တိကျသေချာ
 ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ကျွန်မ ကျွန်းကနေ ဒီလမကုန်မီ ထွက်ချင်တယ်၊
 ဖြစ်မှာလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် ဆိုင်နံရံ၌ချိတ်ဆွဲထားသော ပြက္ခဒိန်ကို
 ကြည့်၍

“ ဒီလ (၂၅) ရက်လောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ညဉ့်အတော်နက်သောအခါ အပေါင်
 ဆိုင်မှ ပြန်လာခဲ့လေတော့၏။

ပုလဲဇကရီ လွှဲအပ်သောနေ့သို့ရောက်သောအခါ ထိုနေ့၌
စွန့်စားမည့်လူများသည် အသီးသီး ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။

မောင်လှိုင်သည် ကုတ်အင်္ကျီ အနက်ရောင်၊ ဘောင်းဘီ
အနက်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး အသံတိတ်သေနတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီ
အတွင်း၌ သေချာစွာ ထည့်လေ၏။

သူ၏ဟန်ပန်မှာ စွန့်စားခန်းဖွင့်မည့် စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦး
ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ သူသည် မြို့တော်ခန်းမ၏ လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်သော
အခန်းကို မှားယွင်းမှုမရှိစေရန် ညာလက်ရုံးပေါက်စအား နောက်ဆုံး
အနေဖြင့် သေချာစွာ မှာကြားလေ၏။

ပေါက်စကလည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း
ဝန်ခံကတိပြုလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သူမဘဝအတွက်
အရေးအကြီးဆုံးပြုလုပ်ရမည့် စီမံကိန်းအတွက် အဘက်ဘက်မှ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေလေ၏။

သူမသည် စိတ်တည်ငြိမ်သူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တွင်
မူ အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေလေ၏။ သူမဘဝ၏စွန့်စားခန်းများ
အားလုံး ယနေ့ကိစ္စပြီးလျှင် ပြည်ဖုံးကားချတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လေ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း၌ သူမကို စွဲမက်သော ပုရိသယောက်ျားတို့
အနေဖြင့် သူမ၏ သီဆိုဖြေဖျော်မှုကို ယနေ့ည နောက်ဆုံးကြည့်ရှုရ
ပေတော့မည်။

ယနေ့ည သူမ၏အစီအစဉ် အောင်မြင်မှုရလျှင် အက်ဒမန်
ကျွန်းမှ လူမသိသူမသိ ထွက်ခွာသွားရပေလိမ့်မည်။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်
ရင်း

“ နေရစ်တော့ ရှင်ရယ်... အချစ်ရေးကို စဉ်းစားလို့
မဖြစ်ဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုမင်းခေါင်သည် ပုလဲဧကရီ လွှဲအပ်ပွဲ တက်ရန် ခိုပြာရောင်ဥရောပဝတ်စုံကိုဝတ်၍ လည်စည်းကို သေသပ်ကျနစွာ စည်းလေ၏။

ပြီးနောက် ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင်ဖိဆင်၍ ယနေ့ပွဲတွင် ကြုံတွေ့ရမည့် အကြောင်းအရာများကို ကြိုတင်စဉ်းစားနေလေ၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ အထူးများပြားပြီး ထောင်မှူး လှမိုးတစ်ယောက် ရွာဆော်ကြီးခွေးကဲ့သို့ ဟိုဒီပြေးလွှားနေမည်ကို မြင်ယောင်လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုလဲဧကရီ၏မူလအစကို စတင်ခဲ့သူမှ မိမိသာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပုလဲဧကရီနှင့်ပတ်သက်သော အဆုံးသတ်ကို အောင်မြင်စွာ အဆုံးသတ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်လေ၏။ ယနေ့ပွဲ၌ သတ်ကြီးစွာထားရမည့် လူများစာရင်းတွင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ရှေ့ဆုံးမှ ထားရလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူမသည် ရုပ်ကလေးချောသလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပြီး အလွန် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်ဆွေး ထက်မြက်သူဖြစ်၏။

သူမကို အနီးကပ်ပေါင်းသင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း သူမ၏ ညှို့အားကောင်းသော မျက်ဝန်းများကို တွန်းလှန်ရန်ခက်ခဲလှ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်နေစဉ် ဟိုတယ် အောက်သို့ မိမိကြိုတင်စီစဉ်ထားသောကား ရောက်လာလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကားပေါ်သို့တက်ပြီး ဒရိုင်ဘာအား ရွှင်ပျော်ပျော်သို့မောင်းနှင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်သို့ရောက်ပြီး ခဏကြာလျှင် လှိုင်ထိပ်ထားခင် ကားပေါ်သို့တက်လာလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က သူမကို လက်ကမ်းကြိုဆိုလိုက်၏။ သူမက အလှပဆုံးပြုံး၍ ကိုမင်းခေါင်၏လက်ကို ဖြန့်လည် ဆုပ်ကိုင်လိုက်

လေ၏။ သူမ၏လက်၌ ချွေးစီးများရှိနေခြင်းကို ကိုမင်းခေါင် သတိထားမိလေ၏။

ပုလဲကေရီကို လွှဲအပ်ပွဲပြုလုပ်မည့် မြို့တော်ခန်းမဝန်းကျင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းလုံးခြုံရေးတပ်သားများ ထူထပ်စွာချထားပြီး မြို့တော်ခန်းမတစ်ခုလုံး ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်နှင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ယှဉ်တွဲ၍ မြို့တော် ခန်းမသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြို့တော်ခန်းမတစ်ခုလုံး အထက်တန်းအရာရှိများနှင့် ကျွန်း ပေါ်ရှိ လူကုထံ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များစွာကို ဖိတ်ကြားထား၏။

လန်ဒန်မှ လာရောက်သော ကာနယ်အင်ဒရူး ခေါင်းဆောင် သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် စင်မြင့်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ နေရာယူထားလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးကိုလည်း ဘုရင်မကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နှင့်အတူ တွေ့ရလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်နှင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်စုံတွဲကို မြို့တော်ခန်းမရှိ မြန်မာလူမျိုးအားလုံး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ဒုတိယထပ်သို့တက်သော လှေကားဝ၌ ထောင်မှူးလှစိုး၏ တပည့် ဆင်ပေါက်ကိုတွေ့ရ၏။

ဆင်ပေါက်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်အား ပြိတိတိ ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကမူ ဆင်ပေါက်ကို ရှုမစိုက်ဘဲ ကိုမင်းခေါင်၏လက်မောင်းကိုသာ ခိုတွဲ၍လိုက်ပါလာလေ၏။

ခမ်းနားလှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ခန်းမဆောင်ကြီးသို့ ရောက်လျှင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်က

“ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ ပုလဲကေရီကို လွှဲအပ်ပွဲ မပြုလုပ်မီ ဖြေဖျော်ရေးအစီအစဉ်တွေ အရင်စမှာ”

ဟု ပြောပြီးနောက် ကိုမင်းခေါင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်မှူးလှစိုးခန်းမထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ကိုမင်းခေါင်နှင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်စုံတွဲကို မြင်သောအခါ မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကျွန်းမင်းကြီးတို့လူစုရှိရာ လျှောက်လှမ်း သွားပြီး စားပွဲလွှတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဖြေဖျော်ရေးအစီအစဉ်များ စတင် နေပြီဖြစ်၏။

အဆိုတော်တစ်ဦးက ပုလဲကေရီ၏ ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးပုံကို ဖွဲ့သီဆိုရင်း ပုလဲကေရီကဲ့သို့ အဖိုးထိုက်တန်သော ပုလဲကြီးသည် နေမဝင်အင်ပါယာသခင် အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးနှင့်သာ ထိုက်တန်

ကြောင်း သိဆိုနေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ဖြေဖျော်မှုများကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုရင်း ခန်းမဆောင်၏တစ်ဖက် လှရှင်းသော လမ်းငယ်လေးသို့ ဝင်ရောက်လေ၏။

လမ်းငယ်လေး၏အဆုံး၌ အခန်းငယ်လေးတစ်ခန်းရှိ၏။ ထိုအခန်းသည် မြို့တော်ခန်းမရှိ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းများ၏ အခန်းငယ်လေးဖြစ်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အခန်းထဲသို့ ဆတ်ခနဲဝင်ရောက်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အသံယူဆောင်လာသော ဝတ်စုံနှင့်ခေါင်းစွပ် ကို စွပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်မျက်နှာကျက်ကို ကာရန်ထားသောအဖုံးကိုခွာ၍ ခိုဆွဲတက်လိုက်၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် မျက်နှာကျက်အတွင်းလမ်း အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ သွားလာနေလေတော့၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကြိုတင်လေ့လာထားသော လမ်းကြောင်း အတိုင်း မျက်နှာကျက်အတွင်း သွားလာနေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မိမိမျှော်မှန်းထားသောနေရာသို့ ရောက် လျှင် မျက်နှာကျက်ပြားကိုခွာ၍ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင် ခုန်ချလိုက်သောအခန်းသည် ပုလဲကေရီ ကို ထားရှိသော မီးခံသေတ္တာရှိရာအခန်းဖြစ်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မီးခံသေတ္တာကိုကြည့်၍ တီးတိုးရယ်မော လိုက်ပြီး

“ ကိုယ်ပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပြန်ခိုးရပြန်ပြီ ”

ဟုဆိုကာ မီးခံသေတ္တာ၏ လျှို့ဝှက်နံပါတ်များကို လှည့်၍ ဖွင့်လေရာ မကြာမီ မီးခံသေတ္တာပွင့်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်သည် မီးခံသေတ္တာထဲရှိအရာကို ကြည့်၍မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ပုလဲကေရီမရှိတော့ချေ။ ပုလဲကေရီ အစား အဖြူရောင်စာရွက်ငယ်ပေါ်တွင် ကြောင်နက်ရုပ်ရေးဆွဲထား သော သင်္ကေတသာကုန်ရှိ၏။

ပုလဲကေရီကို သူခိုးကြောင်နက် လက်ဦးသွားချေပြီ။

ကိုမင်းခေါင်သည် သူခိုးကြောင်နက် ဝေးဝေးမရောက်နိုင် သေးဘဲ အခန်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေနိုင်သေးသည်ဟု ယူဆကာ မီးခံသေတ္တာအောက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ မီးခံသေတ္တာအောက်မှ မိမိကဲ့သို့ မျက်နှာဖုံးစွပ် လူတစ်ဦးထွက်လာပြီး ကိုမင်းခေါင်ကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

၂၀ မင်းမြတ်သူရ

ထိုသူသည် သူခိုးကြောင်နက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကိုမင်းခေါင်နှင့် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ နာမည်ကျော် သူခိုးကြောင်နက်တို့တွေ့ဆုံချေပြီ။

ကြောင်နက်သည် ကျွမ်းကျင်သော တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ကိုမင်းခေါင်အား ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်လေ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည်သူခိုးကြောင်နက်ကို ဝင်ပူး၍ ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ကိုမင်းခေါင်၏ ချုပ်ကိုင်မှုကြောင့် သူခိုးကြောင်နက် ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် ကြောင်နက်၏မျက်နှာဖုံးကို ဆတ်ခနဲချွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကြောင်နက်၏ ရှည်လျားသောဆံပင်များ ပခုံးပေါ်သို့ဝိတ်ကျလာပြီး ချောမောလှပသောမျက်နှာကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

သူခိုးကြောင်နက်သည် အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ ပုရိသတို့၏ အသည်းစွဲ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို အံ့သြဟန်မရှိဘဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး

စေတနာစာပေ

“ အက်ဒမန်ကျွန်းက လူတွေကို ဒုက္ခပေးရုံမကဘူး၊ ကျွန်းမင်းကြီးကိုတောင် နှလုံးရောဂါရအောင် လုပ်ဦးမလို့လား ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြောင်နက်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို ကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ

“ ရင် ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က သူ၏မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ပြလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို မြင်သောအခါ မျက်နှာကိုမဲ့၍

“ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမင်းခေါင်က လက်ဝါးဖြန့်၍

“ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေကို ကိုယ်မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပုလဲဧကရီကိုတော့ မထိပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးပါ ”

ဟုတောင်းလိုက်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ရှင့်ကိုမပေးနိုင်ဘူး၊ ပုလဲဧကရီကိုသာရရင် ကျွန်မဒီကျွန်းကနေ ခွာဖို့တောင်စီစဉ်ပြီးပြီ ”

စေတနာစာပေ

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က လက်ကာပြု၍

“ ပုလဲဧကရီဟာ မင်းအံ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ
မင်းလက်ရှောင်နေဖို့ ကိုယ်တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊
ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်လက်ထဲသာ အပ်လိုက်ပါ ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်၏တောင်းဆိုချက်ကို
ငြင်းပယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မရဲ့ရာဇဝင်မှာ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ပစ္စည်းကို
ပြန်လက်လွှတ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့်သာ
ပေါ့ ”

ဟုပြောရင်း ကိုမင်းခေါင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ
ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ အပြုအမူကြောင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ရုန်းကန်ရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် အနည်းငယ်နောက်ကျပြီး သူ၏လက်မောင်း၌ စူးဆဲ
ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးများပြာဝေပြီး

— ဝေတာနာတပေ —

ခေါင်းထဲတွင်မူးမိုက်သွားလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က တခစ်ခစ်
ရယ်မော၍

“ ရှင့်အတွက် ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီအခန်းထဲမှာ
ကျွန်မကိုယ်စား တရားခံအဖြစ်နေခဲ့ပေတော့ ”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာကျက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ခိုဆွဲတက်သွား
လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင် မျက်နှာကျက်ပေါ်သို့ရောက် သောအခါ
မူးဝေနေသော ကိုမင်းခေါင်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချကာ

“ ရှင် အမူးပြေရင် ပြန်တက်ဖို့ ကြိုးတစ်ချောင်း
ချထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားတွေ ရောက်တော့မယ်၊
အမူးပြေအောင် အမြန်ဆုံးကြိုးစားပေတော့ ”

ဟု ပြောကာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို
ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မျက်လုံးများပြာဝေပြီး မူးမိုက်နေသည့်
ကြားမှ မာယာပရိယာယ်ကြွယ်သော လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ချီးကျူး
လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သံမဏိတံခါးကြီးအပြင်မှ အသံဗလံများကို
ကြားရ၏။ သံမဏိတံခါးကြီး၏ တံခါးလက်တန်မောင်းကြိုး

— ဝေတာနာတပေ —

တရွေရွေလည်နေခြင်းကိုမြင်ရသဖြင့် ကိုမင်းခေါင်သည် ဘုရားတလိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမ်းခေါင်းဆောင်သော ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ သံမဏိတံခါးကြီးကို စတင်ဖွင့်လှစ်နေချေပြီ။

ကိုမင်းခေါင်သည် လဲနေရာမှ ကုန်းရုန်းတရန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် ခြေလှမ်းများ ယိမ်းယိုင်နေပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ပြန်၍ ပြုလဲကျလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အားတင်း၍ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားရပ်၏။ တဖြည်းဖြည်းခြေခိုင်လာသောအခါ လှိုင်ထိပ် ထားခင်ချထားခဲ့သော ကြိုးကို ခိုဆွဲတက်လေ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အားအင်ဆုတ်ယုတ်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်နှာကျက်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲတက်ရ၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများကလည်း သံမဏိတံခါး၏ လျှို့ဝှက်နံပါတ်များကို တစ်ခုချင်းလှည့်၍ ဖွင့်နေပြီ။ တံခါးကြီးပွင့်ရန် နီးနေလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ရှိသမျှအားအင်များကို စုစည်း၍ တရွေရွေတက်သွားလေရာ မျက်နှာကျက်ပေါ်သို့ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ရောက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးကြီးပွင့်သွားပြီး အခန်းထဲသို့ ထောင်မှူးလှမ်း ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်ရောက်လာ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် မျက်နှာကျက်သံဇကောပြားကို အချိန်မီ ဖုံးအုပ်နိုင်လိုက်၏။

သို့သော် အနည်းငယ်အသံမြည်သွားသဖြင့် ထောင်မှူးလှမ်းသည် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်လေ၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် အသက်ကိုပင်မရှု့စုံဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် မီးခံသေတ္တာကိုကြည့်၍ ခြေရာလက်ရာ မပျက်သဖြင့် မီးခံသေတ္တာကြီးကို တွန်းရွှေ့သွားရန် အချက်ပြလိုက်၏။

မီးခံသေတ္တာအောက်၌ ဘီများပါသဖြင့် လွယ်ကူစွာပင် တွန်းရွှေ့သွားနိုင်၏။

ထိုအချိန်တွင် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ခန်းမဆောင်ရှိရာ စင်မြင့်ထက်တွင် သူမ၏ အကျော်ကြားဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျကျနန သီဆိုကပြနေလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို နှစ်သက်ကြသော ပုရိသအပေါင်းတို့ သည် သူမ၏အမူအရာကို မျက်တောင်မခတ်တန်း ကြည့်ရှုနေလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ သီချင်းဆုံးသောအခါ ည (၈)နာရီတိတိ ရှိသွားပြီး ပုလဲဧကရီ လွှဲအပ်ပွဲပြုလုပ်မည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ပုလဲဧကရီထည့်သွင်းထားသော မီးခံသေတ္တာကြီးသည် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ နောက်သို့ပင်ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ထိုအခါ တီးဝိုင်းဖြေဖျော်မှုများ ရပ်စဲသွားပြီး ပုလဲဧကရီ လွှဲအပ်ပွဲပြုလုပ်မည့် မင်္ဂလာအချိန်သို့ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာလေ၏။

ပုလဲဧကရီလွှဲအပ်ပွဲ၌ ကျွန်းမင်းကြီးကိုယ်ကိုင် မိန့်ခွန်း ပြောဆိုမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ကာ ပုလဲဧကရီကို အက်ဒမန်ကျွန်း၏ တောနက်ကြီးအတွင်းမှ သမိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အထားအားကိုးဖြင့် ရွာဖွေရာတွင် အက်ဒမန်ကျွန်း၏တောနက်ကြီးအတွင်းရှိ လူရိုင်းများ နတ်ဘုရား ကျောင်းမှ ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ရှာဖွေရာတွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ကိုမင်းခေါင်က ကူညီပေးခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဤမျှရှားပါးပြီး အဖိုးထိုက်တန်သော ရတနာကို နေမဝင်အင်ပါယာရှင် ဘုရင်မကြီးသာ ပိုင်ဆိုင်သင့်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူရှုပ်မောင်လှိုင်သည် ကျွန်းမင်းကြီး မိန့်ခွန်း ပြောခြင်းကိုကြည့်၍ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေလေ၏။

ပေါက်စတစ်ယောက် ခန်းမဆောင်ကြီးကို မီးပြတ်ရန် ဖျစ်ခလုတ်များကိုချမည်ဆိုပြီး မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်နေသည် မသိ။

သုခအချိန်ထိ ခန်းမဆောင်ကြီးမီးမပြတ်သေးချေ။

ကျွန်းမင်းကြီး၏မိန့်ခွန်းမှာ ပြီးဆုံးတော့မည်။ ခန်းမဆောင်ကြီး မီးပြတ်သည်နှင့် မောင်လှိုင်က ကျွန်းမင်းကြီးကိုလှမ်း၍ အသံတိတ် သေနတ်ဖြင့် လုပ်ကြံရမည်။

မောင်လှိုင်သည် ကုတ်အင်္ကျီအောက်တွင် ထည့်ထားသော အသံတိတ်သေနတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ပေါက်စကို ဒေါသပုန်ထ နေလေ၏။

ပေါက်စတစ်ယောက် မြို့တော်ခန်းမ၏ လျှပ်စစ် ထိန်းချုပ် ခန်း၌ခုခံရော့ဇာန်နေခြင်းကို မောင်လှိုင်မသိချေ။

ပေါက်စသည် ကြိုတင်လေ့လာထားသော မြေပုံများအရ လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်ခန်းကို အလွယ်တကူရောက် သွား၏။

သို့သော် လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်ခန်းကို သေခတ်ထားသဖြင့် သော့ကို ရိုက်ချိုးပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်၏။ ထိန်းချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့ထင်ထားသကဲ့သို့ ဖျစ်ခလုတ်များသည် တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ အမြောက်အမြားရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

ပေါက်စသည် မည်သည့်ခလုတ်ကိုချရမည်မှန်း မသိဘဲ အခက်တွေ့နေ၏။ ကျွန်းမင်းကြီး၏မိန့်ခွန်းပြီးလျှင် မောင်လှိုင် လုပ်ကြံရန်ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ပေါက်စသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ခလုတ်တစ်ခုကိုချလိုက်၏။ သို့သော်ခန်းမဆောင်ကြီး မီးပြတ်ခြင်းမရှိဘဲ မြို့တော်ခန်းမ အပြင်ဘက်ရှိ မီးများငြိမ်းလေ၏။

လုံခြုံရေးအစောင့်များသည် မြို့တော်ခန်းမ အပြင်ဘက် မီးများငြိမ်းသွားသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား၏။ ပေါက်စသည် ထိုခလုတ်ကို အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပြန်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက်ခလုတ်တစ်ခုကိုချပြန်၏။ ထိုခလုတ်မှာလည်း ဖြေပျော်ရေးအဖွဲ့၏နားနေဆောင်အခန်းကိုသာ မီးပြတ်စေ၏။ ပေါက်စသည် ထိုခလုတ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်တင်၍ နောက် ခလုတ်တစ်ခုကို ချပြန်၏။

ထိုအခါ စားဖိုးဆောင်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျ သွားသဖြင့် ဆူညံပွက်သွားပြန်၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် သူ၏မိန့်ခွန်းကိုအဆုံးသတ် လိုက်သဖြင့် ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားလေ၏။

ပေါက်စသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မ ပိုမိုကြီးမားလာပြီး

နောက်ဆုံး၌ မြင်သမျှ ခလုတ်များကိုချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
တော့၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ဘုရင်မနန်းတော်မှ ကာနယ် အင်ဒရူးကို
စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မီးခံသေတ္တာ၏လျှို့ဝှက်ခလုတ်များကို ကျွန်း
မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ယူစွာဖွင့်လေ၏။ ပရိသတ်များသည်
မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌ရှိသော ပုလဲဇကရီကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ
စောင့်မျှော်နေလေ၏။

မီးခံသေတ္တာခလုတ်များ ဖွင့်ပြီးသောအခါ ကျွန်းမင်းကြီးက
ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ မီးခံသေတ္တာတံခါးကို ဖွင့်ပြလိုက်၏။

ပရိသတ်သည် မီးခံသေတ္တာထဲ၌ မြင်ရသောအရာကြောင့်
အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး

“ သူခိုးကြောင်နက် ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပရိသတ်၏ထူးခြားသော အမှုအရာ
ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မီးခံသေတ္တာကိုကုန်းကြည့်လိုက်ရာ
ပုလဲကြီးကို မတွေ့ရတော့ဘဲ စက္ကူဖြူပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသော
ကြောင်နက်ရုပ်ကလေးကို မြင်လေရာ ရူးမတတ် ဖြစ်သွားပြီး

“ ပုလဲဇကရီမရှိတော့ဘူး ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် စင်အောက်မှကြည့်နေရင်း ပုလဲဇကရီ
အခိုးခံရကြောင်းတွေ့လိုက်ရသောအခါ မူးမိုက်မတတ်ဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး စင်ပေါ်သို့
လွှားခနဲခုန်တက်ကာ စကားပြောခွက်ကိုယူ၍

“ သူခိုးကြောင်နက်ဟာ ဟိုတယ်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်၊
ဒါကြောင့်ကျေးဇူးပြုပြီး ပရိသတ်တွေ ဘယ်ကိုမှ မသွားကြပါနဲ့၊
ကျွန်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ရဲ့အမိန့်ပါ ”

ဟုဆိုကာ ပရိသတ်များကို အပြင်မထွက်ရန် တားဆီးလေ
၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးလှမိုး၏တပည့် ဆင်ပေါက်သည် ခန်းမ
ဆောင်ကြီး၏ တံခါးကိုပိတ်ရန် ပြေးလွှားသွားလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် ကျွန်းမင်းကြီးကို လုပ်ကြံရန် သေနတ်
တပြင်ပြင်ဖြစ်နေရာမှ ပုလဲဇကရီ ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ခန်းမဆောင်
တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသဖြစ်နေသဖြင့် သူ၏အကြံအစည်ကို
ဖျက်ရုန်းနိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေသော

ပေါက်စသည် မိမိမျက်စိရှေ့၌ မြင်တွေ့သမျှခလုတ်များကို အလော
တကြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချနေလေ၏။

ထိုအခါ ပေါက်စချလိုက်သော ခလုတ်တစ်ခုသည် ခန်းမ
ဆောင်မီးချသော ခလုတ်ဖြစ်နေသဖြင့် ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး
မှောင်အတိကျသွားလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် ခန်းမဆောင်ကြီး မှောင်ကျသွားသဖြင့်
အခွင့်အရေးရပြီဟုယူဆကာ ကုတ်အင်္ကျီတွင်းမှ သေနတ်ကိုထုတ်၍
ကျွန်းမင်းကြီးရှိရာ စင်မြင့်သို့ ချိန်ရည်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပေါက်စ၏ပရမ်းပတာပြုလုပ်မှုကြောင့်
မီးများဖြန်လင်းလာပြန်သဖြင့် သေနတ်ကို ကမန်းကတန်း ရင်ဘတ်
ထဲသို့ထည့်လိုက်ရပြန်၏။

ခန်းမဆောင်ရှိလူများသည် မီးများ လင်းလိုက်မှိုန်လိုက်ဖြစ်
နေသဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သား
အချို့သည် လျှပ်စစ်ထိန်းခန်းသို့ ပြေးလေ၏။

ပေါက်စသည် ခလုတ်များကို တင်လိုက်ချလိုက်လုပ်ရင်း
ကြိရာမရဖြစ်လာသဖြင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ တွေ့ရာ
မြင်ရာခလုတ်များကို ချလိုက် တင်လိုက်လုပ်နေလေ၏။

ထိုအခါ ခန်းမဆောင်ကြီး မီးပြန်မှိုန်သွားပြန်၏။ မောင်လှိုင်

သည် အခွင့်အရေးရပြီဟုဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်းမင်းကြီးရှိရာ သို့မှန်း၍
အသံတိတ်သေနေတတ်ဖြင့် ပစ်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်းမင်းကြီးကိုမထိဘဲ စကားပြောခွက်ကို ထိမှန်
လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပေါက်စ၏ ပရမ်းပတာပြုမှုချက်များကြောင့်
ခန်းမဆောင်အောက်မှ မီးရှူးမီးပန်းများထွက်လာပြီး ပရိသတ်သည်
ထိတ်လန့်တကြား ထပြေးလေ၏။

ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး မီးလောင်နိုင်သော အန္တရာယ်ရှိသဖြင့်
ပရိသတ်များသည် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများကို တွန်းထိုး၍
ခန်းမဆောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

ထိုလူများထဲတွင် ကိုမင်းခေါင်၊ မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စလည်း
ပါဝင်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်မှာမူ ခန်းမဆောင် မီးလောင်မှု
မဖြစ်မီကပင် အောက်ဘက်အပေါက်မှ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ခွာသွား
လေ၏။

သို့သော် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကဲ့သို့ အက်ဒမန်ကျွန်း၏ လှေကေရီ
တစ်ဦး မြို့တော်ခန်းမကအောက်မှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးထွက်လာ
ခြင်းကို မြင်လိုက်ရသူတစ်ဦးရှိ၏။

ထိုသူမှာ ကျွန်း၌ သတင်းရောင်းဝယ်ခြင်း အလုပ်ဖြင့်

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

အသက်မွေးနေသော လျှပ်တပြက်ပင်ဖြစ်၏။

လျှပ်တပြက်သည် မိမိရရှိသောသတင်း၏ အဖိုးထိုက်တန်
ပုံကို ရိပ်စားမိသဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ပုလဲကေရီ ၂၅၇

အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးကို ဆက်ကပ်မည့် ပုလဲကေရီ ပျောက်ဆုံး
သွားသော သတင်းသည် ကျွန်းတစ်ခွင်လုံး ပွက်လောရိုက်သွား
လေ၏။

ပုလဲကေရီကိုခိုးယူသူမှာ ကျွန်း၏မှာမည်ကျော် လူစွန့်စား
ကြောင်နက်ဖြစ်သဖြင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရတော့မည်ဟု ယုံကြည်
သူများရှိ၏။

ကျွန်း၌ နာမည်ပျက်စာရင်းရှိသူများသည် ထောင်မှူးလှမ်းနှင့်
တပည့်ကျော်ဆင်ပေါက်တို့၏ရန်မှ ရှောင်တိမ်းရန် တောနက်ထဲရှိ
သစ်ခွတ်စခန်းများသို့ သွားရောက်ပုန်းခိုကြ၏။

ဝေတနာစာပေ

ထောင်မှူးလုနီးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်နေ၏။

ထောင်မှူးလုနီးသည် ပုလဲဧကရီကို ခိုးယူခံလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်းမှ သူခိုးကြောင်နက် ထွက်ခွာမသွားနိုင်ရန် ရေလမ်းတစ်ခုလုံးကိုပိတ်၍ ရှာဖွေနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာသော ကုန်သည်များ စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြ၏။ လန်ဒန်မှလာသော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် တစ်ပတ်ပြည့်သည်အထိ ပုလဲဧကရီကို စောင့်ရန် ကြံကြ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ထောင်မှူးလုနီးကိုခေါ်၍

“ ပုလဲဧကရီကို ဆွေအောင်ရှာပါ။ ပုလဲဧကရီကို ပြန်မရရင် ငါ လန်ဒန်ကိုပြန်မဲ့အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောဇာကြံမိမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင် ရွှင်ပျော်ပျော် စားသောက်ဆိုင်ကြီး၌ မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားလေ၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

၎င်းတို့သည် ပုလဲဧကရီကို အဆုံးရှုံးခံရသည့်အပြင် ကျွန်း

မင်းကြီးကို မလုပ်ကြံနိုင်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေလေ၏။

ပေါက်စသည် စိတ်ဓာတ်ကျလွန်းသဖြင့် စားမဝင်အိပ်မပျော် ဖြစ်နေရှာ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မောင်လှိုင်က

“ သိပ်လည်းစိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်တို့မရလိုက်ပေမဲ့ ကျွန်းမင်းကြီးလည်း လန်ဒန်ကို ယူမသွားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောင်နက်လက်ကို ပုလဲဧကရီပါသွားတာ တစ်မျိုးကောင်းသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ကြောင်နက်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ပုလဲဧကရီကို တိုင်းတစ်ပါးထွက်ပြီး ရောင်းစားရင်ရောင်းစားလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်းမင်းကြီးကို ကြိုက်ချေအံ့ပြန်ရောင်းရင် ရောင်းနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ အရာရာဆုံးရှုံးမှုတွေချည်းပဲဗျာ၊ ပုလဲဧကရီကိုလည်း ဆုံးရှုံးရတယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးကိုလည်း မလုပ်ကြံနိုင်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူဧကရီလေး လှိုင်ထိပ်ထားခင်ပါ ပျောက်ဆုံးနေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

၂၅၆ စင်ကြယ်သူ

“ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဘာကြောင့်ပျောက်နေတာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့ စားပွဲရှိရာသို့ လျှပ်တပြက်ရောက်ရှိလာပြီး

“ လှိုင်ထိပ်ထားခင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလွန်ထူးခြားတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ရောင်းစရာရှိတယ်။ ခင်ဗျား တို့စိတ်ဝင်စားရင် ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြားပေးပြီး ဝယ်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သတင်းဆိုသဖြင့် ဈေးမဆစ်တော့ဘဲ ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ ပြားကို ပေးလိုက်လေ၏။

လျှပ်တပြက်က ရွှေဒင်္ဂါးများလက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါမှပင်

“ ပုလဲကေရီပျောက်ဆုံးသွားတဲ့နေ့က လှိုင်ထိပ်ထားခင်က မြို့တော်ခန်းမအောက်ဘက်အပေါက်က ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ထွက်သွားပြီး သူ့ကိုအသင့်လာကြိုတဲ့ ကားတစ်စီးနောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ ကားနံပါတ်ကို ကျုပ်မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စုံစမ်းလိုက်တော့ ကားနံပါတ်က အတူဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာ ဒီ ဝါတ်နဲ့ ကားမရှိဘူး။ ကားအမျိုးအစားက အနက်ရောင်ဝက်စလီ၊ ကျုပ်သိသမျှ ဒါ အကုန်ပဲ ”

ဝေတနာတပေ

ဟုပြောကာ မောင်လှိုင်တို့ရှေ့မှ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ သံပြိုင်

“ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က သူခိုးကြောင်နက်ဖြစ်နေမလား ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

ဝေတနာတပေ

ကိုမင်းခေါင်သည် တွေးရင်း ခေါင်းထဲတွင် ထူပူပြီး သူမနှင့် တွေ့ဆုံစဉ် ပြောခဲ့ဖူးသောစကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစား၍ သံလွန်စရှာဖွေနေမိ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် အဖြေမရသဖြင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင် သီဆိုလေ့ရှိသော အိပ်မက်နှင်းဆီ သီချင်းကို တီးတိုးသီဆိုနေမိ၏။

ထိုသို့သီဆိုရင်း သူမ ပြောခဲ့ဖူးသောစကားအချို့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာ၏။

“ အိပ်မက်နှင်းဆီသီချင်းကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ကိုယ်တိုင်သံစဉ်ထည့်ထားတာ၊ ကျွန်းပေါ်မှာတော့ အိပ်မက်နှင်းဆီ သီချင်းဟာ ကျွန်မရဲ့နာမည်အကြီးဆုံး သီချင်းပဲ။ ဒီသီချင်းကိုရေးတာ အက်ဒမန်ကျွန်းမြောက်ဘက်က ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့ နှင်းဆီခြံ ကလေးမှာ ရေးခဲ့တာ၊ နှင်းဆီခြံရှိတဲ့နေရာကိုသွားရင် ကပ္ပလီ လူပုလေးတွေရဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့အတွက် ကျွန်းအနောက်ကနေ လှေနဲ့ ပတ်ပြီးသွားရင်အကောင်းဆုံးပဲ ”

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင် ရှိမည့်နေရာကို ရိပ်စားမိ လိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် တစ်ချိန်တွင် မိမိနှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့ရ

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင် မိမိအပေါ် ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးတောဆင်ခြင်နေမိ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်တစ်ယောက် ရွှင်ပျော်ပျော်မှာ မရှိတော့ဟု ကြားရ၏။

သူမသည် ကျွန်းမှထွက်ခွာရန် အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရှိရန်လိုအပ်၏။

ထိုအဆက်အသွယ်ကောင်းများသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။ ယခုလက်ရှိ သူမ မည်သည့်အရပ်၌ ခိုအောင်းနေသနည်း။

ဝေတနာစာပေ

ဝေတနာစာပေ

မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသဖြင့် သူမ၏ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စွန်း
တစ်စကို ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် နှင်းဆီခြံရှိရာနေရာသို့ အမြန်ဆုံးသွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ထောင်မှူးလှမ်းနှင့် တပည့်ကျော် ဆင်ပေါက်
တို့သည် ပုလဲကေရီအရေးအတွက် ခေါင်းချင်းရိုက်၍ ဆွေးနွေး
နေကြ၏။

ဆင်ပေါက်နှင့်ထောင်မှူးလှမ်းသည် ပုလဲကေရီကို ပြန်လည်
ရရှိရေးအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ဆင်ပေါက်သည်
ထောင်မှူးလှမ်းကိုကြည့်၍

“ကြောင်နက်ဟာ ကိုမင်းခေါင်နဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ဘူး
ဆိုပေမဲ့ ကိုမင်းခေါင်ကို ကျွန်တော်သံသယ ဖြစ်မိတယ်၊ နောက်ပြီး
တော့ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာလည်း မသင်္ကာစရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဟူသောအမည်ကြောင့် မျက်နှာမည်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး

“ ခွေးကောင် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကြောင်နက်နွဲ့ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်လို နုနုထွတ်ထွတ် ပန်းကလေးက သူခိုးစားပြီလုပ်ကို လုပ်ပါ့မလား ”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူး လှမိုးကို စောဒကမတက်ပုံဘဲ ငြိမ်သက်သွားရလေ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကိုမင်းခေါင်ကို ငါ စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ မင်းက ကျွန်းရဲ့လူအောင်အထွက်ကို စစ်ဆေးပါ၊ ငါတို့ ဒီတစ်ကြိမ် ပေါ့လျှော့ ရင် ပုလဲဧကရီဆုံးပြီ၊ ကျွန်းမင်းကြီးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ဆဲသွားလိမ့်မယ် ”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုး၏အမိန့် ကြောင့် ဆင်ပေါက်သည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ သူသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်နှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားသောသတင်းတစ်ပုဒ်ကို ရရှိထား၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်တစ်ယောက် ပုလဲဧကရီပျောက်ဆုံးပြီးနေမှ စ၍ ရွှင်ပျော်ပျော်မှာ သိချင်းမဆိုတာ နှစ်ည ရှိချေပြီ။ ထိုသတင်း

မဆေချာသေးသဖြင့် ထောင်မှူး လှမိုးကို မပြောဝံ့သေးချေ။

ဆင်ပေါက်သည် ရွှင်ပျော်ပျော်လို့ရောက်သောအခါ ထောင်မှူး လှမိုး အမည်ကိုသုံး၍ လူရွပ်မောင်လှိုင် နှင့် တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားလေ၏။ မောင်လှိုင်နှင့် အတူပေါက်စပါ ရှိ၏။

မောင်လှိုင်နှင့်တွေ့သောအခါ ပေါက်စက ငှင်းတို့မျက်နှာရိပ် ကိုကြည့်၍

“ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို အခုပဲခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ ထောင်မှူးက အမိန့်ပေးလိုက်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူရွပ်မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် သူ၏ ဖိန့်လုံးမှန်သွားပြီဟု ယူဆကာ လေသံမာမာဖြင့်

“ ဟေ့လူတွေ... ကျုပ်မေးနေတယ်လေ၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဘယ်မှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြ၏။ ခဏကြာမှ မောင်လှိုင်က

“ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ကျုပ်တို့ရွှင်ပျော်ပျော်မှာ မရှိတော့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ဆင်ပေါက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စက လှိုင်ထိပ်ထားခင် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို ၎င်းတို့လည်း တွေးမရကြောင်း ပြောလေ၏။

ဆင်ပေါက်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ပျောက်ဆုံး ခြင်းသည် သူခိုးကြောင်နက်နှင့် ဆက်စပ်နိုင်သည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်နှင့် ကျွန်းပေါ်၌ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူမည်သူရှိသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူရှုပ်မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ အဆက်အသွယ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့မသိကြောင်း ပြောဆိုကြ၏။

ဆင်ပေါက်က မောင်လှိုင်တို့ကို ကြောက်ရွံ့အောင် ခြိမ်းခြောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ ကိုယ့်လူတို့၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ပျောက်ဆုံးမှုဟာ ပုလဲဧကရီနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ အာဏာပိုင်တွေက ယူဆကြတယ်။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆီက အသာတကြည် မေးမြန်းလို့မရဘူးဆိုရင် စီလူလာထောင်မှာ ခေါ်ပြီးတော့ မေးမြန်းလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စသည် စီလူလာထောင်ဟူသော အသံကိုကြားသည်နှင့် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ကျလာလေ၏။

စီလူလာထောင်မှ ငရဲခန်းများအကြောင်းကို ၎င်းတို့ကောင်းစွာကြားဖူးနားဝရှိ၏။

မောင်လှိုင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ပယောဂကြောင့် ၎င်းတို့ထောင်ထဲမဝင်လိုသောကြောင့် သူမနှင့် ပတ်သက်သော အဆက်အသွယ်များကို စဉ်းစားလေရာ အပေါင်ဆိုင်ရှင်ကို သတိရလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကျွန်းတစ်နေရာရှိ အပေါင်ဆိုင်သို့ သွား၍ သူမ စင်မြင့်ကပ္ပများ၌ဝတ်ဆင်ရန် လက်ဝတ်ရတနာများ ငှားရမ်းတတ်၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် မြန်မာပြည်မှာနေစဉ် သူမ၏ မိတ်ဆွေကောင်းဟုလည်း ပြောဖူး၏။

ထို့ကြောင့်မောင်လှိုင်က ဆင်ပေါက်အား

“ လောလောဆယ် သတိရတာတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ဟာ စင်မြင့်မြေမျှော်ပွဲတွေမှာ ဝတ်ဆင်ဖို့ လက်ဝတ်

ရတနာတွေကို အပေါင်ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ ငှားတယ်လို့ သိရတယ်။
အပေါင်ဆိုင်ရှင်ဟာ သူရဲ့ မိတ်ဟောင်းကျွမ်းဟောင်းလို့လည်း
ဆိုပါတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်သည် လက်ဖျစ်တီး၍

“ ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ၊ ပုလဲဧကရီကိုပြန်ရရင် ခင်ဗျားတို့
နှစ်ယောက်ကို ကျွန်းမင်းကြီးကကျေးဇူးပြုလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ ရွှင်ပျော်ပျော်စားပွဲရုံမှ ကမ္ဘာ့ရှုထိုး ထွက်ခွာ
သွားလေ၏။ ပေါက်စက ဆင်ပေါက်၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“ ခွေးမသား... လှမိုးအားကိုးနဲ့ ကျုပ်တို့ကို လာစော်ကား
သွားတယ်၊ တစ်နေ့တွေ့ဦးမယ် ”

ဟု ကြုံးငါးလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် နှင်းဆီခြံများရှိရာ ကျွန်းမြောက် ဘက်သို့
စုံစမ်းပြီး သွားလာနေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ပုလဲငုတ်သည့်လှေသမား
တစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံပြီး လှိုင်ထိပ်ထားခင်သွားလာတတ်သည့်
နှင်းဆီခြံကို မေးမြန်းလေရာ ပုလဲငုတ်သမားက

“ ကျုပ်တို့က ပင်လယ်ထဲမှာပဲနေတယ်၊ မြို့ပေါ်ကလူတွေ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီခြံတစ်ခြံကို
အလွန်လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်လာလည်တာ ကြုံဖူးတယ်၊
အဲဒီခြံဟာ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ အလှဆုံးနှင်းဆီခြံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီခြံ
ကို ကုန်းလမ်းကသွားရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ရေလမ်းကနေ လှေနဲ့
သွားရင်အကောင်းဆုံးပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က ပုလဲငုတ်သမားအား နှင်းဆီခြံကို ပို့ဆောင်ပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။

ရိုးသားသော ပုလဲငုတ်သမားသည် ကိုမင်းခေါင်ထံမှ ငွေကြေးမယူဘဲ ကျွန်းအနောက်ဘက်သို့ လှေဖြင့်ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကျွန်းအနောက်ဘက်သို့ရောက်လျှင် တစ်ကိုယ်တည်းဆင်း၍ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

မကြာမီ နှင်းဆီပန်းများပွင့်ပွားနေသော နှင်းဆီခြံ ကြီးတစ်ခြံကို တွေ့ရလေ၏။ နှင်းဆီခြံနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ သစ်လုံးအိမ်ကလေးရှိ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် သစ်လုံးအိမ်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်လာပြီး တုတ်ရှည်နှင့် ရိုက်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လျှင်မြန်စွာရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး မိမိကို တိုက်ခိုက်သူအား ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ လွန်စွာချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

သူမ၏အသက်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်သာရှိပြီး တုတ်ရှည်သိုင်းကို ကောင်းမွန်စွာကစားတတ်သူဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုသည် ကိုမင်းခေါင်အား မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မိန်းမပျိုနှင့်တိုက်ခိုက်ပြီး အချိန်မဖြုန်းလိုသဖြင့် သူမကို ဝင်ပူး၍ လည်ပင်းရှိ အကြောတစ်ချောင်းကို နှိပ်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုမေ့မြောသွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် မိန်းမပျိုကို ညင်သာစွာပွေ့၍ သစ်ပင်၌ ထိုင်လျက်သားထားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနောက်မှ

“ သိပ်ကောင်းတဲ့တိဘက်အကြောကိုင်ပညာပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းသောအသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင် အဘွားအိုတစ်ဦးကိုတွေ့ ရ၏။

အဘွားအို၏လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားပြီး ကိုမင်းခေါင်၏ရင်ဘတ်ကို တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထား၏။

အဘွားအိုက ကိုမင်းခေါင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား၊

နှင်းဆီခြံကို အခွင့်မရှိဘဲမလာရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား ”

ဟု မြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အဘွားအို၏ မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ ခေါင်းခါ

ယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ဟာ လူဆိုးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူကောင်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုးနဲ့လူကောင်းကြားထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ။ နှင်းဆီခြံကို အခွင့်မရှိဘဲ ဝင်ရောက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွား ကျွန်တော့်ကို ဆေနတ်ကြီးနဲ့ချိန်မထားပါနဲ့၊ မတော်တဆ ကျည်ဆန်ထွက်သွားလို့ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ် ”

ဟုပြောရင်း အဘွားအို၏မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်ကြည့်၍ မိမိတတ်ကျွမ်းသော စိတ်ညှိပညာကို အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ အဘွားအိပ်ချင်ပြီ၊ မျက်လုံးတွေစင်းနေပြီ၊ အိပ်ချင်နေပြီ၊ အိပ်တော့မယ်၊ မျက်လုံးတွေလေးလာပြီ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အဘွားအိုသည် မျက်လုံးများလေးကန်လာပြီး မြေပေါ်သို့ထိုင်ချကာ သစ်ပင်ကိုမှီ၍ အိပ် ပျော်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အနောင့်အယုက်များကင်းစင်သွား သော အခါ သစ်လုံးအိမ်ရှိရာသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ချောင်း ကြည့်လိုက်၏။

သစ်လုံးအိမ်ထဲတွင်လူသူအရှိပ်အယောင် မတွေ့ရ။ သစ်လုံးအိမ်နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လှိုင်ထိပ် ထားခင်၏ အဝတ်တစ်စုံကို မြင်လိုက်၏။

မိမိထင်မှတ်သည့်အတိုင်း နှင်းဆီခြံသို့ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ကိုမင်းခေါင်သည် သစ်လုံးအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရေစီးသံကြားရသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ စမ်းချောင်းရှိရမည်ဟု ယူဆမိ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် စမ်းချောင်းဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။

စမ်းချောင်းကလေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်၌ အဝတ်အစားများကိုပုံချ၍ ရေချိုးနေသော လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ နောက်ကျောကိုမြင်ရ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် သစ်ပင်ခြေရင်း၌ထိုင်၍ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို စောင့်ကြိုနေလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သီချင်းတေးအေးဖြင့် ရေချိုးနေပြီး ကမ်းစပ်သို့တက်ရန်ကြံလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုမင်းခေါင်က သူမ၏ အဝတ်အစားများကိုကိုင်မြှောက်၍

“ ရွှေမင်းသမီးရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ငယ်ကျွန်တော်ကြီးက ဝတ်ဆင်ပေးဖို့ အသင့်စောင့်ကြိုနေပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို

မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုကရသဖြင့် လွန်စွာထိတ်လန့် အံ့သြသွားပြီး

“ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်လာတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောပြီး

“ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဆိုရင် တစ်လုံးမကျန် မှတ်မိနေတဲ့ ကျေးဇူးပေါ့ကွာ၊ ကဲ... မင်းရဲ့အဝတ်အစားတွေကို အမြန်ဆုံး ပြန်လိုချင်ရင် ပုလဲဧကရီကို ကျုပ် လက်ထဲထည့်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်၏အကြပ်ကိုခွဲကြောင့် မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ ရှင် တော်တော်အကြပ်ပက်စက်ပါလား၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့သိက္ခာကို မထောက်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ မင်း ငါ့ကို မေ့ဆေးပေးပြီး ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲမှာ ထားခဲ့တာလောက်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကို ငါ အပြစ် ပြောခဲ့လို့လား၊ မင်းရဲ့ ပရိယာယ်မာယာအစွမ်းကို ချီးမွမ်းခဲ့ပါသေး တယ်၊ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်အပ်

ပါ ”

ဟု မထီလေးစားဟန်ပန်နှင့်ပြောလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင် သည် အကြံရခက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီလိုလုပ်ပါဦး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပုလဲဧကရီကို တစ်ယောက် တစ်ဝက်ခွဲယူကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်ရမှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်လက်ကို အမြန်ဆုံးပြန်အပ်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်

“ ပုလဲဧကရီဟာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံရဲ့တွင်းထွက် ရတနာပါ၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်းမင်းကြီးကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ချင်ရတာ လဲ၊ ကျွန်းမင်းကြီးလက်အပ်မဲ့အစား ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပဲ ခွဲယူ လိုက်ကြရအောင်၊ အင်္ဂလိပ်လက်ထဲကို ပုလဲဧကရီကို မအပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ဘဝကို ဖန်တီး ကြမယ်လေ ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်

ရယ်မောလိုက်ပြန်ပြီး

“ မင်းဟာ ကြောင်နက်အဖြစ်နဲ့ စောရဘဝမှာ တော်သလို စည်းရုံးရေးအင်မတန်ကောင်းပါလား။ ကျုပ်နေရာမှာ သူတစ်ပါး ဆိုရင်တော့ ရရင်ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မာယာပရိယာယ်နဲ့ စည်းရုံးလို့မရဘူး။ တကယ်တော့ လှိုင်ထိပ်ထားခင်ဆိုတဲ့ကခြေသည် မိန်းမဟာ ကြောင်နက်ပဲဆိုတာ အရင်ကတည်းက ကျုပ် သိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ပုလဲဧကရီအရေးကိစ္စမှာ လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဝင်နှောက်မှာ စိုးရိမ်ခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကိုမင်းခေါင်ကို ကြည့်၍

“ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မရဲ့ပွဲမှာ ဆုတော်ငွေတွေ အများကြီးပေးပြီး ရှင် ကျွန်မကို ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား။ ကျွန်မကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ချည်းကပ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်စားမိတယ်။ အခုတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပေါင်းဆုံမိပြီပဲ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ဘဝကို ဖန်တီး ကြရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

ဝေတနာစာပေ

“ မင်း ဒီလောက်ကြွယ်ဝချမ်းသာနေတာတောင် လောဘကို မသတ်နိုင်သေးဘူးလား။ အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်က သူဌေးသူကြွယ် တွေရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဟောက်တွင်းခိုးယူပြီး မင်း အတော်ချမ်းသာ နေပြီပဲ။ ကဲ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကျပ်မကိုင်ချင်တော့ပါ ဘူး။ ဟောဒီမှာ မင်းရဲ့အဝတ်အစားတွေ ထားခဲ့ပြီး ကျုပ် ကျောခိုင်း နေမယ်။ စိတ်ချလက်ချ ဝတ်ပေတော့ ”

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ရေပေါ်သို့တက်၍ သူမ၏အဝတ်များကို ဝတ်လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီးသော အခါ ကိုမင်းခေါင်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ ပုလဲဧကရီ ကို ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်၏လက်၌ကိုင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကိုကြည့်၍ မျက်နှာဖျက်သွားပြီး

“ ရှင် ဘွားရွှေနဲ့ရှင်နှောင်းကို ဘယ်လိုရှင်းလိုက်သလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ သူတို့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိပါတယ်။ ပုလဲဧကရီကိုသာ ကျုပ်လက်ထဲကို အသာတကြည်အပ်လိုက်ပါ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ပုလဲဇကရီ ကျွန်မလက်ထဲမှာမရှိတော့ဘူး ”

ဟုဆိုလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်ပြီး

“ အတင်းအဓမ္မတောင်းချင်လို့ အေးအေးချမ်းချမ်းတောင်း နေတာပါ။ ပုလဲဇကရီ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ် ”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်အနီးသို့ ဆတ်ခနဲကပ်၍ သူမ ဆံထုံးကို လျှင်မြန်စွာ ဖြေချလိုက်ရာ ပုလဲကြီးသည် ကိုမင်းခေါင် ၏လက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်လက်ထဲသို့ ပုလဲဇကရီ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“ လူယုတ်မာကြီး၊ ရှင်ဟာ အတော်သခင်အားရကျွန်ပါးဝ လုပ်ချင်တဲ့သူပဲ၊ ရှင်မှာမျိုးချစ်စိတ်မရှိဘူး၊ မြန်မာ့တွင်းထွက်ပုလဲ ရတနာကို အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးကို ဆက်ရတယ်လို့၊ ရှင်ရဲ့ကိုယ်ဟာ ကျွန်စော်နီတယ် ”

ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ စွပ်စွဲချက်များကြောင့် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား... ကြောင်နက်ပါးစပ်ကများ မျိုးချစ် စကားတွေကြားနေရတယ်၊ ပုလဲဇကရီကို မင်းလက်ထဲရောက်ရင် နိုင်ငံခြားကုန်သည်တွေကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ရောင်းစားမှာပဲ မဟုတ်လား ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မမှာ ဒီလောက် မျိုးချစ်စိတ်မခေါင်းပါးသေးဘူး၊ ပုလဲဇကရီကို ခိုးယူရတာက မြန်မာ့တွင်းထွက်ရတနာဟာ အင်္ဂလန် ပြည်ရဲ့ တော်ဝင်ရတနာဖြစ်သွားမှာမို့ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကိုကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် မင်းဘာဖြစ်လို့ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ စောရအလုပ် ကို လုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ဘာသာကချေသည်လုပ်ပြီး ဘဝကို ရပ်တည်လို့ရနေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်က သင်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က အဖေမပေါ်ဘဲမွေးခဲ့တယ်၊ အမေက

၂၅၀ မမင်းမြတ်သူရ

အဖေနေ့တူလို့ဆိုပြီး ကျွန်မကိုမုန်းတယ်။ ဒီဘဝတွေကပေးတဲ့ အမြဲ နှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ အမေဆုံးတော့ တစ်ရွာလုံး ကျွန်မကိုမွေးဖို့ ငြင်းဆန်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရွာကိုရောက်လာတဲ့ ခရီးသွား တစ်ဦးက ကျွန်မကိုမွေးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့မွေးစားအဖေက အလွန်တော်တဲ့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာအကျော်အမော်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မက အဖေဆီက ပညာကုန်ရလိုက်ရုံမကဘူး၊ အိန္ဒိယဖောက် ထွင်းဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာလည်း ပညာသင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ကြောင်နက်အမည်ခံပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ခြောက် ခြားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က

“မင်းကို ကြောင်နက်မှန်း ရိပ်မိနေတဲ့သူတွေရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်လည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပူးပေါင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ မင်းက ကျုပ်အပေါ် သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကိုမင်းခေါင်ကို မကျေ မချမ်းကြည့်၍

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဟာသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပဲ။ အမျိုး သားရေးစိတ်ဓာတ်လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်လိုလူတစ်ယောက်

အပေါ်မှာ ကျွန်မအနေနဲ့ သစ္စာရှိစရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏စကား ကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ် ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ လှိုင်ထိပ်ထားခင် တစ်နေ့ သိမှာပါ။”

ဟုပြောရင်း ပုလဲကေရီကို ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ထည့်ရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်အနောက်မှ အပေါင်ဆိုင်ရှင်ထွက် လာပြီး သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ

“ဟိုး... ဟိုး... ဟိုး... ပုလဲကေရီကို ကျုပ်လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါ။ မလှုပ်နဲ့နော်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် အပေါင်ဆိုင်ရှင်ကို ဖြင်သောအခါ မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ဝင်ပါရတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက်တွေ များလိုက်တာ။”

ဟု ပြောလေရာ ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဆိုင်တာ မဆိုင်တာ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်လက်ထဲကို

ပုလဲဧကရီကိုရမှကို ဖြစ်မယ်”

ဟု ခေါင်းမာသောအမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် အပေါင်ဆိုင်ရှင်၏ လောဘဇော
တက်သောအမူအရာကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ရှင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ပုလဲဧကရီဟာ ကျွန်မပစ္စည်း
လေ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒီကျွန်းကပြေးလို့ရအောင်လုပ်ပေးမယ်ဆို”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မင်းကို ကျွန်းကနေပြေးလို့ရအောင်
လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ပုလဲဧကရီကို ငါ့ရမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ထိုသူ၏စကားကြောင့် ဒေါသပူန်
ထသွားပြီး

“သစ္စာမရှိတဲ့လူ၊ ရှင် ကျွန်မကို ကျွန်းကပြေးလို့ရအောင်
လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ရွှေတွေယူခဲ့တယ်လေ၊ ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်
ဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်တွေအများကြီး သိကျွမ်းလာတဲ့မိတ်ဆွေရင်း
ချာတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ပုလဲဧကရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာရွေးစရာလမ်း
မရှိဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့မိန်းမနဲ့သမီးလေးကို ထောင်မှူး
လှမ်းဖမ်းထားတယ်၊ ပုလဲဧကရီကို ပြန်ယူလာပေးမှ သူတို့ကို
ပြန်လွှတ်ပေးမယ်တဲ့၊ စီလူလာထောင်မှာ ငါ့မိန်းမနဲ့ကလေး ရှိနေ
တယ်၊ ငါ့သမီးလေးက အပျိုအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ထောင်မှူးလှမ်းက
တဏှာရှုးဆိုတာ မင်းတို့သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အတွက် ရွေးစရာ
လမ်းမရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ သစ္စာဖောက်ရတဲ့အတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်
ပါ၊ ကဲ... ကိုမင်းခေါင် ကျုပ်သမီးနဲ့ မိန်းမအတွက် ကျုပ်ဘာမဆို
စွန့်လွှတ်တဲ့တယ်နော်”

ဟု ပြောကာ ကိုမင်းခေါင်အား ဆေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်
လေ၏

ကိုမင်းခေါင်က မတတ်သာဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်တို့ ကြိုးစားလာခဲ့သမျှ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ကုန်ပြီဗျာ၊
ဒါကြောင့်လည်း လောကမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်းမဖြစ်ရပါလို့ဆိုကြ
တာပဲ၊ ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ”

ဟု ဆိုကာ ကျောပိုးအိတ်ကို အပေါင်ဆိုင်ရှင်လက်သို့ ပစ်ပေး
လိုက်ပြီး

“ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ကျုပ်ရဲ့ အသုံးအဆောင်လေးတွေ ပြန်ပေးခဲ့ပါ ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်၍ ရေဘူးနှင့် စီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ်တို့ကိုသာပြန်ပေးပြီး တောလိုက်ဓားမြှောင်ကို သစ်ပင်အမြင့်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

ကိုမင်းခေါင်လက်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုလည်း တောင်းယူ၍ ကျည်ဆန်များ ထုတ်ယူလိုက်၏။

ပြီးနောက် ကိုမင်းခေါင်နှင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကြည့်၍

“ အခုလိုလုပ်ဖို့ ကျုပ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်လုံးဝမရှိပါဘူး၊ ကမ္ဘာမီးလောင်တဲ့အတွက် သားကောင်ချင်းရတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါ ဗျာ၊ သွားပြီဗျို့ ”

ဟုဆိုကာ ပုလဲဇကရီကိုယူဆောင်၍ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်က အပေါင်ဆိုင်ရှင်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ တက်ခေါက်ကာ

“ သွားပါပြီ သွားပါပြီ၊ သူခိုးလက်က သူ့ဝှက်လှဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချ၍

“ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ ပိုသေကားချပ်မှတ်ထားလို့မရ ဘူးဆိုတာ သက်သေပါပဲဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကိုမင်းခေါင်ကို မကျေ မချမ်းကြည့်၍

“ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရှင့်ကြောင့်ဖြစ်လာတာ၊ တောထဲမှာ ဆေးဆေးဆေးဆေးနေတဲ့ ပုလဲဇကရီကို မြို့ပေါ်ရောက်အောင်လုပ်ရ တင်မကဘူး၊ ဘုရင်မကြီးလက်ကို အပ်ဖို့လုပ်တယ်၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မဟာ ကချေသည်ဘဝကိုစွန့်လွှတ်ပြီ ကျွန်းဖို့ပြေးဖို့ကြံခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကျွန်းကပြေးစရာနေရာလည်းမရှိတော့ဘူး၊ စီလူလာ ထောင်ပဲသွားရတော့မယ်ထင်တယ် ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ကြည့်၍ သဘောကျ ဟန်ဖြင့် ရယ်မောကာ

“ မင်းမှာ သွားစရာမရှိဘူးဆိုရင်လည်း ငါ့နောက်ကိုလိုက် ခဲ့ပါ၊ စီလူလာထောင်ကိုတော့ သွားစရာမလိုပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏ မျက်နှာဝင်းလန်းသွား

ပြီး

“ဟင်... ရှင်မှာ ပြေးစရာအစီအစဉ် ရှိတယ်ပေါ့၊ ရှင်မှာ ကျွန်းက ပြေးစရာနည်းလမ်းရှိတယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို လည်းခေါ်သွားပါ၊ ရှင်ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ ရှင်ရဲ့ပယောဂကြောင့် ကျွန်မလည်း ဘုံပျောက်သွားပြီ၊ ရှင် ငွေလိုရင် ကျွန်မမှာရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်ကခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်းဆီက သမ္မာအာဇီဝမဟုတ်တဲ့ငွေတွေကို ငါ မလိုချင် ပါဘူးကွာ၊ ကျွန်းကနေလွတ်အောင်ပြေးဖို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်၊ မင်းကို ကျွန်းကလွတ်အောင် ခေါ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရတာဟာ ပုလဲဇကရီနဲ့ပတ်သက်ပြီးထားရှိတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားလို့ပဲ၊ မင်းလို ကချေသည်သူနီးမ တစ်ယောက်ကတောင် မျိုးချစ်စိတ်ရှိရင် တို့တိုင်းပြည်ကြီး လွတ်လပ်ရေးရဖို့ မဝေးတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်၏စကားကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ရှင် ကျွန်မကိုချီးမွမ်းလိုက်တာလား၊ ကဲ့ရဲ့လိုက်တာလား”

ဝေတာနာဓာပေ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် ကိုမင်းခေါင်ထံမှ ပုလဲဇကရီကို ရသောအခါ လှေကိုလှော်ခတ်၍ ထောင်မှူးလုမိုးတို့ရှိရာ စီလူလာ ထောင်သို့သွားလေ၏။

စီလူလာထောင်၌ သူ၏ဇနီးမယားနှင့် သမီးကို ထောင်မှူး လုမိုးတို့ကဖမ်းဆီးပြီး ပုလဲဇကရီနှင့်လဲလှယ်ရန် အကျပ်ကိုင်ထား၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် မိသားစုအတွက် ရတက်မအေးစွာဖြင့် စီလူလာထောင်သို့ အမြန်သွားလေ၏။ မိမိ၏လက်၌ ပုလဲဇကရီ ကို ရရှိလာသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အကော်အတန် အေးမြနေ၏။

စီလူလာထောင်သို့ရောက်သောအခါ အပေါင်ဆိုင်ရှင်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ဟောဒီမှာ ပုလဲဇကရီကို ပြန်ရခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကလေး ကို လွတ်ပေး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလုမိုးသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား သွားပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား၊ ဘယ်မှာလဲ ပုလဲဇကရီ၊ ပေးစမ်း... ပေးစမ်း”

ဟု တောင်းလေ၏။

ဝေတာနာဓာပေ

အပေါင်ဆိုင်ရှင်က လွယ်အိတ်ကို ပေးလိုက်သောအခါ
အတွင်းမှ ပုလဲဇကရီကိုထည့်ထားသော ကြေးနီဆာတ္တာလေးကို
ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကြေးနီဆာတ္တာ၏ခလုတ်ကို အလောတကြီး
ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကြေးနီဆာတ္တာထဲတွင် ပုလဲကြီးကိုမတွေ့ရဘဲ
ပုလဲကြီးနှင့် အရွယ်အစားတူသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုသာ
မြင်လိုက်ရ၏။

ထောင်မှူးလုမိုး၏ ဒေါသအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွား
ပြီး

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အရူးလုပ်နေတာလား၊
ဒီကောင်ကိုပါ ထောင်ထဲထည့်ထားလိုက်ဟေ့”

ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်သည် နားမလည်စွာဖြင့် အမှုထမ်းများနောက်
သို့ ပါသွားလေ၏။

❖ ❖ ❖

ကိုမင်းခေါင်သည် အက်ဒမန်ကျွန်း၏ ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ
ငါးခြောက်လှမ်းသော လူကြီးတစ်ဦးထံသို့သွား၍ စာတစ်စောင်ကို
အကျအနု ရေးလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်းမင်းကြီးထံသို့ လိပ်မူပြီး ပေးပို့ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကိုမင်းခေါင်၏စာကိုဖတ်၍ပြီးနောက်
ငူငူငိုငို ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်၏စာမှာ...

ကျွန်းမင်းကြီး

ပုလဲဧကရီကို ကျုပ်ရသွားပြီ၊ ကျုပ် ဒီကျွန်းကနေ အချိန်
မရွေး ထွက်သွားလို့ရတယ်...

ပုလဲဧကရီကို ပြန်လိုချင်ရင် အမှတ် (၈) သစ်တောအစပ်
မှာ မနက်ဖြန်ညနေ ရွှေပိဿာ (၂၀)နဲ့အတူ လာခဲ့ပါ။

ကျွန်းမင်းကြီး (သို့) ထောင်မှူးလှမ်း တစ်ယောက်တည်း
လာခဲ့ပါ။

P.S

စီလူလာထောင်မှာရှိတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ရှင်မိသားစုကို အရင်
လွှတ်ပေးပါ။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲဧကရီနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ကိုယ်
တည်း ကျိတ်၍ စဉ်းစားလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး ကျွန်း၏
ဘဏ်မှ ရွှေပိဿာ (၂၀)ကို ထုတ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ထောင်မှူးလှမ်းကို နံနက်စောစော
ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ခေါ်လိုက်ပြီး ကန်ရေပြင်ကို အကြာကြီး စိုက်

ကြည့်နေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းက ခဏကြာအောင် စောင့်နေပြီးမှ

“ အမိန့်ရှိပါ ကျွန်းမင်းကြီး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးက သူ၏အိတ်ထဲမှ စာကို ထောင်မှူးလှမ်း ကို
ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးလှမ်းသည် စာကိုဖတ်၍ မခံချီ မခံသာဖြစ်သွား
ပြီး

“ ဒီကောင် အတင့်ရဲလှချေလား၊ သူဟာ ဘယ်လိုလူစား
ဖြစ်မလဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီး မရရအောင် ဖမ်းမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်းမင်းကြီးက

“ တိတ်စမ်း... မင်းရဲ့ မိုက်ရူးရဲအပြုအမူတွေကို ငါ
လက်မခံတော့ဘူး၊ ပုလဲဧကရီဟာ ငါ့ဘဝအတွက် သိပ်ကို
အရေးကြီးတယ်၊ ပုလဲဧကရီကို ဘုရင်မကြီးလက်ကိုမအပ်နိုင်ဘူး
ဆိုရင် အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ ငါတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ရေတွေ
မျောပစ်ရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြောင်နက်တောင်းတဲ့ ရွှေပိဿာ (၂၀)ကို
ငါပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှမ်းသည် ကျွန်းမင်းကြီးအား

တအံ့တဩ ကြည့်၍

“ ဒီကောင်အကျပ်ကိုင်တာကို လိုက်လျောသလို ဖြစ်မနေ
ဘူးလား၊ ပုလဲဧကရီက ရွှေပိဿာ (၂၀)တောင် တန်သလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်းမင်းကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ပုလဲဧကရီက ရွှေပိဿာ (၂၀) တန် မတန်တော့ ငါ
မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဂုဏ်သိက္ခာကတော့
ရွှေပိဿာ (၂၀)ထက်တန်တယ်၊ ငါတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆုတောင်းပြု
ခံခဲ့ရတယ်၊ ငါတို့မျိုးထဲမှာ ဆာဘွဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိ
တယ်၊ ရွှေပိဿာ (၂၀)အတွက် ငါ ဂုဏ်သိက္ခာအကျမခံနိုင်ဘူး၊
ဒီနေ့ညနေ အမှတ် (၈) သစ်တောအစပ်ကို မင်းကိုယ်တိုင်သွားရ
မယ်၊ အရေးကြီးဆုံးမှာချင်တာက မိုက်ရူးရဲအပြုအမူတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊
ပုလဲဧကရီကို ငါ လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏ အတ္တကို နားမလည်
နိုင်တော့ချေ။

ကျွန်းမင်းကြီး၏ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

ယနေ့ညနေ အမှတ် (၈) သစ်တောအစပ်၌ အင်္ဂါမန်ကျွန်း
တစ်ခုလုံးကို ကိုင်လှုပ်နေသည့်သူကို တွေ့ရပေမည်။

ထိုသူသည် သူခိုးကြောင်နက်ပေလော။ လှိုင်ထိပ်ထားခွင့်
လည်း ပျောက်ဆုံးနေ၏။

ယခုလိုအချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ ပျောက်ဆုံးနေ
ခြင်းမှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှ၏။

သူ၏တပည့်ကျော် ဆင်ပေါက်ထင်မြင်သလို လှိုင်ထိပ်ထားခွင့်
သည် ကြောင်နက်ဖြစ်နေသလား။

ဝေပန်အံ၊ စာကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကိုမင်းခေါင်နှင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် သစ်တောအနီးရှိ
ငါးခြောက်လှမ်းသော တဲလေး၌ ခိုအောင်းနေလေ၏။

တဲလေးရှိ ကိုမင်းခေါင်၏မိတ်ဆွေ လူကြီးသည် ကိုမင်းခေါင်
တို့အား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။

နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကိုမင်းခေါင်
အနီး၌ လာ၍ထိုင်လိုက်ပြီး

“ရှင်ကို ကျွန်မ နားမလည်တာ မေးရဦးမယ်၊ ရှင်လက်ထဲ
မှာ ပုလဲဧကရီမရှိတော့ဘဲနဲ့ ကျွန်းမင်းကြီးဆီက ရွှေဝိဿာ (၂၀)
ကို ဘာကြောင့်တောင်းရတာလဲ၊ အပေါင်ဆိုင်ကလူဟာ သူ့မိန်းမနဲ့
ကလေးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲကို ပုလဲဧကရီ
ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

ဝေတနာတပဒ

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို အစအဆုံး စီစဉ်ခဲ့တာ ကျုပ်ပါ၊
နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်စီစဉ်တဲ့အတိုင်းဖြစ်မယ်လို့ ယုံတယ်၊ မနေ့က
အပေါင်ဆိုင်ရှင် လက်ထဲကို ပုလဲဧကရီ ပါမသွားဘူး၊ ပုလဲဧကရီက
တစ်ချိန်လုံး ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်”

ဟု ဆိုကာ သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပုလဲကြီးကို ထုတ်ပြလိုက်
လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ပုလဲဧကရီကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်
၍

“ဟင်... ပုလဲဧကရီက ဘာကြောင့် ရှင်လက်ထဲမှာရှိနေ
ရတာလဲ၊ အပေါင်ဆိုင်ရှင်လက်ထဲကို ပါသွားတာ ကျွန်မကိုယ်ဟုင်
မြင်လိုက်ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းခေါင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
ရယ်မော၍

“ကျုပ်က မျက်လှည့်ပညာကို ကောင်းကောင်းတတ်တယ်၊
အပေါင်ဆိုင်ရှင်ကို လက်လှည့်နည်းလေး နည်းနည်းသုံးလိုက်တာ
ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေတနာတပဒ

၂၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ထိုအခါ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ကိုမင်းခေါင်ကို အထင်ကြီး
ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ရှင် သိပ်လည်တာပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ပုလဲကောရီဟာ
အလွန်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တောင်း
သလောက် ရွှေပိဿာ (၂၀) တန်လို့လား”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချ၍

“ရွှေပိဿာ (၂၀)က ပုလဲကောရီအတွက် တောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တောင်းတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်၏အဖြေကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်က

“ရွှေပိဿာ (၂၀)ရပြီဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကျွန်းကနေ ဘယ်လို
ပြေးမလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က

“ကျွန်းကနေ လောလောဆယ်ပြေးရင် ကျွန်းမင်းကြီးလက်
မှာပြန်မိမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ တောနက်ထဲမှာ ပုန်းအောင်း
နေရမယ်”

စေတနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်
“ဘာ... အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့ တောနက်ထဲမှာ၊ ဟုတ်လား၊
ကျွန်မတို့ကို လူရိုင်းတွေ သတ်ပစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ရယ်မော၍

“ဘာမှမပူနဲ့၊ လူရိုင်းတွေက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါပဲ၊
မင်းကို မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူး၊ ဒီနေ့ညနေ ရွှေပိဿာ (၂၀)
ရတဲ့အချိန် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဂရုစိုက်ပါ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်၊ ငါဟာ-တစ်ကိုယ်
ကောင်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေ
တာ”

ဟု ပြောလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကိုမင်းခေါင်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်လေ၏။

စေတနာစာပေ

ထောင်မှူးလှမိုးသည် သူ၏အိမ်ကြီး၌ ညနေ အမှတ် (၈) သစ်တောသို့ ရွှေပိဿာ (၂၀) သွားပို့ရမည့်အရေးကို တွေး၍ စိတ်မောနေမိ၏။

သူသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သေချာစွာ တိုက်ချွတ် ဆေးကြောပြီး ကျည်ဆန်များကို တစ်တောင့်ချင်း ထည့်လေ၏။

ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်လေ့ရှိသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို လည်း ဓါးလက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမလှလေး မာယာ ရောက်ရှိလာ၏။ မာယာနှင့် ချိန်းဆိုထားသော်လည်း မာယာက

“ ရှင်နဲ့ မတွေ့ရတာကြာလို့ တွေ့ချင်လို့လာတာ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောရင်း ထောင်မှူးလှမိုးကို အိပ်ပွားပါလဲ ကြည့်လိုက် လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ဂါဝန်အောက်မှ မြင်တွေ့ရသော သူမ၏ အသားစိုင့်များနှင့် ကားစွင့်သောတင်ကို မျက်လုံးမောကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ပူနွေးလာ၏။

ညနေမရောက်မီ အချိန်များစွာ ရသေး၏။ မာယာနှင့် ခဏမျှ အပန်းဖြေလိုက်ဦးမည်။

သူတို့နှစ်ဦး အချစ်နုလန်ထပြီးသောအခါ ထောင်မှူးလှမိုးက ပုလဲဧကရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယနေ့ညနေ အလွန်အရေးကြီးသော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင်နွှဲရမည်ဟုပြောကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွား လေ၏။

မာယာသည် ထောင်မှူးလှမိုး၏ အလွန်အရေးကြီးသော တိုက်ပွဲဟူသော စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း ခုတင် အောက်တွင် ချွတ်ထားသောဂါဝန်ကို ပြန်ဝတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထောင်မှူးလှမိုး၏ ချိတ်ဆွဲထားသောခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကိုယူ၍ ကျည်ဆန်များကို ထုတ်ကာ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ခဲ့လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ သော

ဝေတနာစာပေ

တို့ မတွေ့ရတော့ချေ။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ညနေအတွက် အရေးကြီးနေသဖြင့်
မာယာကို ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်လေ၏။

မာယာသည် သူမ၏ အပန်းဖြေအခန်းထဲသို့ ရောက်သော
အခါ ဘင်ပေါ်၌လှဲရင်း ထောင်မှူးလှမိုး၏ ခြောက်လုံးပြု
ကျည်ဆန်များကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့ခြင်းကို ကျွန်ုပ်အားရနေ
မိ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ထောင်မှူးလှမိုး၏ ယုတ်မာ
ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

မြန်မာပြည်၌ မာယာရှိနေစဉ်ကပင် မာယာ၏ဖခင်ကြီးနှင့်
ညီမလေးသည် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ စီးပွားရှာခဲ့၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် အဘာဒင်ချေးသို့လာရင်း ညီမလေးကို မျက်စိကျသဖြင့် ဖခင်ကြီး၏ဆိုင်ခန်းဖွင့်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမိုး၏ သည်ယုန်မြင်၍ သည်ခြုံတွင်လိုက်ခြင်း ကို နားမလည်သော ဖခင်ကြီးသည် ဆိုင်ခန်းပြန်လည်ရရှိအောင် ကြိုးစားရင်း ညီမလေးကို စော်ကားခံခဲ့ရ၏။

မာယာ၏ညီမလေးသည် အလွန်ရိုးသားပြီး ရှက်တတ်သူဖြစ် သဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့၏။

ဖခင်ကြီးသည် ညီမလေးအတွက် ကြေကွဲလွန်းသဖြင့် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ စီးပွားမရှာတော့ဘဲ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့

မာယာသည် ဖခင်ကြီးထံမှ ထောင်မှူးလှမိုး၏ ဆိုးသွမ်းပုံကို ကြားသိသောအခါ သွေးများပွက်ပွက်ဆူပြီး လူယုတ်မာလှမိုးကို ကလဲ့စားချေမည်ဟု ကြိုးဝါးခဲ့၏။

သူမသည် ဘဝပေးအခြေအနေအရ မလှပသောဘဝဖြင့် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးလှမိုးကို ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးစား၍ အခွင့်သင့်လျှင် လက်စားချေရန် ကြံစည်၏။

ယနေ့ သူမ၏အကြံအစည်များ အောင်မြင်ခဲ့ချေပြီ။

ဝေတနာတပေ

လူယုတ်မာ လှမိုးတစ်ယောက် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံတွေ့လျှင် သူ၏သေနတ်မှ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်မှ ထွက်မည်မဟုတ်။

မာယာသည် ခုတင်ပေါ် အပန်းဖြေနေစဉ် ဆင်ပေါက်ရောက် ရှိလာသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ခေါ်လိုက်၏။

မာယာသည် ဆင်ပေါက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိ၏။ ဆင်ပေါက်သည် ထောင်မှူးလှမိုးထက်စာလျှင် များစွာရိုးသားမှုရှိ သည်ဟု ထင်မြင်၏။

ဆင်ပေါက်ကိုယုံ၍ သူမဘဝနောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူမသည် ဆင်ပေါက်နှင့်အတူ အရက် သောက်၏။

မာယာသည် အရက်ကိုငဲ့၍ သောက်လိုက်ရင်း ရီတီတီဖြစ်

“ဆင်ပေါက်... ဒီနေ့ ကျွန်မဘဝမှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်သည် မာယာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဘာအလုပ်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး မာယာရယ်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဝေတနာတပေ

မာယာက သက်ပြင်းချ၍ သူမ၏ အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောဆိုရင်း ထောင်မှူးလှမိုးကို ကလေးစားချေပုံကို ပြောဆို လေ၏။

သူမ၏စကားဆုံးသောအခါ ဆင်ပေါက်သည် ဝန်းခန့် အထိတ်တလန့် ခုန်ထကာ

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဆရာရဲ့သေနတ်က ကျည်ဆန်တွေကို နင် ထုတ်ထားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာယာက အံ့ကိုကြိတ်၍ ခေါင်းညိတ် ကာ

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီညနေတိုက်ခွဲဖြစ်ရင် လူယုတ်မာကြီး သေအောင် ကျွန်မ စီစဉ်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆင်ပေါက်သည် ဒေါသတကြီး ဖြင့်

“နင် ယုတ်မာလှချေလား၊ ထောင်မှူးက ကျွန်းပေါ်မှာ တာဝန်တွေအများကြီးရှိတယ်၊ ထောင်မှူးလိုလူမျိုး တစ်ခုခုဖြစ်သွား ရင် ကျွန်းမှာ နစ်နာလို့မဆုံးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာယာသည် တစ်ကျွန်းလုံးကို နိုင်ထက် စီနင်းပြုလုပ်သော ထောင်မှူးလှမိုးအား မျက်နှာလှို မျက်နှာရလုပ်

နေသော ဆင်ပေါက်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားပြီး

“ဟင်... ရှင်... ရှင်က ထောင်မှူးလှမိုးကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် သဘောကျနေတာလဲ၊ လှမိုးကြောင့် ဒုက္ခရောက် တဲ့သူတွေ ကျွန်းပေါ်မှာ ဒုန့်ဒေးပဲ၊ လှမိုးဟာ ခွေးလိုယုတ်မာတဲ့ ကောင်”

ဟု ပြောလေရာ ဆင်ပေါက်သည် မာယာအား ဒေါသ တကြီး ဆဲဆိုလိုက်ပြီး

“မကောင်းဆိုးဝါးမ၊ နင်စော်ကားတာ လွန်လှပြီ၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ထောင်မှူးဟာ ငါ့ရဲ့ ထာဝရကိုးကွယ်ရာပဲ၊ ထောင်မှူးကို လုပ်ကြံတဲ့အတွက် နင့်ကို ငါ ပြန်လက်စားချေမယ်”

ဟု ပြောကာ မာယာအား လည်ဝင်းကိုညစ်ရန် ကြိုးမမ်းလေ ၏။

အမှန်စင်စစ် ဆင်ပေါက်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကြွင်းသန်မာ သော လူဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားစိတ် မရှိဘဲ မိန်းမစိတ်ဝင်ကာ ထောင်မှူးလှမိုးအား ကျိတ်ပိုးပိုးနေသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မာယာကို မကျေမချမ်းဖြင့် လက်စားချေရန် ကြိုးပမ်းခြင်းဖြစ်၏။

၃၀၄ မင်းမြတ်သူရ

မာယာသည် ဆင်ပေါက်က လည်ပင်းညှစ်ထားသောကြောင့်
အသက်ရှူကျပ်ကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာ၏။

သူမသည် ရုန်းကန်ရန် အင်အားမရှိသည့်အချိန်တွင် ခေါင်း
အုံးအောက်မှ ဓါးငယ်လေးကို သတိရပြီး နောက်ပြန်ဆွဲယူကာ
ဆင်ပေါက်၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်လိုက်၏။

ဆင်ပေါက်သည် အားခန့် အော်ဟစ်၍ အောက်သို့လဲကျသွား
၏။

ပြီးနောက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်ထကာ မာယာအား တိုက်ခိုက်ရန်
ကြိုးပမ်းလေ၏။

မာယာသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်ရင်း
လှေခါးမှအောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျလေ၏။

မာယာ၏အခန်းမှ ဆူညံသံများကြောင့် မိန်းကလေးများ
အပေါ်သို့ ပြေးလာသောအခါ လှေခါးခြေရင်းတွင် လဲကျသေဆုံး
နေသော မာယာကို မြင်ရ၏။

ဆင်ပေါက်လည်း သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျနေလေ၏။

မကြာမီ ဆေးရုံကား ရောက်လာပြီး ဆင်ပေါက်ကို တင်
သောအခါ ကားပေါ်တွင်ပင် အသက်ပျောက်လေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးလှမိုး၏ လက်ရုံး ဆင်ပေါက်နှင့်

ဝေတနာတပေ

အက်ဒမန်ကျွန်း၏ အချောဆုံး ပျော်တော်ဆက်မိန်းကလေး
ကွယ်လွန်သော သတင်းသည် ကျွန်းအနှံ့သို့ တောမီးပမာ ဖျံ့နှံ့သွား
လေတော့၏။

ဝေတနာ၊ နှစ်ပြည့်ပေးစားများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းခြံတံသွရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာတပေ

ထိုအချိန်တွင် လူရှုပ်မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် အလွန်
ထူးခြားလျှို့ဝှက်သော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို လျှပ်တပြက်ထဲမှ ရရှိ
လေ၏။

ထိုသတင်းမှာ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲကေရီကို
ကြောင်နက်လက်မှ ပြန်လည်ယူရန် ရွှေပိဿာ (၂၀)ကို ဘဏ်တိုက်
မှ ထုတ်ယူကြောင်း သိရ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်းမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရွှေပိဿာ (၂၀)ကို သယ်
ဆောင်၍ ပုလဲကေရီနှင့် သွားရောက်လဲလှယ်မည်ဆို၏။

ဝေတနာတပေ

မောင်လှိုင်သည် လျှပ်တပြက်အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲကိုင်၍
“ သေချာရဲ့လား လျှပ်တပြက်၊ ဒီသတင်းမှန်မယ်ဆိုရင်
တော့ သိပ်ထူးခြားတဲ့သတင်းပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ လျှပ်တပြက်က သက်ပြင်းချ၍
“ သေချာပါတယ်၊ ထောင်မှူးလှမိုးရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး တပည့်
တွေဆီက ထွက်တာ၊ မမှန်ရင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားမှမပေးပါနဲ့၊
လောလောဆယ် ဒီသတင်းမှန် မမှန် စောင့်ကြည့်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

လျှပ်တပြက် ပြန်သွားသောအခါ မောင်လှိုင်က ဘုရားစင်ရှေ့
သို့သွား၍ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပြီး ပေါက်စဘက်သို့လှည့်ကာ

“ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ကျွန်းမင်းကြီးကို လမ်းမှာစောင့်
ပြီး လုပ်ကြံမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့မျိုးချစ်နှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်
ဟာ သမိုင်းတွင်မူ လုပ်ရပ်ပဲ၊ နောင်လာနောက်သားတွေဟာ နယ်ချဲ့
ဗြိတိသျှ ကျွန်းမင်းကြီးကို ကျုပ်တို့လို မျိုးချစ်စစ်သည်နှစ်ယောက်
က လုပ်ကြံသွားတယ်ဆိုတာ တအံ့တဩ မှတ်ယူစေရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေတနာတပေ

ထို့နောက်တွင်မူ မျိုးချစ်စစ်သည် နှစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့ စုဆောင်းထားသော သေနတ်များနှင့် ဒိုင်နိုမိုက် စသည့် လက်နက်များကို ထုတ်ယူလေ၏။

၎င်းတို့သည် အက်ဒမန်ကျွန်း ရာဇဝင်တွင် စာတင်မည့် အပြုအမူများကို ပြုလုပ်ရန် ရဲစိတ်ရဲမာန် အပြည့်ရှိနေလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်သည် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ လက်နက်ကိရိယာများကို တင်ဆောင်ကာ အလောတကြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်းမင်းကြီးကို လုပ်ကြံရန် အစီအစဉ်များ လွှဲချော်နေသဖြင့် သည်တစ်ကြိမ်တော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ရွှေပိဿာ (၂၀)ထည့်ထားသော ဆွတ္တာကို ၎င်းကိုယ်တိုင် ကားပေါ်သို့ တင်လေ၏။

ကျွန်းမင်းကြီးသည် ပုလဲကေရီနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီ။

“ပုလဲကေရီကိုရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းလက်ထဲကို ပုလဲကေရီရတာနဲ့ ရွှေဆွတ္တာပေးပြီး ပြန်လာခဲ့၊ တရားခံကို ဖမ်းဖို့ကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မထားနဲ့၊ လန်ဒန်က ကာနယ်အင်ဒရူးမပြန်မီ ပုလဲကေရီရဖို့ ငါ့ဘဝအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ပုလဲကေရီကို ရွှေတွေနဲ့ လဲယူလိုက်ရတာ လန်ဒန်ကလူတွေ လုံးဝမသိဘူး၊

ကျွန်းပေါ်မှာ ငွေရှာလို့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ရွှေတွေကို ရှာလိုက်ရင် မကြာဘူး ပြန်ရမှာပဲ၊ အရေးကြီးဆုံးက ငါတို့မျိုးရိုး စဉ်ဆက် ဝုဏ်သိက္ခာမပျက်ဖို့ပဲ၊ ကြားလား ”

ဟု မှာကြားလေ၏။ ထောင်မှူးလှမိုးက

“စိတ်ချပါ မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် တုံ့ပြန်မပြောသော်လည်း ဆွေဝုဏ်မျိုးဝုဏ် မက်မောလှသော ကျွန်းမင်းကြီးကြောင့် ရန်သူကို အလျှော့ပေးခြင်း ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်မိ၏။

မိမိ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်းသာဆို ရန်သူအား မရမက ရှာဖွေ၍ အစွမ်းကုန် ချေမှုန်းပစ်လိုက်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးလှမိုး သည် အမှတ် (၈) သစ်တောစပ်သို့ရောက်လျှင် မီးစင်ကြည့်ကရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

❖ ❖ ❖

တောနားစာပေ

ကိုမင်းခေါင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကိုခေါ်၍ အမှတ် (၈)

သစ်တောစပ်သို့ လာခဲ့၏။

ထို့နောက် လှိုင်ထိပ်ထားခင်အား လုံခြုံသောနေရာ၌ ပုန်းအောင်းစေပြီး

“ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စပဲ ပေါ်ပါစေ၊ မင်း ထွက်မလာပါ နဲ့၊ ငါ့အထင်တော့ ထောင်မှူးလှမိုး လာလိမ့်မယ်၊ ဒီလူဟာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အတော်အထင်ကြီး တယ်၊ သူ့နဲ့ငါ တိုက်ပွဲမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ် ”

တောနားစာပေ

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍
 “ လူယုတမာ လူမိုးဟာ အတော်ကောက်ကျစ်တယ်နော်၊
 ရှင် သူ့ကိုလျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ လက်နက်လို
 ဘယ်နော် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို
 လှိုင်ထိပ်ထားခင်အား ကမ်းပေး၍

“ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်နက်မကိုင်ဘူး၊ ဟောဒီသေနတ်
 ကို မင်းပဲ ဆောင်ထားပါ ”

ဟု ပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ အို... မဟုတ်တာ၊ ထောင်မှူးလှမိုး ယုတ်မာရင် သေနတ်
 တစ်လက်တော့ လိုတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချ၍

“ လူမိုးဟာ ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ ပုလဲဇကရီအတွက် စွန့်စား
 ဖို့ သတ္တိမရှိဘူး၊ ဟောဒီသေနတ်ကို မင်းပဲ ယူထားလိုက်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကိုမင်းခေါင်သည် သစ်လုံးများပေါ်သို့ တက်၍
 ထိုင်ရင်း ထောင်မှူးလှမိုးကို ဆောင့်ကြိုနေလေ၏။

မကြာမီအချိန်အတွင်း မိမိ၏ အကြီးမားဆုံး စီမံကိန်းကြီး
 ပြီးဆုံးပေတော့မည်။ ထိုစီမံကိန်းကြီးကို အောင်မြင်စေရန် လပေါင်း
 များစွာ အချိန်ယူ၍ ကြိုးပမ်းခဲ့ရ၏။

ယခုတော့ သူစီစဉ်သည့်အတိုင်း လှလှပပ အောင်မြင်ပေ
 တော့မည်။ ကိုမင်းခေါင်သည် ရွှေဝိဿာ (၂၀) ဟူသော ပမာဏကို
 တွေးတော၍ ရင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သွားလေ၏။

ထိုရွှေများကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချရပေတော့မည်။

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ချိုင်အမှတ်(ရ)မြွှတ်ဒွာစာယန်း၊ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကမ်းရိုးတန်းလမ်းမအမှတ်(၁)၊

ထိုအချိန်တွင် မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် တောလမ်း
အတိုင်း ဂျစ်ကားကို အပြင်းမောင်းနှင်လာလေ၏။

၎င်းတို့သည် အမှတ် (၈) သစ်တောအစပ်သို့မရောက်မီ
တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီးသို့ ချုံခို၍ရပ်လိုက်၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်းမင်းကြီးကို တောင်ကုန်းပေါ်မှဆန်တံဖြင့်
ပစ်၍ အနီးကပ် လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ရန် ကြံရွယ်၏။

မောင်လှိုင်က ပြောင်းရှည်ဆန်တံကို ကျောက်တုံးပေါ်သို့
တင်၍ ပေါက်စဘက်သို့လှည့်ကာ

“ ကျွန်းမင်းကြီးကားကို ဆန်တံနဲ့ပစ်ပြီး ရပ်အောင်လုပ်
မယ်၊ ကားရပ်သွားတာနဲ့ မင်းက ဒိုင်နုမိုက်ကိုမီးရှို့ပြီး ကားထဲ
ပစ်သွင်းလိုက်ပေတော့ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ ပေါက်စက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်

“ ဒီအစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးကားကို
ဆန်တံမှန်ရင် ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့တိုက်မိပြီး တဖြည်းတည်း ကိစ္စ
ချောသွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒိုင်နုမိုက်နဲ့ ပစ်ဖို့တောင် မလိုဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုမင်းခေါင်သည် သစ်တုံးပေါ်၌ထိုင်၍
ထောင်မှူးလှမိုးကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသော လမ်းပေါ်၌
တရုတ် မောင်းလာသော ထောင်မှူးလှမိုး၏ကားကို မြင်ရ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်၍နှင်းလိုက်ရာ
သစ်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဖုန်များ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကားပေါ်မှ နုန်ဆင်းလိုက်ပြီး သစ်လုံး
ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကိုမင်းခေါင်ကို မြင်သောအခါ

“ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်းမှာဖြစ်ပျက်သမျှ ပြဿနာအားလုံး
ရဲ့ အရင်းခံက မင်းလုပ်နေတာကို၊ ကြောင်နက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုမင်းခေါင်က သစ်လုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
လိုက်ပြီးနောက်

“ဟား ဟား-ဟား... ကျွန်းပေါ်မှာ ထောင်မှူးလှမိုး
ဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကြောင်နက်
ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ စုံစမ်းပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ... ကြောင်နက်
က ကျုပ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျုပ်က သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးတတ်တဲ့
လူ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် မခံချို မခံသာ
အမူအရာဖြင့် ကိုမင်းခေါင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“လှိုင်ထိပ်ထားခင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ သူက ခင်ဗျားနဲ့
အတူတူရှိနေသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချ၍

“ထောင်မှူးဟာ အမေးအမြန်း အတော်ထူတာကိုး၊ ကျုပ်
ခင်ဗျားနဲ့ လက်ခံတွေ့တာ ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေကို ဖြေဖို့မဟုတ်ဘူး၊
ဘယ်မှာလဲ ရွှေပိဿာ (၂၀)၊ ကျုပ်လက်ထဲကို ရွှေတွေရောက်ရင်
ပုလဲဧကရီကို ခင်ဗျားလက်ထဲအပ်မယ်၊ ဟောဒီမှာ ပုလဲဧကရီ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပုလဲဧကရီကို ထုတ်ပြ

လိုက်လေ၏။

ပုလဲဧကရီသည် ကိုမင်းခေါင်၏လက်ထဲ၌ နေရောင်ကြောင့်
တလက်လက် တောက်ပသွားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျွန်းမင်းကြီး၏အမိန့်များကို သတိရ
လိုက်ပြီး မခံချင်စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်၏။

သူသည် ကိုမင်းခေါင်ကို အမှန်ချေချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
နေမိ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကားပေါ်၌ပါလာသော ရွှေသေတ္တာကို
မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲချ၍ သေတ္တာအဖုံးကို လှုပ်ပြလိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ရွှေတုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူစစ်ဆေး၍
ရွှေသေတ္တာကိုမ၍ မိမိဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

ထို့နောက် သူ၏လက်ထဲရှိ ပုလဲဧကရီကို ထောင်မှူးလှမိုး
အား ပစ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကိုမင်းခေါင်က

“အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ၊ ရွှေပိဿာ (၂၀) အတွက်
ကျွန်းမင်းကြီးကိုရော၊ ခင်ဗျားကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောင်
လည်း အခုလို လှူဒါန်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုး
သည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

“ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပိုင်နိုင်နေပြီလို့ ထင်သလား၊ ဟောဒီမှာ ငါ့လက်ထဲကို ပုလဲကေရီရောက်ပြီ၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ မင်းဟာ ယောက်ျားဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ချင်း စာရင်းရှင်းကြမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သတ္တိရှိလား ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ထောင်မှူးလှမိုး၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်မခံ ချင်သော်လည်း ကျွန်းပေါ်၌ မောက်မာရိုင်းစိုင်းစွာဖြင့် လူအများကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် လက်သီးဆုပ်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားဟာ နွားခြေရာခွက်ကဲက ဖားသူငယ်လိုလူမျိုးပဲ၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကျယ်ဝန်းတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ခင်ဗျားကို ပညာပေးမှရတော့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်အား တိုက်ခိုက်လိုစိတ် ပြင်းပြနေ၍ ဦးစွာ စတင်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သူသည် ခဏအတွင်းမှာပင် ကိုမင်းခေါင်ကို လှံသိပ်နိုင်လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်၏။

သို့သော် ကိုမင်းခေါင်သည် သူထင်ထားသကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ တိုက်ပွဲကို အေးဆေးစွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးက သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ကိုမင်းခေါင်မှာ ရယ်စရာလို သဘောထား၍ သရော်လှောင်ပြောင်ပြီး တိုက်ခိုက်နေလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုး၏ လွှဲချော်သွားသော တိုက်ကွက်များကို ထောက်ပြ၍

“ ဘယ်လိုလဲ ထောင်မှူးရဲ့၊ ထိအောင်မထိုးနိုင်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ကန်ချက်က သိပ်နှေးတာကိုး၊ ဒီထက်မြန်အောင် ကန်ရ တယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဟော... ခုန်ဆုတ်တာကလည်း မလှပ လိုက်တာ၊ မျောက်လို မခုန်ရဘူးဗျ၊ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ရင် လွတ် တယ် ”

စသည်ဖြင့် ထောင်မှူးလှမိုး၏ အားနည်းချက်များကို သင်ပြ ပေးနေလေ၏။

ငှင်းတိုက်တိုက်ပွဲကို ကြည့်လျှင် ထောင်မှူးလှမိုးက အသက် လူ၍ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ကိုမင်းခေါင်၏ အမူအရာမှာ ဆရာ က တပည့်ကို သင်ကြားပေးသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် တိုက်ခိုက်ရင်း ကိုမင်းခေါင်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ရိပ်စားမိလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် သူ၏ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ချေ။ မိမိထက် ပညာများစွာ သာသူဖြစ်၏။

အတန်ကြာအောင် တိုက်ခိုက်သည်အထိ ကိုမင်းခေါင်သည် ပင်ပန်းဟန်မရှိဘဲ ထောင်မှူးလှမိုးတစ်ယောက်သာ ဒဏ်ရာများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးယောင်လာ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကိုမင်းခေါင်ကို လက်ရုံးရည်ချင်း ယှဉ်မရသောအခါ သူ့ အလွန်ကျွမ်းကျင်သော ဓါးမြှောင်ကိုထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ပြန်၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ထောင်မှူး၏ဓားချက်များကိုလည်း အရေး စိုက်ပန်းမရှိဘဲ ထိုးပုံထိုးနည်းများအား သလင်းငယ်တစ်ယောက်ကို သင်ပြသကဲ့သို့ သင်ပြပေးနေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကိုမင်းခေါင်က ထောင်မှူး၏လက်ကို ချုပ်ကိုင်၍ လိမ်ချိုးလိုက်ရာ ဓါးမြှောင်သည် ကိုမင်းခေါင်၏လက်ထဲ သို့ ရောက်သွားပြီး လှမိုးသည် မြေပေါ်သို့ ဝမ်းလျှားမှောက်ကျသွား လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုး လဲပြိုသွားသောအခါ ကိုမင်းခေါင်က

“တော်လောက်ပြီ ထောင်မှူး၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဟာ ကျုပ်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိလောက်ပြီ”

တောနာတပေ

ဟု ပြောရင်း ရွှေသေတ္တာကိုသယ်မရန် ပြင်လိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် အရှက်နှင့် ဒေါသစိတ် စိုးလွှမ်းနေပြီး တရားမျှတခြင်းကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ ကိုမင်းခေါင်ကို ပစ်လိုက်လေ ၏။

သို့သော် သူ၏သေနတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်များကို မာယာဆို သော မိန်းကလေးက ထုတ်ထားသဖြင့် တချောက်ချောက်သာ မြည်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်လုံးများနောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေသော လှိုင်ထိပ်ထားခင်က လက်ဦးအောင်ပစ်ထည့်လိုက်လေရာ ထောင်မှူး လှမိုး မြေပေါ်သို့လဲကျပြီး ဓာတ်သိမ်းသွားလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်သည် ကားပေါ်သို့ခုန်တက်၍ စက်နှိုးကာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်အား

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကားပေါ်တက်”

ဟု ပြောလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ထောင်မှူးလှမိုးကို ကြည့်၍

“သူ့ကိုယ်မှာ ပုလဲကေရီ ရှိတယ်”

ဟု အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ပြောလေ၏။

တောနာတပေ

ကိုမင်းခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်တို့ ရွှေပိဿာ (၂၀) ရထားပြီးပြီ၊ ပုလဲကေရီ
မလိုတော့ပါဘူး၊ မေ့လိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ အချိန်မီ တောထဲရောက်ဖို့
အရေးကြီးတယ်၊ တောထဲမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ လူရိုင်းတွေစောင့်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရွှေဝင်သည် လှိုင်ထိပ်ထားခင်ကို ဆွဲပြီး ဂျစ်ကားပေါ်သို့
တင်လိုက်ကာ ကားကို ဒရုကြမ်း မောင်းထွက်သွားလေ၏။

❖ ❖ ❖

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ချိုင်အောင်(ရ)မွတ်ဒာစာတန်းကျောင်းပြောင်းရေးတိုက်ရင်းထဲမှာရှိသည်။

ဝေတနာစာပေ

ကိုမင်းခေါင်၏ ကားထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင်
ထောင်မှူးလှမိုး ပြန်လည်၍ သတိရလာ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင် ပုန်းအောင်းနေရာမှထွက်ပြီး မိမိကို သေနတ်
နှင့် ပစ်ခြင်းကို သတိရ၏။

သူ့ဘဝတွင် အရာရာ ဆုံးရှုံးသွားချေပြီ။

ကိုမင်းခေါင်ကိုလည်း မလှမပ ရှုံးနိုင်ခဲ့၏။ အောင်နိုင်သူက
သူ၏အသည်းနှလုံးကိုလည်း အပိုင်သိမ်းသွားခဲ့၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် သူ၏ရင်ဘတ်မှ
ဒဏ်ရာကိုကြည့်၏။

ဝေတနာစာပေ

ထိုအခါသူ၏ရင်ဘတ်၌ သေနတ်ဒဏ်ရာကို မတွေ့ရဘဲဖြစ်
နေ၏။

သေနတ်ထိမှန်ခြင်းကြောင့် သူ နောက်သို့လန်ကျသွားပြီး
သစ်လုံးနှင့်ရိုက်မိကာ မေ့မြောသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏ရင်ဘတ်ကို သေနတ်ထိမှန်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့်
ဒဏ်ရာမရသနည်း။ ထောင်မှူးလှမိုးသည် ရင်ထဲတွင်ထိတ်ခနဲဖြစ်
သွားပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်ရှိသော ပုလဲဇကရီကိုထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ
ပုလဲကြီးသည် သေနတ်ထိမှန်ကာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားလေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသောပုလဲကြီးကိုကြည့်
၍ ကမ္ဘာ့ပျက်မတတ်ဖြစ်သွားပြီး ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ကားပေါ်သို့ပြေးတက်ကာ ကမ္ပူးရှူးထိုးမောင်းခဲ့လေ၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကားကိုတရကြမ်းမောင်းရင် အရူးတစ်
ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ပုလဲဇကရီသည် မိမိကြောင့်ကွဲကြွေးသွားချေပြီ။ ကျွန်းမင်းကြီး
ကို မိမိမည်ကဲ့သို့ဖြေရှင်းရမည်နည်း။

မိမိကို သေနတ်ဖြင့်နှိပ်နှိပ်ပစ်ခတ်သွားသော လှိုင်ထိပ်ထားခင်
ကိုလည်း မြင်ပြန်၏။ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးသည် ကိုမင်းခေါင်နှင့်
အတူပါသွားချေပြီ။

ယနေ့ မိမိဘဝအတွက်အရာရာအရှုံးသာဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှု
ဆိုသည် တစ်ရွေးသားမျှပင်မရှိ။ ဤမျှရှုံးနိုင်သော အရှုံးသမားတစ်
ယောက်အတွက် ဤလောကကြီးမှထွက်ခွာရန်သာ ရှိတော့၏။

ထောင်မှူးလှမိုး၏ကားသည် ကျောက်ဆောင်များတူထပ်
သော လမ်းအတွင်းသို့ရောက်လာ၏။

ဝေပန်၏၊ နှစ်ဖြဲပေးစားများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသားကလပ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်ပျို့ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် လှူပေးမောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စသည် တောင်ကြား
ထဲသို့ဝင်လာသော ထောင်မှူးလှမ်း၏ကားကို ကြည့်၍

“ ကျွန်းမင်းကြီးကားလာနေပြီ၊ တရကြမ်းမောင်းလာတယ်
ဟေ့၊ ငါ သေနတ်နဲ့သေသေချာချာချီပြီး ပစ်မယ်၊ ကားရပ်သွား
တာနဲ့ မင်းတောင်ပေါ်ကပြေးပြီး ကားထဲကို ဒိုင်နိုဗိုက်ပစ်သွင်းလိုက်
ပေတော့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စက အလောတကြီးအမူအရာဖြင့်

“ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သေနတ်နဲ့သေသေချာချာချီထား၊
ကားကိုမှန်အောင်ပစ်နော်၊ ကားရပ်သွားတာနဲ့ ကျုပ်တာဝန်ထား၊
ကျွန်းမင်းကြီး သေပြီသာမှတ်၊ မြန်မာသတ္တိပြလိုက်မယ် ”

စေတနာတပေ

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် တောင်ကြားအတွင်း ဝင်လာသောကားကို
သေနတ်ဖြင့် သေချာစွာ ချီန်ရှယ်၏။ ထို့နောက် အသက်အောင်၍
မောင်းခလုတ်ကို ဖိညှစ်လိုက်၏။

မောင်လှိုင်၏သေနတ်ကျည်ဆန်သည် ကားကိုမထိဘဲ
တစ်လံမျှ ကွာဝေးသောနေရာသို့ ထိမှန်၏။

သို့သော် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မိမိကိုယ်မိမိသေကြောင်း
ကြံသော လှမ်းက ကားကို ကျောက်ဆောင်နှင့် ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်
၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ထောင်မှူးလှမ်း မိမိကိုယ်မိမိ
သေကြောင်းကြံခြင်းကိုမသိဘဲ လက်လီးလက်မောင်းတန်း၍ သံပြိုင်

“ ထိသွားပြီဗျို့၊ ဒါမှမြန်မာသတ္တိ ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

မောင်လှိုင်က ပေါက်စဘက်သို့ လှည့်၍ အလောတကြီး

အမူအရာဖြင့်

“ ဟေ့လူ... ကျုပ်ပစ်လိုက်တာမှန်ပြီး ကား ကျောက်
ဆောင်နဲ့ တိုက်နေပြီ၊ ဒိုင်နိုဗိုက်ကို သွားပစ်ပေတော့၊ မြန်မြန်
သွားဗျို့ ”

စေတနာတပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စသည် ခိုင်နုစိုက်စည်းကြီးကိုင်၍
တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

သူသည် တောင်စောင်းသို့ အလောတကြီး ပြေးဆင်းလာပြီးမှ
တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ၍ “ဟိုက်” ခနဲရေရွတ်လိုက်၏။

ခိုင်နုစိုက် စည်းကြီးကို မီးရှို့ရန် မီးခြစ်သည် တောင်ပေါ်၌
ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

ယခုမှ တောင်ပေါ်ပြန်တက်၍ မီးခြစ်ယူရန်မဖြစ်နိုင်တော့။
မောင်လှိုင်ကလည်း တောင်ပေါ်မှနေ၍ “မြန်မြန်ပစ်ဗျ” ဟု
အကြိမ်ကြိမ် အော်နေ၏။

ပေါက်စသည် မှားသည် မှန်သည် မစဉ်းစားတော့ဘဲ
ခိုင်နုစိုက်စည်းကြီးကို မီးမရှို့ဘဲ ကားထဲသို့ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ခိုင်နုစိုက်စည်းကြီးသည် ကားထဲသို့ ပြတင်းပေါက်မှ
တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားသောအခါ ပေါက်စသည် အူကြောင်
ကြောင်ဖြင့် ကျောက်တုံးမည်းကြီးနောက်သို့ ခုန်လွှားပြီး ဝပ်ချ
လိုက်၏။

ထောင်မှူးလှမိုးသည် ကျောက်ဆောင်နှင့်ကား အချိန်ပြင်းစွာ
တိုက်မိသော်လည်း အသက်မသေသေးချေ။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရ
ပြီးလျှင်ကျနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကားထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာသော ခိုင်
နုစိုက်စည်းကြီးကို မြင်ရ၏။

ထောင်မှူး လှမိုးသည် သူ၏အသက်ကို အဆုံးစီရင်ရန်
အသေချာဆုံးနည်းလမ်းကို ရရှိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ ခိုင်နုစိုက်၏စနက်တံကို
မီးရှို့လိုက်ရာ “ပုန်းခနဲ” မြည်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။

ပေါက်စသည် ကျောက်တုံးကြီး နောက်ကွယ်တွင်ဝပ်၍
ပုန်းခိုနေရာမှာ ပေါက်ကွဲမှုပြီးဆုံးသွားသောအခါ

“အောင်ပြီ အောင်ပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။

မောင်လှိုင်သည် တောင်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာသော ပေါက်စ
အား ခမ်းသာအားရပေ့ဖက်၍

“ဒါမှ မြန်မှာသတ္တိကွ၊ ငါတို့ ရာဇဝင်မှာစာတင်လိုက်ပြီ၊
ကျွန်းမင်းကြီးကို ငါတို့မျိုးချစ်နှစ်ယောက်လုပ်ကြံလိုက်နိုင်ပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ပျော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် အတန်ကြာအောင်
အော်ဟစ်နေကြ၏။

ထိုသို့အော်ဟစ်ပြီး မောင်လှိုင်သည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင်

ကိုမင်းခေါင်သည် သူ၏လူရိုင်းမိတ်ဆွေများထဲတွင် ပုန်းခိုပြီး ရက်ပေါင်းအတန်ကြာအောင်နေရလေ၏။ ထိုသို့နေထိုင်ရင်း လှိုင်ထိပ်ထားခင်အား ပုလဲကေရီ၏ နီဒါန်းအစကို ရှင်းလင်းပြ လေ၏။

“တကယ်တော့ ပုလဲကေရီဆိုတာ အစစ်မဟုတ်ဘူး၊ အတုကြီးဗျ၊ ယိုးဒယားပိုက်ရဲသခိုင်းအကြောင်းကို သိထားတဲ့အတွက် ကျုပ်ဘာသာတောထဲက လူရိုင်းမိတ်ဆွေတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ပုလဲကေရီ လုပ်ကြံဇာတ်ခင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်းမင်းကြီးက ပုလဲကေရီကို အစစ် ထင်ပြီး အင်္ဂလန်ဘုရင်ကြီးကိုတောင် ဆက်သဖို့ကြံရွယ်ခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် မယုနိုင်စွာဖြင့် တအံ့ တဩ နားထောင်ကာ

“ပုလဲကေရီကအတုဆိုရင် ယိုးဒယားက ပုလဲပညာရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြည်တန်ပုလဲလို့ သတ်မှတ်သွားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်ကရယ်မော၍

“ပုလဲကေရီကိုတောင် အတုလုပ်လို့ရသေးတာပဲ၊ ယိုးဒယား ပညာရှင်အတုလုပ်ဖို့မခက်ပါဘူး၊ ဒီလူဟာ ကျုပ်ပိုင်ဆုံးပေးထားတဲ့ ပညာရှင်အတုပါ၊ ကျုပ်ဟာ ပုလဲကေရီ လိမ်ညာဇာတ်လမ်းခင်းပြီး ကျွန်းမင်းကြီးဆီက ရွှေပိဿာ ၂၀ ကို လှလှပပရယူခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်အကြံမကောင်းဘူးလား”

ဟုပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ရယ်မော၍

“ရှင်ဟာ တော်တော်လည်တဲ့လူပဲ၊ ရှင့်ကြောင့် အက်ဒမန် ကျွန်းတစ်ခုလုံးကလူတွေ အရူးဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်အဆစ်ပါသွားသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုမင်းခေါင်က ပင်လယ်ပြင်ကိုငေးကြည့်၍

“ကျွန်းမင်းကြီးဆီက ရွှေပိဿာ ၂၀ဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည် က ဘဏ္ဍာငွေတွေပါ၊ ဒီငွေတွေကို မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးအတွက် အကျိုးရှိရှိအသုံးချနိုင်အောင် ကျုပ်ကြိုးပမ်းတာပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျိုး

အတွက် ဘာတစ်ခုမှမသုံးပါဘူး။

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုမင်းခေါင်နှင့် လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည်
၎င်းတို့မိတ်ဆွေ လူရိုင်းများ၏အကူအညီဖြင့် မြန်မာပြည်သို့
လျှို့ဝှက်စွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့၏။ ကိုမင်းခေါင်သည် ရွှေပိဿာ
၂၀ ကို မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များသို့ လှူဒါန်းခဲ့၏။

မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် ၎င်းတို့ လုပ်ကြံခဲ့သူမှာ
ကျွန်းမင်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ထောင်မှူးလုစိုးမှန်းသိသော်လည်း ဂုဏ်ယူ
ဝံ့ကြားမဆုံးနိုင်အောင်ရှိကြ၏။ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ထိုနှစ်မှာပင်
ပင်စင်ယူ၍ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လေ၏။

အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးသည် သူမ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရလိုက်သော
ပုလဲကေရီအကြောင်းကို မကြာခဏတွေးမိနေလေ၏။

မကြာမီ လှိုင်ထိပ်ထားခင်သည် ကျွန်းသို့ပြန်လာပြီး
ကချေသည်အလုပ်ကိုလုပ်လေ၏။ သူခိုးကြောင်နက်အဖြစ်ကို သူမ
ဘဝ၌ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်လေ၏။

ဤဇာတ်လမ်း၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ရပ် ကျန်သေး၏။ ထို
လျှို့ဝှက်ချက်မှာ မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စအား မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး
ဇာတ်သွင်းပေးသူဖြစ်၏။

၃၃၆ မင်းမြတ်သူရ

အမှန်စင်စစ် ထိုသူမှာ မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စတို့၏ အလဲထိုး
ဗြူးခံရသော ဂျင်ပေါ်ကထုံးမြတ်စိုးဖြစ်၏။ ဂျင်ပေါ်ကထုံးသည်
မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စကြောင့် စီးပွားပျက်သွားသဖြင့် ၎င်းတို့ကို
စီးပွားရေးလောကမှ ထွက်စေရန် တော်လှန်ရေးသမားများအဖြစ်
ဇာတ်သွင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လူရွပ် မောင်လှိုင်နှင့် ပေါက်စသည် မည်သူပို့လိုက်မှန်း
မသိသော ပါဆယ်ထုပ်ကြီးကို လက်ခံယူပြီး မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး
သမားများ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဂျင်ပေါ်ကထုံး ပို့လိုက်သော ပါဆယ်ထုပ်ကြီးကို လက်ခံ
ရရှိပြီး မောင်လှိုင်နှင့်ပေါက်စ တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်သွား၏။

မည်သူပို့ပင်ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကောင်းစားရေးအတွက်
ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်သဖြင့် မောင်လှိုင်တို့အတွက် ကောင်းသော
ပြောင်းလဲခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

အားလုံးအတွက်
မင်းမြတ်သူရ

